ANDLIGA
UPPLEVELSER
ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Swedish

Upphovsrätt © 2020. Nytt Förbund Internationella Publikationer

Alla rättigheter förbehållna. Ingen del av denna bok får reproduceras eller överföras i någon form eller på något sätt utan uttryckligt skriftligt tillstånd från upphovsmannen, utom när det gäller korta citat som förkroppsligas i kritiska artiklar och recensioner. Vänligen hänvisa alla relevanta frågor till utgivaren.

Alla rättigheter förbehållna. Ingen del av denna bok får reproduceras eller överföras i någon form eller på något sätt, elektroniskt eller mekaniskt, inklusive kopiering, inspelning eller genom ett informationslagrings- och hämtningssystem - utom av en granskare som kan citera korta avsnitt i en recension som ska tryckas i en tidning eller tidning - utan skriftligt tillstånd från förlaget.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Katalogisering i Publikationsdata

Redigering och design av: Nytt Förbund Internationell Grupp

Tryckt i Storbritannien.

Första tryckningen 26 maj 2020

Publicerad av: Nytt Förbund Internationella Publikationer

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Besök webbplatsen: www.newcovenant.co.uk

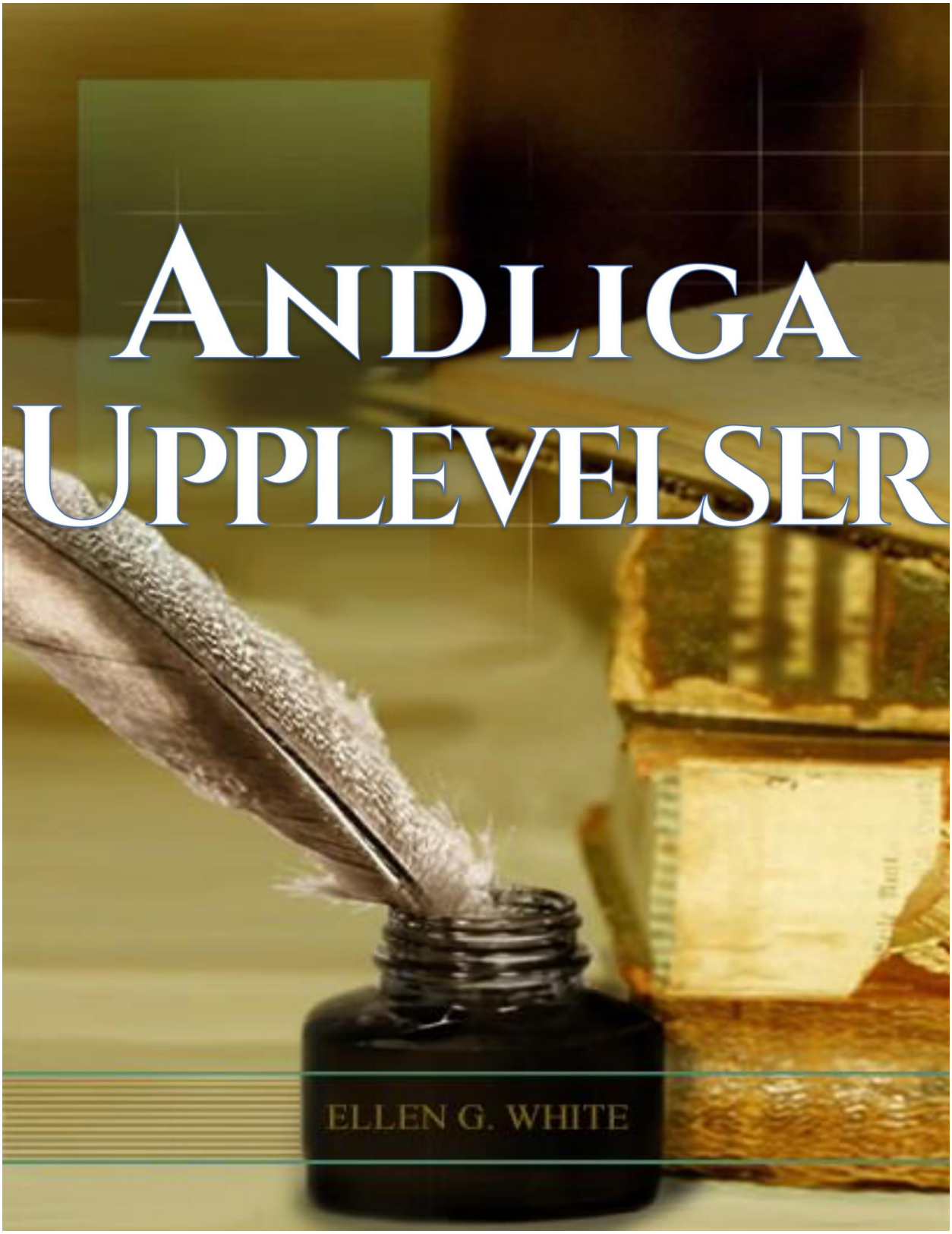
ANDLIGA
UPPLEVELSER
ELLEN G. WHITE

17 'Och det skall ske i de yttersta dagarna, säger Gud, att jag skall utgjuta av min Ande över allt kött, och edra söner och edra döttrar skola profetera, och edra ynglingar skola se syner, och edra gamla män skola hava drömmar; 18 ja, över mina tjänare och mina tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta av min Ande, och de skola profetera. 19 Och jag skall låta undertecken synas uppe på himmelen och tecken nere på jorden: blod och eld och rökmoln.

Apostlagärningarna 2:17-19

Denna sida har medvetet lämnats blank.

New Covenant Publications

International Ltd.

Reformationsböcker, Reformerade Sinnen

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Erkännande

Den här boken är tillägnad Herre Gud.

Förord

New Covenant Publications International kopplar igen läsaren till den gudomliga planen som binder himmel och jord och förstärker evigheten för lagkärlek. Logotypen, förbundets ark representerar intimiteten mellan Kristus Jesus och hans folk och centralen i Guds lag. Som det står skrivet: “Detta ska vara det förbund som jag kommer att sluta med Israels hus säger Herren. Jag kommer att lägga min lag i deras inre delar och skriva det i deras hjärtan och de ska vara mitt folk och jag ska vara deras Gud. ” (Jeremia 31: 31-33; Hebreerbrevet 8: 8-10). I själva verket vittnar det nya förbundet om en inlösen, född av oförminskad strid och förseglad med blod.

I otaliga århundraden har många uthärdat svåra lidande och obegripligt förtryck, beräknat för att utplåna sanning. Särskilt under de mörka åldrarna hade detta ljus blivit väldigt bäddat och täckt av mänskliga traditioner och populär okunnighet, eftersom världens invånare hade föraktat visdom och överträtt förbundet. Kompromissens misslyckande med ökande ondskaper framkallade en sådan plåga av obruten degeneration och diabolisk omänsklighet, att många liv ofrivilligt offrade och vägrade att överge samvetsfriheten. Ändå återupplivades en förlorad kunskap, speciellt under reformationens tid.

1500-talets reformationsperiod utlöste ett ögonblick av sanning, grundläggande förändringar och därmed turbulens, vilket återspeglas i motreformationen. Genom denna volym upptäcker man emellertid den obestridliga betydelsen av denna singulära revolution från reformatorernas och andra modiga pionjärer. Från deras berättelser kan man förstå de rasande striderna, orsakerna till sådant fenomenalt motstånd och övernaturliga ingripanden.

Vårt motto: “Reformationsböcker, Reformerade Sinnen”, accentuerar den distinkta litteraturgenren, sammansatt i en kritisk era och dess inverkan. Det resonerar också hur brådskande personlig reformering, återfödelse och omvandling är. När Gutenbergs tryckpress, tillsammans med översättningsbyrån, spridit principerna för den reformerade tron, för cirka 500 år sedan, skulle den digitaliserade pressen och onlinemedia kommunicera på alla språk sanningsljuset i dessa sista tider.

Innehållsförteckning

Innehållsförteckning..... 3
Kapittel 1 - Erfarenheter och syner. 7
Kapittel 2 - Min första syn. 9
Kapittel 3 - Andra syner. 20
Kapittel 4 - Beseglingen. 23
Kapittel 5 - Guds kärlek till sitt folk..... 25
Kapittel 6 - Skakningen av himmelens krafter. 27
Kapittel 7 - Den öppna och den stängda dörren. 28
Kapittel 8 - Vår tros prövning. 31
Kapittel 9 - Till den lilla hjorden. 33
Kapittel 10 - De sista plågorna och domen. 36
Kapittel 11 - De 2,300 dygnens avslutning. 38
Kapittel 12 - Plikter med hänsyn till vedermödans tid. 40
Kapittel 13 - Hemlighetsfulla knackningar. 42
Kapittel 14 - Guds sändebud. 44
Kapittel 15 - Vilddjurets märke. 46
Kapittel 16 - De blinda leda de blinda. 49
Kapittel 17 - Beredelse för ändens tid. 50
Kapittel 18 - Bön och tro. 52
Kapittel 19 - Tiden för församlandet. 54
Kapittel 20 - Ellen G. Whites drömmar. (Se sid. 16.) 57
Kapittel 21 - William Millers dröm. 59
Kapittel 22 - Tillägg. En förklaring. 61
Kapittel 23 - Ordning i evangelii verk..... 65
Kapittel 24 - Besvärligheter i församlingen. 70
Kapittel 25 - Församlingens hopp. 72
Kapittel 26 - Beredelse för Kristi ankomst! 74

Kapittel 27 - Trohet vid vittnesbördsmöten. 76
Kapittel 28 - Till de oerfarna. 79
Kapittel 29 - Självförnekelse. 81
Kapittel 30 - Brist på vördnad. 82
Kapittel 31 - Falska herdar. 83
Kapittel 32 - Andliga gåvor: Inledning. 85
Kapittel 33 - Satans fall. 91
Kapittel 34 - Människans fall. 93
Kapittel 35 - Frälsningsplanen. 95
Kapittel 36 - Kristi första ankomst. 98
Kapittel 37 - Kristi verksamhet. 102
Kapittel 38 - Kristi förklaring. 104
Kapittel 39 - Kristus förrådes. 106
Kapittel 40 - Kristus inför rådet. 109
Kapittel 41 - Kristi korsfästelse. 113
Kapittel 42 - Kristi uppståndelse. 117
Kapittel 43 - Kristi himmelsfärd. 122
Kapittel 44 - Kristi lärjungar. 123
Kapittel 45 - Stefanus' död. 126
Kapittel 46 - Saulus' omvändelse. 128
Kapittel 47 - Judarna besluta att döda Paulus. 130
Kapittel 48 - Paulus besöker Jerusalem. 133
Kapittel 49 - Det stora avfallet. 136
Kapittel 50 - Laglöshetens hemlighet. 139
Kapittel 51 - Döden är ej ett evigt liv i plågor. 142
Kapittel 52 - Reformationen. 145
Kapittel 53 - Församlingen och världen förenade. 148
Kapittel 54 - William Miller. 150
Kapittel 55 - Den första ängelns budskap. 152

Kapittel 56 - Den andra ängelns budskap..... 155
Kapittel 57 - Adventrörelsen belyst..... 157
Kapittel 58 - En annan bild..... 160
Kapittel 59 - Helgedomen. 163
Kapittel 60 - Den tredje ängelns budskap. 165
Kapittel 61 - En fast plattform..... 168
Kapittel 62 - Spiritismen. 170
Kapittel 63 - Satans snaror. 173
Kapittel 64 - Sållningen..... 175
Kapittel 65 - Babylons synder. 178
Kapittel 66 - Det höga ropet. 180
Kapittel 67 - Det tredje budskapet avslutas..... 182
Kapittel 68 - Nödens tid. 184
Kapittel 69 - De heligas befrielse. 186
Kapittel 70 - De heligas belöning..... 188
Kapittel 71 - Jorden ödeläggs 189
Kapittel 72 - Den andra uppståndelsen..... 191
Kapittel 73 - Den andra döden. 193

Kapittel 1 - Erfarenheter och syner.

På uppmaning av kära vänner vill jag här lämna en kort skildring av mina erfarenheter och ‘syner i hopp om, att den skall bliva till tröst och uppmuntran för Guds ödmjuka, förtröstansfulla barn.

Vid elva års ålder blev jag omvänd, och vid tolv års ålder blev jag döpt och förenade mig då med metodistsamfundet. Då jag var tretton år gammal, hörde jag William Miller hålla sin andra serie föredrag i Portland, Maine. Jag insåg då, att jag ej var helgad, ej redo att möta Jesus; och då det riktades en uppmaning till församlingsmedlemmarna och syndare att komma fram för att erhålla förbön, tog jag första tillfället i akt; ty jag visste, att det måste utföras ett stort verk med mig, innan jag var passande att ingå i himmelen. Min själ törstade efter full och fri frälsning, men jag visste icke, hur jag skulle erhålla den.

År 1842 besökte jag regelbundet adventfolkets möten i Portland, Maine, och trodde fullt och fast, att Herren snart skulle komma. Jag hungrade och törstade efter full frälsning, efter en fullständig överensstämmelse med Guds vilja. Dag och natt kämpade jag för att komma i besittning av denna ovärderliga skatt, som ej kan köpas för all världens rikedomar. Under det jag böjde knä i bön till Gud om denna välsignelse, blev det framställt för mig såsom min plikt att följa med till bönemötet och bedja. Jag hade aldrig förr bedit offentligt, och jag drog mig undan denna plikt av fruktan för att jag skulle bliva förvirrad, om jag försökte bedja offentligt. Varje gång jag i min ensamhet närmade mig Gud i bön, trädde denna försummade plikt fram för mig, tills jag upphörde med att bedja och kom i ett melankoliskt tillstånd och till sist i djup förtvivlan.

I tre veckors tid befann jag mig i detta tillstånd, utan att en enda ljusstråle genomträngde de tjocka, mörka molnen omkring mig. Jag fick då två drömmar, som bringade mig en svag glimt av ljus och hopp. Nu öppnade jag mitt hjärta för min ömma moder. Hon sade mig då, att jag ej var förtappad, och hon rådde mig att gå och tala med broder Stockman, som då predikade för adventfolket i Portland. Jag hade stort förtroende för honom, emedan han var en hängiven och avhållen Kristi tjänare. Hans ord grepo mig och gåvo mig hopp. Jag gick hem och sökte Herren på nytt samt lovade, att jag ville göra och lida vad som helst, om Jesu välbehag blott kunde vila över mig. Nämnda plikt trädde åter fram för mig. Samma afton skulle ett bönemöte hållas. Detta möte besökte jag, och då andra böjde knä för att bedja, knäböjde jag bävande tillsammans med dem. Efter att två eller tre bedit, upplät jag min mun i bön, innan jag själv riktigt visste om det, och Guds löften tedde sig nu för mig såsom lika många dyrbara pärlor, som man kunde erhålla genom att blott bedja om dem. Den börda och själsångest, som jag så länge hade känt, lämnade mig, under det jag bad, och Guds välsignelse kom över mig som den milda daggen. Jag gav Gud äran för vad jag erfor, men längtade efter mer. Jag kunde ej vara nöjd, förrän jag erhållit av Guds fullhet. Outsäglig kärlek till Jesus fyllde min själ. Den ena böljan av härlighet efter den andra kom över mig,

till dess min kropp blev styv. Allt, med undantag av Jesus och härligheten, försvann för mig, och jag visste ingenting om vad som försiggick omkring mig.

Detta kroppsliga och själsliga tillstånd fort for länge, och då jag åter kom till medvetande om min omgivning, tycktes allt vara förändrat. Det var som om allting log och prisade Gud och framträdde i en ny och förhärligad gestalt. Nu var jag villig att bekänna Jesus överallt. I sex månader fanns ej ett enda moln, som förmörkade mitt sinne. Min själ drack dagligen djupa drag ur frälsningens källa. Jag trodde, att de som älskade Jesus, skulle älska hans tillkommelse, och därför gick jag till klassmötet och omtalade där, vad Jesus hade gjort för mig och vilken fullhet tron på Herrens ankomst gav mig. Klassledaren avbröt mig, i det han sade: “Genom metodismen?” Men jag kunde ej giva metodismen äran, då det var Kristus och hoppet om hans snara återkomst, som gjort mig fri.

De flesta av min faders familj trodde fullt och fast på Kristi återkomst, och emedan vi vittnade om denna härliga lära, blevo på en gång sju av oss uteslutna ur metodistkyrkan. På den tiden voro profetens ord övermåttan dyrbara för oss: “Edra bröder, som hata eder och stöta eder bort för mitt namns skull, de säga: ‘Må Herren förhärliga sig, så att vi få se eder glädje.’ Men de skola komma på skam” (Jes. 66: 5).

Från den stunden till december 1844 erfor jag samma glädje, samma prövningar och missräkningar som mina kära vänner bland adventfolket omkring mig. Vid den tiden besökte jag en av våra trossystrar, och på morgonen böjde vi oss kring familjealtaret. Ingenting ovanligt förekom vid detta tillfälle, då endast fem kvinnor voro närvarande. Under det jag bad, kom Guds kraft över mig, såsom jag aldrig erfarit den förr. Jag blev liksom insvept i en sky av Guds härlighet och tyckte mig stiga högre och högre upp från jorden, därvid jag fick se en del av adventfolkets vandring till den heliga staden, såsom skildrat här nedan.

Kapittel 2 - Min första syn.

Eftersom Gud har visat mig adventfolkets vandring till del! heliga staden och den rika belöning, som skall tillfalla dem, som vänta sin Herres återkomst från bröllopet, torde det vara min plikt att giva eder en kort skildring av det, som Gud uppenbarat för mig. De kära troende ha många prövningar att genomgå. Men våra prövningar, som endast vara ett ögonblick, skola bringa oss en övermåttan stor och evig fullvikt av härlighet, i det att vi icke se på de synliga tingen, ty de synliga tingen äro timliga, men de ting, som icke synas, äro eviga.

Jag har försökt att bringa en god berättelse och några få druvor från det himmelska Kanaan, varför många gärna ville stena mig, liksom församlingen i öknen ville, att Josua och Kaleb skulle stenas för den berättelse, de av gåvo (4 Mos. 14: 10). Men jag vill säga eder, mina bröder och systrar i Herren, att det är ett gott land, och att vi äro i stånd att draga upp och taga det i besittning.

Under det jag bad vid familjealtaret, kom den helige Ande över mig, och det föreföll mig som om jag lyftes allt högre från denna mörka jord. Jag vände mig om för att se efter adventfolket i världen, men kunde ej se dem. Då sade en röst till mig: “Se en gång till, och litet högre.” Jag riktade nu blicken uppåt och såg en rak och smal stig, som gick högt över jorden. På denna stig vandrade adventfolket fram mot staden, som låg vid stigens ena ände. Vid stigens början bakom dem stod ett klart ljus uppställt, vilket en ängel sade mig vara midnattsropet. Detta ljus upplyste hela stigen och gav ljus för deras fot, så att de icke skulle falla. Om de höllo blicken fäst på Jesus, som var strax framför dem och förde dem mot staden, så voro de trygga. Men några blevo snart trötta och sade, att staden var långt borta och att de hade väntat att kunna ingå i den förr. Jesus uppmuntrade dem nu genom att upplyfta sin härliga högra arm, och från hans arm utgick ett ljus, som omstrålade adventskaran, vilken ropade: “Halleluja!.” Andra förkastade besinningslöst ljuset bakom sig och sade, att det var icke Gud, som hade fört dem så långt ut. Ljuset bakom dem slocknade, så att deras fötter voro i fullständigt mörker, och de snavade, förlorade målet och Jesus ur sikte och föllo ned i den mörka, ogudaktiga världen nedanför. Snart hörde vi Guds röst lik ljudet av många vatten meddela oss dagen och stunden för Jesu ankomst. De levande heliga, de 144,000, kände och förstodo rösten, under det att de ogudaktiga menade, att det var åska och jordbävning. Då Gud meddelade tiden, utgöt han sin helige Ande över oss, och våra ansikten upplystes och skeno av Guds härlighet, liksom Moses’ ansikte, då han kom ned från Sinai berg.

De 144,000 voro allasamman beseglade och fullkomligt förenade. På deras pannor stod skrivet: “Gud, Det nya Jerusalem”, och en härlig stjärna, innehållande Jesu nya namn. Vårt lyckliga, heliga tillstånd förbittrade de ogudaktiga, som kommo för att öva våld mot oss och kasta oss i fängelse; men vi räckte ut handen i Jesu namn, och då föllo de hjälplösa till

jorden. Det var då, som satans synagoga visste, att Gud hade älskat oss, som kunde två varandras fötter och hälsa bröderna med en helig kyss, och de tillbådo för våra fötter.

Snart blev vår blick riktad mot öster, ty en liten svart sky, omkring hälften så stor som en mans hand, visade sig, och vi visste alla, att det var Människosonens tecken. I högtidlig tystnad riktade vi alla blicken på skyn, i det den närmade sig och blev alltjämt ljusare och härligare, till dess den blev till en stor vit sky. Nedtill såg den ut som eld. över skyn var en regnbåge, och omkring den voro tiotusen änglar, som sjöngo den allra vackraste sång, och ovanpå den satt Människosonen. Hans hår var vitt och lockigt och vilade på hans skuldror, och på hans huvud voro många kronor. Hans fötter liknade eld; i hans högra hand var en skarp lie och i hans vänstra en silverbasun. Hans ögon voro såsom eldslågor, som genomforskade hans barn. Alla ansikten voro bleka, och deras, som Gud hade förkastat, skiftade färg. Vi ropade alla: “Vem skall kunna bestå? Är min klädnad utan fläck” Änglarna upphörde att sjunga, och under en stund rådde fullständig tystnad, till dess Jesus sade: “De som ha rena händer och rena hjärtan, skola kunna bestå; min nåd är eder nog.” Detta kom våra ansikten att skina, och glädje fyllde allas hjärtan. Änglarna anslogo en högre ton, under det att skyn alltmer närmade sig jorden.

Nu ljöd Jesu silverbasun, i det han steg ned på skyn, insvept i eldsflammor. Han blickade på de avsomnade heligas gravar, lyfte därpå sina ögon och sina händer mot himmelen och ropade: “Vaknen upp! Vaknen upp! Vaknen upp I, som soven i mullen, och stån upp!” Därpå följde en stark jordbävning. Gravarna öppnades, och de döda stodo upp, iklädda odödlighet. De 144,000 ropade: “Halleluja!” i det de igen kände sina vänner, som döden rövat bort från dem, och i samma ögonblick blevo vi förvand lade och tillsammans med dem bortförda till Herrens möte i luften.

Vi inträdde alla i skyn, och det tog oss sju dagar att stiga upp på glashavet, där Jesus hämtade kronorna och med sin egen högra hand satte dem på våra huvuden. Han gav oss harpor av guld och segerpalmer. Här på glashavet stodo de 144,000 i en fullkomlig fyrkant. Några av dem hade mycket strålande kronor, andras voro mindre strålande. Några kronor tycktes vara tunga av stjärnor, under det att andra endast hade några få stjärnor. Men alla voro fullkomligt nöjda med sin krona. De voro alla iförda en härlig vit dräkt, som räckte från skuldrorna till fötterna. Änglar voro överallt omkring oss, då vi gingo över glashavet upp till stadens port. Jesus upplyfte sin mäktiga, härliga arm, grep tag i pärleporten, svängde den tillbaka på dess skinande gångjärn och sade till oss: “1 haven tvagit edra kläder i mitt blod och hållit fast vid min sanning. Träden in!” Vi gingo då alla in och kände, att vi voro fullt berättigade att vara i staden.

Här sågo vi livets träd och Guds tron. Ut från tronen strömmade en flod av rent vatten och på båda sidor om floden stod livets träd på den ena sidan av floden stod en trädstam och en annan på den andra sidan av floden, båda av rent, genomskinligt guld. Först tyckte jag, att jag såg två träd. Jag betraktade trädstammarna igen och såg då, att de i toppen voro

förenade till ett träd. Det var således livets träd på bägge sidor om livets flod. Dess grenar böjde sig ned till den plats, där vi stodo. Frukten var härlig och såg ut som guld, blandat med silver.

Vi gingo alla under trädet och satte oss ned för att betrakta platsens härlighet, då bröderna Fitch och Stockman, som hade förkunnat rikets evangelium och som Gud lagt i graven för att frälsa dem, kommo till oss och frågade, vad vi upplevat, sedan de avsomnat. Vi försökte påminna oss våra största prövningar, men jämförda med det stora och eviga måttet av härlighet, som omgav oss, förekommo de oss så små, att vi ej kunde tala om dem, och vi ropade alla: “Halleluja! Himmelen är billig nog!” Och så spelade vi alla på våra härliga harpor och himmelens salar genljödo av dess klang. Med Jesus i spetsen stego vi alla ned från staden till denna jorden, ned på ett stort och mäktigt berg, som icke kunde bära Jesus, utan dela des i två delar, så att ett stort slättland bildades. Vi vände därpå blicken uppåt och sågo den stora staden med tolv grundvalar och tolv portar, tre på varje sida, och en ängel vid varje port. Vi ropade alla: “Staden, den stora staden, som kommer ned av himmelen från Gud!” Och den kom till den plats, där vi sto do. Vi begynte där på betrakta de härliga ting, som funnos utanför staden. Där såg jag övermåttan härliga hus, som liknade silver, vilande på fyra pelare, vilka voro besatta med pärlor, utomordentligt härliga att se på. Här skulle de heliga bo. I varje hus var en hylla av guld. Jag såg många av de heliga gå in i husen, taga av sina strålande kronor och lägga dem på hyllan och därpå gå ut på marken omkring husen för att arbeta i jorden - dock ej på samma sätt, som vi arbeta jorden här; nej, nej, ett härligt ljus sken omkring deras huvuden, och de uppsände ständigt fröjderop till Gud.

Jag såg ett annat fält fullt av alla slags blommor, och då jag plockade dem, utbrast jag: “De skola aldrig vissna!” Därnäst såg jag en äng med bögt gräs, övermåttan härligt att se. Det var levande grönt och glänste som av silver och guld, i det att det vajade stolt till Jesu, konungens ära. Därefter kommo vi in på en mark, som var full av alla slags djur - lejon, lamm, leopard och varg, alla i fullkomlig sämja. Vi gingo mitt emellan dem, och de följde troget efter. Så trädde vi in i en skog - dock icke lik de mörka skogar, vi ha härnere; nej, nej, utan ljus och utomordentligt härlig. Trädens grenar böjdes fram och tillbaka, och vi ropade: “Vi skola bo tryggt i öknen och sova i skogarna!” Vi gingo genom skogen, i det vi voro på väg till Sions berg.

Då vi gingo framåt, träffade vi en skara, som också betraktade platsens härlighet. Jag lade märke till en röd kant på deras kläder. Deras kronor voro strålande, och deras kläder voro av finaste vitt. Då vi hälsade på dem, frågade jag Jesus, vilka de voro. Han sade, att de voro martyrer, som blivit dödade för hans skull. Tillsammans med dem var en otalig skara barn, som även hade en röd kant på sina kläder. Sions berg låg alldeles framför oss, och på berget fanns ett härligt tempel, omkring vilket lågo sju andra berg, på vilka växte rosor och liljor. Jag såg de små klättra eller, om de så ville, använda shia små vingar för att flyga upp på bergens toppar och plocka de aldrig vissnande blommorna. Runt omkring templet funnos

träd av alla slag, vilka förskönade platsen; buxbom, granen, furan, oljeträdet, myrten, granatäppelträdet och fikonträdet dignande under tyngden av de tidigt mogna fikonen - dessa gjorde platsen oändligt härlig. Då vi skulle träda in i det heliga templet, hördes Jesu älskade stämma säga: “Endast de 144,000 träda in på denna plats.” Och vi ropade: “Halleluja!”

Detta tempel vilade på sju pelare, alla av genomskinligt guld, besatta med utomordentligt härliga pärlor. De underbara ting, som jag här såg, kan jag ej beskriva. O, kunde jag blott tala Kanaans språk, så kunde jag beskriva litet av härligheten i den andra världen! Jag såg stentavlor, på vilka .namnen av de 144,000 voro ingraverade med’ guldbokstäver. Efter att vi betraktat templets härlighet, gingo vi ut, och Jesus lämnade oss och gick till staden. Snart hörde vi åter hans vänliga stämma säga: “Kommen, mitt folk, I haven kommit ut ur den stora bedrövelsen, I haven gjort min vilja och lidit för mig; kommen till måltiden, jag vill uppskörta mig och tjäna eder.” Vi ropade: “Ära, halleluja!” och gingo in i staden. Där såg jag ett bord av rent silver. Det var många mil långt, men likväl kunde vi överskåda det hela. Jag såg frukten av livets träd, manna, mandel, fikon, granatäpplen, vindruvor och många andra slags frukter. Jag bad Jesus att få äta av frukten. Han sade: “Icke nu. De som äta av frukten i detta land, återvända aldrig till jorden. Men om du är trogen, så skall du om en kort tid både få äta av livsträdets frukt och dricka av livskällans vatten.” Och han sade: “Du måste återvända till jorden och omtala för andra det, som jag uppenbarat för dig.” En ängel förde mig därpå milt tillbaka till denna mörka värld. Ibland tycks det mig, som om jag icke längre kunde stanna här; allting på jorden synes mig så ledsamt. Jag känner mig mycket ensam här, ty jag har sett ett bättre land. Ack, om jag hade vingar som en duva, så ville jag flyga bort och finna vila.

Efter att synen upphört, tycktes mig allting såsom förändrat; något dunkelt vilade över allt jag såg. O, hur mörk denna världen såg ut för mig! Då jag fann, att jag var här, grät jag och kände hemlängtan. Jag hade sett en bättre värld, och den närvarande tilltalade mig ej mer. Jag omtalade synen för vår lilla krets av troende i Portland, och de trodde fullt och fast, att den var från Gud. Det var en underbar tid. Evighetens allvar vilade över oss. Omkring en vecka senare gav Herren mig ånyo en syn, vari han uppenbarade för mig de prövningar, som jag måste genomgå, och visade mig, att jag skulle omtala för andra, vad han uppenbarat för mig, samt att jag skulle möta starkt motstånd och erfara andliga kval, när jag lydde hans uppmaning. Men ängeln sade: “Guds nåd är dig nog; han skall uppehålla dig.”

Efter att jag haft denna syn, kände jag mig mycket besvärad. Min hälsa var mycket dålig, och jag var endast sjutton år gammal. Jag visste, att många fallit på grund av högmod, samt att om jag i något avseende skulle känna mig högmodig, skulle Gud lämna mig och jag gå förlorad. Jag gick till Gud i bön och bad honom enträget att lägga bördan på en annan. Jag tyckte ej, att jag kunde bära den. Jag låg länge på mitt ansikte, och det enda svar jag kunde få var: “Kungör för andra, vad jag uppenbarat för dig.

I nästa syn jag hade, bad jag Herren allvarligt, att han skulle bevara mig för högmod, om jag måste gå och omtala, vad han visat mig. Han visade mig då, att min bön var hörd och att om jag stod i fara att bliva högmodig, skulle han lägga sin hand på mig och jag skulle plågas av sjukdom. Ängeln sade: "Om du är trogen och förkunnar budskapet och håller ut intill änden, så skall du få äta frukten av livets träd och dricka vatten ur livets flod."

Snart spreds det ryktet överallt, att synerna voro en följd av mesmerism (hypnotism), och många bland adventfolket voro redo att tro detta rykte och utbreda det. En läkare, som var en känd hypnotisör, sade mig, att mina syner voro mesmerism, att jag var ett lätt byte härför, och att han kunde hypnotisera mig och giva mig en syn. Jag meddelade honom då, att Herren visat mig i syner, att hypnotismen härstammade från djävulen, från avgrunden, och att den snart skulle hamna där tillsammans med dem, som använde sig av den. Jag gav honom därpå tillåtelse att hypnotisera mig, om han kunde. I över en halv timme försökte han med olika medel, varefter han uppgav försöket. Genom tro på Gud kunde jag motstå hans inflytelse, så att den ej på minsta sätt påverkade mig.

Hade jag en syn under ett möte, var det många, som sade, att det var överspändhet och att någon hypnotiserade mig. Jag gick då ensam ut i skogen, där ingen annan än Gud kunde höra eller se mig, och bad, och ibland kunde han vid sådana tillfällen giva mig en .syn. Detta gladde mig, och jag omtalade, vad Gud hade uppenbarat för mig i min ensamhet, där ingen dödlig människa kunde påverka mig. Men då var det några, som sade, att jag hypnotiserade mig själv. O, tänkte jag, har det kommit därhän, att de, som i uppriktighet söka Gud i ensamheten för att tillägna sig hans löften och hans frälsning, skola beskyllas för att stå under hypnotismens fördärvliga och själsförstörande inflytelse? Bedja vi vår käre Fader i himmelen om bröd" endast för att få en "sten" eller en "skorpion"? Dessa ting sårade min ande och pinade mig med bittra kval, så att jag var nära att förtvivla, under det andra ville få mig att tro, att det ej var någon helig Ande, och att alla de inflytelser, som Guds heliga män erfarit, endast varit mesmerism eller sataniska förvillelser.

Vid denna tid var det en del fanatism i staten Maine. Några avhöllo sig från allt arbete och utstötte envar, som inte ville antaga deras åskådning om denna sak och om några andra ting, som de ansågo för att vara religiösa plikter. Gud uppenbarade dessa villfarelser för mig i syner och sände mig till sina vilsefarande barn för att visa dem deras misstag; men många förkastade budskapet alldeles och beskyllde mig för att följa världen. Å andra sidan blev jag av dem, som till namnet tillhörde adventfolket, beskylld för fanatism, och jag blev falskeligen och av några ondskefullt framställd som ledaren av den fanatism, som jag i verkligheten. bekämpade. Åter och åter fastställdes olika tider för Herrens ankomst, och dessa ideer sökte man påtvinga bröderna; men Herren visade mig, att alla sålunda fastställda tider skulle gå förbi, emedan prövningstiden måste komma före Kristi ankomst, och att varje fastställd tid, som gick förbi, skulle rubba Guds folks tro. På grund härav beskyllde man mig för att vara den onde tjänaren, som säger i sitt hjärta: "Min Herre dröjer."

Alla dessa ting vilade tungt på mitt sinne, och i förvirringen var jag ibland frestad att draga min egen erfarenhet i tvivel. Då vi en morgon höllo familjeandakt, började Guds kraft vila över mig, och då den tanken trängde sig på mig, att det var mesmerism, satte jag mig emot den. ögonblickligen blev jag slagen med stumhet, och under några ögonblick visste jag ingenting om vad som försiggick omkring mig. Jag insåg då min synd i att tvivla på Guds makt och förstod, att det var av denna orsak jag blev stum, och att min tunga åter skulle lösas inom tjugofyra timmar. Ett kort hölls upp framför mig, och på detta stod med guldbokstäver hänvisningar till ett femtiotal skriftställen med angivande av kapitel och vers. Då synen försvann, gjorde jag tecken och begärde att få en tavla, på vilken jag skrev, att jag var stum samt även vad jag sett, och att jag önskade den stora bibeln. Jag tog bibeln och slog med lätthet upp alla de skriftställen, som jag hade sett på kortet. Hela dagen var jag ur stånd att tala. Tidigt nästa morgon fylldes min själ av glädje, och min tunga blev löst till att upphöja Gud. Efter denna erfarenhet vågade jag ej tvivla eller ett enda ögonblick sätta mig emot Guds makt, vad än andra skulle tänka om mig.

Under ett uppehåll i Fairhaven, Massachusetts, år 1846 företog, jag tillsammans med min syster (som vanligen följde mig på den tiden), syster A. och br G. en segeltur för att besöka en familj på West's Island. Det var nästan afton, då vi anträdde resan, och då vi kommit ett litet stycke ut på sjön, utbröt helt plötsligt en storm. Det blixtrade och åskade, och regnet störtade ned över oss. Det såg ut som om vi skulle gå under, om ej Gud kom till vår hjälp.

Jag knäböjde i båten och började ropa till Gud om hjälp. Och där på de oroliga böljorna, under det vattnet spolade över båten, fick jag en syn. Jag såg, att förr skulle varenda droppe i havet torka bort, än vi skulle omkomma, ty min verksamhet hade just börjat. Då synen upphörde, var all min fruktan försvunnen; vi sjöngo och prisade Gud, och vår lilla båt var för oss som ett flytande Betel. Redaktören för tidningen "Advent Herald" hade sagt, att mina syner vara kända "såsom en följd av mesmerism". Men jag frågar: "Hur kunde det bliva fråga om mesmerism vid ett sådant tillfälle? Br G. hade mer än nog att göra med att sköta båten. Han försökte att kasta ankar, men det misslyckades. Vår lilla farkost kastades omkring på böljorna, och det var så mörkt, att vi ej kunde se från den ena ändan av båten till den andra. Snart fastnade dock ankaret, och br G. ropade efter hjälp. Det fanns endast två hus på ön, och det visade sig, att vi kommit i närheten av det ena, dock ej det som vi önskade besöka. Hela familjen hade gått till vila med undantag aven liten flicka, som lyckligtvis hörde ropet om hjälp ute på sjön. Hennes far kom oss snart till hjälp i en liten båt. Största delen av den natten tillbringade vi i tack och lov till Gud för hans underbara godhet mot oss.

Skriftställen, till vilka hänvisas i det föregående. Och se, ända till den dag, då detta sker, skall du vara mållös och icke kunna tala, därför att du icke trodde mina ord, vilka dock i sin tid skola fullbordas" (Luk. 1: 20).

“Allt vad Fadern har, det är mitt; därför sade jag, att han skall taga av mitt och förkunna det för eder” (Joll. 16: 15).

“Och de blevo alla uppfyllda av helig ande och begynte tala andra tuugomål, efter som Anden ingav dem att tala” (Apg. 2: 4). “Och nu, Herre, se till deras hotelser, och giv dina tjänare, att de med all frimodighet må förkunna ditt ord, i det att du utsträcker din hand till att bota de sjuka och till att låta tecken och under ske genom din helige tjänare Jesu namn. När de hade slutat att bedja, skakades platsen, där de voro församlade, och de blevo alla uppfyllda av den helige Ande, och de förkunnade Guds ord med frimodighet” (Apg. 4: 29-31).

“Given icke åt hundarna, vad heligt är, och kasten icke edra pärlor för svinen, på det att dessa icke må trampa dem under fötterna och sedan vända sig om och sarga eder. Bedjen, och eder skall varda givet: söken, och I skolen finna; klappen, och för eder skall varda upplåtet. Ty var och en som beder, han får; och den som söker, han finner; och för den som klappar, skall varda upplåtet. Eller vilken är den man bland eder, som räcker sin son en sten, när han beder honom om bröd, eller som räcker honom en orm, när han beder om en fisk. Om nu I, somären onda, förstån att giva edra barn goda gåvor, huru mycket mer skall icke dä eder Fader, som är i himmelen, giva vad gott är åt dem, som bedja honom! Därför, allt vad I viljen, att människorna skola göra eder, det skolen lock göra dem; ty detta är lagen och profeterna. Tagen eder till vara för falska profeter, som komma till eder i fårakläder men invärtes äro glupande ulvar” (Matt. 7: 6-12, 15).

“Ty människor, som falskeligen säga sig vara Messias, skola uppstå, så ock falska profeter, och de skola göra stora tecken och under för att, om möjligt, förvilla jämväl de utvalda” (Matt. 24: 24).

“Såsom l nu haven mottagit Kristus Jesus, Herren, så vandren i honom, och varen rotade i honom, och läten eder uppbyggas i honom och befästas i tron, i enlighet med den undervisning I haven fått; och överflöden i tacksägelse. Sen till, att ingen får bortföra eder såsom ett segerbyte genom sin tomma och bedrägliga ‘vishetslära’, i det att han åberopar fäderneärvda människomeningar och håller sig till världens ‘makter’ och icke till Kristus” (Kol. 2: 6-8).

“Så kasten nu icke bort eder frimodighet, som ju har med sig stor lön. I behöven nämligen ståndaktighet för att kunna göra Guds vilja och få vad utlovat är. Ty ännu en helt liten tid, så kommer den, som skall komma, och han skall icke dröja; och min rättfärdige skall leva av tro. Men om någon drager sig undan, så finner min själ icke behag i honom. Dock, vi höra icke till dem, som draga sig undan, sig själva till fördärv; vi höra till dem, som tro och så vinna sina själar” (Hebr. 10: 35-39).

“Ty den som har kommit in i hans vila, han har funnit vila från sina verk, likasom Gud från sina. Så låtom oss nu med all flit sträva efter att fä komma in I den vilan, för att ingen

må, såsom de, falla och bliva ett varnande exempel på ohörsamhet. Ty Guds ord är levande och kraftigt och skarpare än något tveeggat svärd och tränger Igenom, så att det ätskiljer själ och ande, märg och ben; och det är en domare över hjärtats uppsåt och tankar" (Hebr. 4: 10-12).

"Och jag har den tillförsikten, att han, som i eder har begynt ett gott verk, han skall och, fullborda det, intill Kristi Jesu dag Fören allenast en sådan vandel, som är värdig Kristi evangelium, sä att jag - vare sig jag kommer och besöker eder, eller jag förbliver frånvarande får höra om eder, att I stån fasta i en och samme Ande och endräktigt kämpen tillsammans för tron på evangelium, utan att i något stycke täta skrämma eder av motståndarna. Ty att I så skicken eder är för dem ett vittnesbörd om, att de själva gå mot fördärvet, men att I skolen bliva frälsta, och detta av Gud. At eder har ju förunnat, icke allenast att tro pä Kristus, utan ock att lida för hans skull. (Fil. 1: 6, 27-29).

"Ty Gud är den som verkar I eder både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske. Gören allt utan att knorra och tveka, så att I bliven otadliga och rena, Guds ostraffliga barn mitt ibland 'ett vrångt och avogt släkte', Inom vilket I lysen såsom himlaljus I världen" (Fil. 2: 13-15).

"För övrigt, bliven allt starkare I Herren och i han, väldiga kraft. Ikläden eder hela Guds vapenrustning, så att I kunnen hålla stånd emot djävulens listiga angrepp, Ty den kamp vi hava att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod, utan mot furstar och väldigheter och världshärskare, som räda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna. Tagen alltså på eder hela Guds vapenrustning, så att I kunnen stå emot på den onda dagen och, sedan I haven fullgjort allt, behålla fältet. Stån därför omgjordade kring edra länder med sanningen, och 'varen iklädda rättfärdighetens pansar' och haven såsom skor på edra fötter den beredvillighet, som fridens evangelium giver. Och tagen alltid trons sköld, varmed I skolen kunna utsläcka den ondes alla brinnande pilar. Och låten giva eder 'frälsningens hjälm' och Andens svärd, som är Guds ord. Gören detta under ständig åkallan och bön, så att I alltjämt bedjen i Anden och fördenskull vaken, under ständig uthällighet och ständig bön för alla de heliga" (Ef. 6: 10-18).

“Varen i stället goda och barmhärtiga mot varandra, och förlåten varandra, såsom Gud I Kristus har förlåtit eder” (Ef. 4: 32).

“Renen edra själar, i lydnad för sanningen, till oskrymtad broderlig kärlek; och älsken varandra av hjärtat med uthällig kärlek” (1 Petr. 1: 22).

“Ett nytt bud giver jag eder, att 1 skolen älska varandra; ja, såsom jag har älskat eder, så skolen ock 1 älska varandra. Om I haven kärlek Inbördes, så skola alla därav förstå, att I ären mina lärjungar” (Joh. 13: 34, 35).

“Rannsaken eder själva, huruvida I ären i tron, ja, pröven eder själva. Eller kännen I icke med eder själva, att Jesus Kristus är i eder? Varom Icke, så hällen I ej provet” (2 Kor. 13:5).

“Efter den Guds nåd, som blev mig given, lade jag grunden såsom en förfaren byggmästare, och en annan bygger nu vidare därpå. Men var och en mil se till, huru han bygger därpå. Ty en annan grund kan ingen lägga, än den som är lagd, nämligen Jesus Kristus. Men om någon bygger på den grunden med guld, silver och dyrbara stenar eller med trä, hö och strå, så skall det en gång visa sig, huru det är med vars och ens verk. ‘Den dagen’ skall göra det kunnigt; ty den skall uppenbaras i eld, och hurudant vars och ens verk är, det skall elden pröva” (1 Kor. 3: 16-13).

“Så haven nu akt på eder själva och på hela den hjord, I vilken den helige Ande har satt eder till föreståndare, till att vara herdar för Guds församling, som han har vunnit med sitt eget blod. Jag vet, att, sedan jag har skilts från eder, svåra ulvar skola komma in bland eder, och att de icke skola skona hjorden. Ja, biand eder själva skola män uppträda, som tala vad förvänt är för att locka lärjungarna att följa sig. (Apg. 20: 28-30).

“Det förundrar mig, att I så hastigt avfallen från honom, som har kallat eder till att vara i Kristi nåd, och vänden eder till ett nytt evangelium. Likväl är detta icke något annat evangelium; det är allenast så, att några finnas, som vålla förvirring bland eder och vilja förvända Kristi evangelium. Men om någon, vore det ock vi själva eller en ängel från himmelen, förkunnar evangelium i strid mot vad vi hav. förkunnat för eder, så vare han förbannad. Ja, såsom vi förut hava sagt, så säger jag nu åter: Om någon förkunnar evangelium för eder i strid mot vad I haven undfått, så vare han förbannad” (Gal. 1: 6-9).

“Dårför skall allt, vad I haven sagt i mörkret, bliva hört I ljuset, och vad I haven viskat I någons öra I kammaren, det skall bliva utropat på taken. Men jag säger eder, mina vänner: Frukten Icke för dem, som väl kunna dräpa kroppen men sedan Icke hava makt att göra något mer. Jag vill lära eder, vem I skolen frukta: frukten honom, som har makt att, sedan han har dräpt, också kasta i Gehenna. Ja, jag säger eder: Honom skolen I frukta. - Säljas icke fem sparvar för två skärvar? Och icke en av dem är förgäten hos Gud. Men på eder äro till och med huvudhåren allasammans räknade. Frukten icke; I ären mer värda än många sparvar” (Luk. 12: 3-7).

“Det är ju skrivet: Han skall giva sina änglar befallning om dig, och de skola väl bevara dig; så ock: De skola bära dig på händerna, så att du icke stöter din fot mot någon sten” (Luk. 4: 16-11).

“Ty den Gud som sade: ‘Ljus skall lysa fram ur mörkret’, han är den, som har låtit ljus gli upp i våra hjärtan, för att kunskapen om Guds härlighet, som strålar fram i Kristi ansikte, skall kunna sprida sitt sken. Men denna skatt hava vi i lerkärl, för att den översvinnliga kraften skall befinnas vara Guds och icke något, som kommer från oss. Vi äro pil allt sätt i trångmål, dock icke utan utväg; vi äro rådvilla, dock icke rådlösa; vi äro förföljda, dock icke givna till spillo; vi äro slagna till marken, dock Icke förlorad” (2 Kor. 4: 6-9).

Ty vår bedrövelse, som varar ett ögonblick och väger föga, bereder åt oss i översvinnligen rikt mått en härlighet, som väger översvinnligen tungt och varar i evighet - åt oss, som icke hava till ögonmärke de ting som synas, utan dem som Icke synas; ty de ting som synas, de vara allenast en tid, men de som icke synas, de vara i evighet” (vers. 17, 18).

“I som med Guds makt bliven genom tro bevarade till en frälsning, som är beredd för att uppenbaras i den yttersta tiden. Därför män I fröjda eder, om lock nu en liten tid, där så måste ske, liden bedrövelse under allahanda prövningar, för att, om eder tro håller provet - vilket är mycket mer värt än guldet, som förgås, men som dock genom eld bliver beprövat - detta mil. befinnas lända eder till pris, härlighet och ära vid Jesu Kristi uppenbarelse” (1 Petr. 1:5-7).

“Ty nu leva vi, eftersom I stån fasta i Herren” (1 Tess. 3: 8).

“Och dessa tecken skola åtfölja dem, som tro: genom mitt namn skola de driva ut onda andar, de skola tala nya tungomål, ormar skola de taga i händerna, och om de dricka något dödande gift, så skall det alls icke skada dem; på. sjuka skola de lägga händerna, och de skola di! bliva friska” (Mark. 16: 17, 18).

“Då svarade hans föräldrar och sade: ‘Att denne är vår son, och att han föddes blind, det veta vi. Men huru han nu kan se, det veta vi icke, ej heller veta vi, vem som har öppnat hans ögon. Frågen honom själv; han är gammal nog, han må själv tala för sig. Detta sade hans föräldrar, därför att de fruktade för judarna; ty judarna hade redan kommit överens om, att den som bekände Jesus vara Messias, han skulle utstötas ur synagogan. Därför var det som hans föräldrar sade: ‘Han är gammal nog; frågen honom själv.’ Då kallade de för andra gången till sig mannen, som hade varit blind, och sade till honom: ‘Säg nu sanningen, Gud till pris. Vi veta, att denne man är en syndare.’ Han svarade: ‘Om han är en syndare, vet jag icke; ett vet jag: att jag, som var blind, nu kan se.’ Dä frågade de honom: ‘Vad gjorde han med dig? På vad sätt öppnade han dina ögon?’ Han svarade dem: ‘Jag har ju redan sagt eder det, men I hörden icke på mig. Varför viljen i dä äter höra det? Kanske viljen också i bliva hans lärjungar?” (Joh. 9: 20-27).

“Och vadhelst I bedjen om i mitt namn, det skall jag göra, på det att Fadern mä bliva förhärligad i Sonen. Ja, om I bedjen om något i mitt namn, så skall jag göra det. Älsken I mig, så hållen I mina bud” (kap. 14: 13-15).

“Om I förbliven i mig, och mina ord förbliva i eder, så män I bedja om vadhelst I viljen, och det skall vederfaras eder. Därigenom bliver min Fader förhärligad, att I bären mycken frukt och bliven mina lärjungar” (kap. 15: 7, 8).

“Strax härefter befann sig i deras synagoga en man, som var besatt aven oren ande. Denne ropade och sade: ‘Vad har du med oss att göra, Jesus från Nasaret? Har du kommit för att förgöra oss? Jag vet, vem du är, du Guds Helige.’ Men Jesus tilltalade honom strängt och sade: ‘Till, och far ut ur honom’” (Mark. 1: 23-25).

“Ty jag är viss om, att varken död eller liv, varken änglar eller andefurstar, varken något som nu är, eller något som skall komma, varken någon makt i höjden eller någon makt I djupet, ej heller något annat skapat skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre” (Rom. 8: 38, 39).

“Och skriv till Filadelfias församlings ängel: ‘Så säger den Helige, den Sannfärdige, han som har ‘Davids nyckel’, han som ‘upplåter och ingen kan tillsluta’, han som ‘tillsluter, och ingen upplåter’: Jag känner dina gärningar. Se, jag har låtit dig finna en öppen dörr, som ingen kan tillsluta. Ty väl är din kraft ringa, men du har tagit vara på mitt ord och har icke förnekat mitt namn. Se, jag vill överlämna 111 dig några från satans synagoga, några av dem, som säga sig vara judar men icke äro det, utan många; ja, jag vill göra så, att de komma och falla ned för dina fötter, och de skola förstå, att jag har fått dig kär. Eftersom du har tagit vara på mitt bud om ståndaktighet, skall ock jag taga vara på dig och frälsa dig nt ur den prövningens stund, som skall komma över hela världen, för att sätta jordens inbyggare på prov. Jag kommer snart: häll fast det du har, så att ingen tager din krona. - Den som vinner seger, honom skall jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han skall aldrig mer lämna det; och jag skall skriva pil honom min Guds namn och namnet på min Guds stad, det nya Jerusalem, som kommer ned från himmelen, från min Gud, så ock mitt eget nya namn. Den som har öra, han höre, vad Anden säger till församlingarna (Upp. 3: 7-13).

“Dessa äro de, som icke hava orenat sig med kvinnor; ty de äro såsom jungfrur. Dessa äro de, som följa Lammet, varthelst det går. De hava blivit friköpta ifrån människorna till en förstling åt Gud och Lammet. Och i deras mun har ingen lögn blivit funnen; de äro ostraffliga” (Upp. 14: 4, 5).

“Vi åter hava vårt medborgarskap i himmelen, och därifrån vänta vi ock Herren Jesus Kristus såsom Frälsare” (Fil, 3: 20).

“Så biden nu tåligt, mina bröder, intill Herrens tillkommelse. I sen, huru åkermannen väntar på jordens dyrbara frukt och tåligt bidar efter den, till dess att den har fått höstregn och vårregn. Ja, biden ock I tåligt, och styrken edra hjärtan; ty Herrens tillkommelse är

nära” (Jak. 5: 7, 8), “Vilken skall så förvandla vår förnedringskropp, att den bliver lik hans härlighetskropp - genom den kraft, varmed han ock kan underlägga sig allt” (Fil. 3: 21).

“Och jag fick se en vit sky, och på skyn satt en, som liknade en människoson; och han hade på sitt huvud en gyllene hans och i sin hand en vass lie. Och en annan ängel kom ut ur templet och ropade med hög röst till den, som satt på skyn: ‘Låt din lie gå och Inbärga skörden; ty skördetiden är kommen, och säden pil jorden är fullt mogen till skörd. Den som satt på skyn högg då till med sin lie på jorden, och jorden blev avbärgad. Och en annan ängel kom ut ur templet i himmelen, och jämväl han hade en vass lie” (Upp. 14: 14-17).

“Alltså står en sabbatsvila ännu äter för Guds folk” (Hebr, 4:9).

“Och jag såg den heliga staden, ett nytt Jerusalem, komma ned från himmelen, från Gud, färdigsmyckad såsom en brud, som är prydd för sin brudgum” (Upp. 21: 2).

Och jag fick se Lammet stå på Sions berg och jämte det ett hundra fyrtiofyra tusen, som hade dess namn och dess Faders namn skrivna på sina pannor” (Upp. 14: 1).

Och han visade mig en ström med levande vatten, klar som kristall. Den gick ut från Guds och Lammets tron och flöt fram mitt igenom stadens gata. Och på båda sidor om strömmen stodo livsträd, som gävo tolv skördar, ty de bura frukt var månad, och trädens löv tjänade till läkedom för folken. Och ingen förbannelse skall vara mer. Och Guds och Lammets tron skall stå därinne, och hans tjänare skola tjäna honom och skola se hans ansikte; och hans namn skall stå tecknat på deras pannor. Och ingen natt skall vara mer; och de behöva icke någon lampas ljus, ej heller solens ljus, ly Herren Gud skall lysa över dem, och de skola regera i evigheternas evigheter” (Upp. 22: 1_5).

Kapittel 3 - Andra syner.

Under det syskonen på en sabbat år 1847 voro församlade i Topsham, Maine, gav Herren mig följande syn.

Vi kände bönens ande i ovanlig grad, och under det vi bådo, kom den helige Ande över oss. Vi voro mycket lyckliga, Jag förlorade snart medvetandet om jordiska ting och inhöljdes av Guds härlighet i en syn. En ängel, som jag såg hastigt flyga till mig, förde mig med hast från jorden till den heliga staden. I staden såg jag ett tempel, där jag gick in, Innan jag kom till det första förhänget, gick jag genom en dörr. Detta förhänge drogs åt sidan, och jag gick in i det heliga. Här såg jag rökelsekaret, ljusstaken med sju lampor samt bordet med skådebröden. Efter att jag sett härligheten i det heliga, drog Jesus det andra förhänget åt sidan, och jag gick in i det allraheligaste.

I det allraheligaste såg jag en ark. Locket och sidorna vara av renaste guld. Vid varje ända av arken stod en vacker kerub, som utbredde sina vingar över arken. Keruberna vände ansiktet mot varandra och såga nedåt. Mellan änglarna stod ett rökelsekar av guld. Över arken, där änglarna stodo, utbredde sig en övermåttan klar glans av härlighet, som såg ut som en tron, på vilken Gud satt. Jesus stod vid arken, och då de heligas böner stega upp till honom, steg rök upp från rökelsen i rökelsekaret, och Jesus uppsände deras böner med röken av rökelsen till sin Fader. I arken vara guldskrinet med mannat, Arons blommande stav och stentavlorna, som vara hoplagda såsom en bok. Jesus öppnade dem, och jag såg de tio buden, som vara skrivna därpå med Guds finger. På den ena stentavlan vara fyra bud skrivna och på den andra sex. De fyra på den första tavlan skena klarare än de övriga sex; men det fjärde, sabbatsbudet, överglänste dem alla, ty sabbaten blev bestämd att hållas till Guds namns ära. Den heliga sabbaten var härlig att betrakta - den omstrålades aven härlig glans. Jag såg, att sabbatsbudet icke blev fastnaglat vid korset. Hade det blivit fastnaglat vid korset, skulle också de andra nio buden ha blivit det, och vi hade då frihet att överträda dem alla, likaväl som att överträda det fjärde. Jag såg, att Gud hade icke förändrat sabbaten, ty den förändras aldrig. Men påven har förändrat den från den sjunde till den första dagen i veckan, ty han skulle förändra tider och lagar.

Jag såg även, att om Gud förändrat sabbaten från den sjunde till den första dagen, så skulle han hava förändrat ordalydelsen i sabbatsbudet, som var skrivet på stentavlorna, vilka nu ligga i arken i det allraheligaste i det himmelska templet; det skulle då haft följande lydelse: “Den första dagen i veckan är Herrens, din Guds, sabbat.. Men jag såg, att det hade samma ordalydelse, som då det blev skrivet på stentavlorna med Guds finger och lämnat till Moses på Sinai: “Den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat.” Jag såg, att den heliga sabbaten är och skall fortfara att vara det, som skiljer mellan Guds sanna Israel och de otrogna, och att sabbaten är det stora ämne, som skall förena Guds kära, väntande barns hjärtan.

Jag såg, att Gud hade barn, som icke ha kunskap om sabbaten och icke hålla den. De ha ej förkastat ljuset angående sabbaten. Och vid början av vedermödans tid blevo vi fyllda med den helige Ande, i det vi gingo ut och förkunnade sabbatssanningen mera fullständigt. Detta förbittrade kyrkosamfunden och dem, som blott till namnet vara adventister, emedan de ej kunde förneka sanningen angående sabbaten. Och vid denna tid insågo alla Guds utvalda tydligt, att vi hade sanningen, och de trädde ut och ledo förföljelsen tillsammans med os. Jag såg svärd, hungersnöd, farsoter och stor förvirring i landet. De ogudaktiga påstodo, att vi voro orsaken till att straffdomarna kommo över dem, och de uppreste sig och rådslogo om huru de skulle utrota oss från jorden, menande, att då skulle det onda upphöra.

Under nödens tid flydde vi alla från städerna och byarna, men förföljdes av de ogudaktiga, som med svärdet gingo in i Guds barns hem. De lyfte svärdet för att döda oss, men det gick sönder och föll vanmäktigt som ett strå. Vi ropade nu alla både dag och natt efter befrielse, och ropet steg upp till Gud. Solen gick upp, och månen stod stilla. Floderna upphörde att flyta; mörka, tunga moln stego upp och stötte samman. Men det fanns en klar fläck av oföränderlig härlighet, varifrån Guds röst ljöd såsom ljudet av många vatten, skakande himmelen och jorden. Himmelen öppnade och slöt sig och var i rörelse. Bergen skälvde såsom löv för vinden och kastade omkring ojämna klippblock överallt. Havet kokade som en gryta och uppkastade stenar på stranden. Och under det Gud tillkännagav dagen och stunden för Jesu ankomst och förkunnade för sitt folk det eviga förbundet, talade han en mening och gjorde därefter ett uppehåll, medan orden rullade fram över jorden. Guds Israel stod med blicken riktad uppåt och lyssnade på orden, som utgingo från Jehovas mun och rullade ut över jorden som det starkaste åskdunder. Det var övermåttan högtidligt. Och vid slutet av varje mening ropade de heliga: “Ära, halleluja!” Deras ansikten upplystes av Guds härlighet, och härligheten strålade från dem, liksom den strålade från Moses’ ansikte, då han kom ned från Sinai. De ogudaktiga kunde ej se på dem på grund av den härlighet, som utstrålade från dem. Och då den eviga välsignelsen uttalades över dem, som ärat Gud genom att helighålla hans sabbat, ljöd ett mäktigt rop om seger över vilddjuret och dess bild.

Därpå började jubelåret, då landet skulle vila. Jag såg den gudfruktige slaven resa sig segrande upp och skaka av sig de bojor, som bundo honom, under det hans ogudaktiga herre var förvirrad och ej visste, vad han skulle göra; ty de ogudaktiga kunde ej förstå de ord, som Gud talade. Snart visade sig den stora vita skyn. Dess utseende var härligare än någonsin förr. På skyn satt Människosonen. Först kunde vi icke se Jesus på skyn, men då den kom närmare jorden, kunde vi se hans älskliga gestalt. Då denna sky först visade sig, var den Människosonens tecken i himmelen. Guds Sons röst kallade fram de heliga avsomnade, iförda odödlighet. De levande heliga blevo förvandlade i ett ögonblick och bortryckta tillsammans med de uppståndna i en skyvagn, vars utseende var utomordentligt härligt, då den rullade uppåt.

På vagnens båda sidor voro vingar och inunder hjul, och då vagnen rullade uppåt, ropade hjulen: “Helig!” och då vingarna rörde sig, ropade’ också de: “Helig!” och den heliga

änglaskaran omkring skyn ropade: “Helig, helig, helig är Herren Gud, den allsmäktige!” och de heliga i skyn ropade: “Ära, halleluja!” Och vagnen rullade upp till den heliga staden. Jesus öppnade den gyllene stadens portar och förde oss in. Här blevo vi hälsade välkomna; ty vi hade hållit “Guds bud” och fingo “tillträde till livets träd”.

Kapittel 4 - Beseglingen.

Vid början av den heliga sabbaten den 5 januari 1849 höllo vi bön i broder Beldens hem i Rocky Hill i staten Connecticut, och den helige Ande kom över oss. Jag blev i en syn förd in i det allraheligaste, där jag såg Jesus fortfarande hålla förbön för Israel. Nedtill på hans klädnad var en bjällra och ett granatäpple. Jag såg då, att Jesus icke ville lämna det allraheligaste, förrän varenda människas öde var avgjort, antingen till frälsning eller förtappelse, och att Guds vrede ej skulle utgjutas, förrän Jesus fullbordat sitt verk i det allraheligaste, avlagt sin prästerliga skrud och iklätt sig hämndens klädnad. Då skall Jesus lämna sin plats mellan Fadern och människorna, och Gud skall ej längre tiga, utan utgjuta sin vrede över dem, som förkastat hans sanning. Jag såg nationernas vrede, Guds vrede och tiden, då de döda skulle dömas, såsom helt åtskilda och bestämda tider, den ena följande efter den andra, ävenså att Mikael ännu ej trätt upp och att den stora nödens tid, en sådan som aldrig förr har varit ännu icke börjat. Nationerna hålla nu på att vredgas; men när vår överstepräst har fullbordat sitt verk i helgedomen, skall han träda fram, iförd hämndens klädnad, och då utgjutas de sju sista plågorna.

Jag såg, att de fyra änglarna skulle hålla de fyra vindarna, till dess att Jesu verk i helgedomen var fullbordat, och då skulle de sju sista plågorna utgjutas. Dessa plågor upphetsade de ogudaktiga mot de rättfärdiga, i det de ogudaktiga menade, att det var de rättfärdiga som bragt Guds straffdomar över dem, och att om de blott kunde utrota oss från jorden, skulle plågorna upphöra. En befallning utgick, att Guds barn skulle tillintetgöras, vilket kom dem att både dag och natt ropa om befrielse.

Detta var tiden för Jakobs prövning. Då ropade alla de heliga i själsångest och blevo befriade genom Guds röst. De 144,000 utbrusto i segerjubel. Deras ansikten upplystes av Guds härlighet. Därpå fick jag se en skara, som ropade i ångest. På deras kläder stod skrivet med stora bokstäver: .Du är vägd på en våg och befunnen för lätt.” Jag frågade, vem denna skara var. Ängeln svarade: Dessa äro de, som en gång hållit sabbaten, men som uppgivit den.” Jag hörde dem ropa med hög röst: .Vi hava trott på din ankomst och förkunnat den med kraft!” Och medan de talade, föll deras blick på deras kläder, där de sågo skriften, och de jämrade sig högt. Jag såg, att de hade druckit av de djupa vattnen och besudlat det övriga med sina fötter - trampat sabbaten under fötterna - och detta var orsaken till, att de befunnits för lätta då de vägts i vågskålen.

Min ledsagande ängel hänvisade mig nu åter till staden, där jag såg fyra änglar flyga bort till stadens port. Dessa änglar höllo just på att framvisa det gyllene kortet för ängeln vid porten, då jag såg en annan ängel komma hastigt flygande från den plats, där den överväldigande härligheten dvaldes, och hörde honom ropa med hög röst till de andra änglarna och svänga någonting upp och ned i sin hand. Jag bad min ledsagande ängel om en

förklaring på, vad jag såg. Han sade, att jag ej kunde se mera den gången, men att han snart skulle visa mig betydelsen av det, som jag då såg.

Sabbatseftermiddagen var en av oss sjuk och önskade förbön för att bliva frisk. Vi förenade oss då alla i bön till den store Läkaren som aldrig misslyckades vid något sjukdomsfall, och under det den läkande kraften botade den sjuke, föll Anden på mig, och jag fick en syn.

Jag såg fyra änglar, som hade ett verk att utföra på jorden och som voro på väg att fullborda det. Jesus var iförd sina översteprästerliga kläder. Han blickade medlidsamt på kvarlevan av sitt folk, lyfte därpå sina händer och ropade med en stämma, som vittnade om djupt medlidande: “Mitt blod, Fader, mitt blod, mitt blod, mitt blod!” Därpå såg jag, att från Gud, som satt på den stora vita tronen, utgick ett utomordentligt klart ljus, som helt och hållet omstrålade Jesus. Därefter såg jag en ängel med ett budskap från Jesus hastigt flyga bort till de fyra änglar, som hade ett verk att utföra på jorden; han svängde något, som han hade i sin hand, upp och ned och ropade med hög röst: “Håll! håll! håll! håll! till dess Guds tjänare äro tecknade på sina pannor.

Jag frågade min ledsagande ängel om betydelsen av vad jag hörde och om vad de fyra änglarna stodo i begrepp att göra. Han sade till mig, att det var Gud, som hållit makterna i tyglar och att Gud gav sina änglar uppsikt över förhållandena på jorden; att de fyra änglarna hade makt från Gud att tillbakahålla de fyra vindarna och att de voro i färd med att släppa dem lösa; men under det att deras händer höllo på att lösa de fyra vindarna och dessa just skulle till att blåsa, såg Jesus med sitt kärleksfulla öga på kvarlevan av sitt folk, som ej var tecknad, och han lyfte sina händer till Fadern och påminde honom om, att han utgjutit sitt blod för dem. En annan ängel fick då befallning att hastigt flyga bort till de fyra änglarna och bjuda dem hålla vindarna, till dess Guds tjänare voro tecknade med den levande Gudens insegel på sina pannor.

Kapittel 5 - Guds kärlek till sitt folk.

Jag har sett, vilken stor och öm kärlek Gud har till sitt folk. Jag såg änglar sväva över de heliga med sina vingar utsträckta omkring dem. Varje helig hade sin ledsagande ängel. Om de heliga på grund av missmod fällde tårar eller voro i någon fara, flögo änglarna, som ständigt ledsagade dem, hastigt mot himmelen för att bringa underrättelse därom, och änglarnas sång i staden tystnade. Då sände Jesus en annan ängel ned till jorden för att uppmuntra, vaka över och söka avhålla dem från att lämna den smala stigen; men om de ej aktade på dessa änglars sorgfälliga omvårdnad och ej ville låta sig tröstas av dem, utan fortsatte att fara vilse, så blevo änglarna bedrövade och gräto. De flögo åter till himmelen med bud därom, och alla änglarna i staden gräto, varpå de sade med hög röst: “Amen.” Men om de heliga riktade blicken mot klenoden framför dem och ärade Gud genom att prisa honom, då buro änglarna de glada nyheterna till staden, och änglarna i staden spelade på sina gyllene harpor och sjöngo med hög röst: “Halleluja!” och de himmelska valven genljödo av deras ljuva sång.

I den heliga staden råder den fullkomligaste ordning och harmoni. Alla de änglar, som hava i uppdrag att besöka jorden, hava ett gyllene kort, som de uppvisa för änglarna vid stadsportarna, då de gå in och nt genom desamma. Himmelen är en härlig plats. Jag längtar efter att vara där och skåda min älskade Frälsare, som gav sitt liv för mig, samt att bliva förvandlad till hans härliga avbild. O, om jag hade ord, som kunde uttrycka den tillkommande världens härlighet! Jag törstar efter de levande vattenströmmarna, som fröjda vår Guds stad.

Herren har låtit mig se andra världar. Jag fick vingar, och en ängel ledsagade mig från staden till en lysande och härlig plats. Gräset här var levande grönt, och fåglarna sjöngo en ljuvlig sång. Invånarna voro av olika storlek; de voro ädla, majestätiska och älskliga. De buro Jesu tydliga avbild, och deras ansikten strålade av helig glädje, som uttryckte den frihet och lycka, vilken var rådande där. Jag frågade en av dem, varför de voro så mycket behagligare än de, som levde på jorden. Svaret lydde: “Vi hava levat i sträng lydnad för Guds bud och hava icke fallit genom olydnad, såsom förhållandet är med dem, som bo på jorden.” Då fick jag se två träd, av vilka det ena mycket liknade det livets träd, som var i staden. Båda trädens frukter sågo härliga ut, men av det enas frukt fingo människorna ej äta. De hade väl förmåga att äta av båda, men voro förbjudna att äta av det ena. Då sade min ledsagande ängel till mig: “Ingen, som bor på denna plats, har smakat den förbjudna frukten; men skulle de göra det, så skulle de falla. Sedan blev jag förd till en värld, som hade sju månar. Där såg jag den gamle gode Enok, som blivit levande förvandlad. På sin högra arm bar han en härlig palmkvist, och på varje löv stod skrivet: “seger”. Omkring hans huvud syntes en skinande vit krans, på vilken vara löv, och på varje löv stod skrivet: “renhet”, och omkring löven vara stenar av olika färger, som glänste klarare än stjärnorna och kastade ett återsken på bokstäverna och förstorade dem. På bakhuvudet var en båge, som sammanband

kransen, och på bågen stod skrivet: “helighet”. Över kransen var en härlig krona, som lyste klarare än solen. Jag frågade honom, om han blev tagen till denna plats, då han lämnade jorden. Han svarade: “Nej, staden är mitt hem, och jag är här endast på besök.” Han gick omkring, såsom om han varit fullkomligt hemmastadd på platsen. Jag bad min ledsagande ängel, att han skulle låta mig kvar stanna på denna plats. Jag kunde ej fördraga tanken på att återvända till denna mörka värld igen. Då sade ängeln: “Du måste återvända, men om du bliver trogen intill änden, skall du tillika med de 144,000 få förmånen att besöka alla världar och beskåda Guds underbara verk.”

Kapittel 6 - Skakningen av himmelens krafter.

Den 16 december 1848 lät Herren mig få en syn angående skakningen av himmelens krafter. Jag såg, att när Herren sade “himmelen”, då han omtalade de tecken, som Matteus, Markus och Lukas skildra, så menade han himmelen, och när han sade “jorden”, så menade han jorden. Himmelens krafter äro solen, månen och stjärnorna, som regera på himmelen; jordens krafter äro de, som regera på jorden. Himmelens krafter skola skakas genom Guds röst. Då skola solen, månen och stjärnorna flyttas från sina rum; de skola ej försvinna, men skakas genom Guds röst.

Mörka, tunga moln komma upp och stötte mot varandra. Atmosvären skildes och rullades tillbaka, och då kunde vi se genom det öppna fältet i Orion, varifrån Guds röst kom. Den heliga staden skall komma ned genom samma öppna fält. Jag såg, att jordens krafter nu skakades och att händelserna komma i ordningsföljd. Krig, rykten om krig, svärd, hungersnöd och pest skola först komma jordens krafter att bäva, och därefter skall Guds röst komma solen, månen och stjärnorna och även denna jorden att bäva. Jag såg, att skakningen av de europeiska makterna icke är, såsom några lära, detsamma som skakningen av himmelens krafter, utan det är de vreda nationernas skakning.

Kapittel 7 - Den öppna och den stängda dörren.

Sabbaten den 24 mars 1849 hade vi ett livligt och mycket intressant möte tillsammans med bröderna i Topsham, Maine. Den helige Ande blev utgjuten över oss, och jag blev i anden förd till den levande Gudens stad. Där blev jag visad, att Guds bud och Jesu Kristi vittnesbörd angående den stängda dörren icke kunde skiljas åt samt att tiden, då Guds bud skulle framlysa i hela sin makt och då Guds folk skulle prövas med avseende på sanningen angående sabbaten, var, då dörren blev öppnad i det allraheligaste i den himmelska helgedomen, där arken är, som innehåller de tio buden. Denna dörr blev ej öppnad, förrän Jesu medlarekall var fullbordat i det heliga år 1844. Jesus stod då upp och stängde dörren till det heliga samt öppnade dörren till det allraheligaste och gick innanför förlåten, där han nu står vid arken, och dit Israels tro nu är vänd. Jag såg, att Jesus hade stängt dörren till det heliga, och ingen kunde öppna den, och att han hade öppnat dörren till det allraheligaste, och ingen kunde tillsluta den (Upp. 3:7,8), samt att sedan Jesus öppnat dörren till det allraheligaste, som innesluter arken, buden hava lyst på Guds folks väg, och de bliva prövade angående sabbatsfrågan.

Jag såg, att den nuvarande prövningen med avseende på sabbaten ej kunde komma, förrän Jesu medlarekall i det heliga var fullbordat och han gått innanför den andra förlåten, och att därför de kristna, som avsomnat, innan dörren blev öppnad till det allraheligaste, då midnattsropet var avslutat i den sjunde månaden 1844, och som icke hållit den rätta sabbaten, vila i hopp; ty de hade ej det ljus angående sabbaten, som vi nu hava, sedan dörren blev öppnad. Jag såg, att satan frestade några bland Guds folk på denna punkt. Emedan så många goda kristna avsomnat i tron utan att hava hållit den rätta sabbaten, voro de i tvivel om, huruvida den skulle vara en prövosten för oss nu.

Fiender till den närvarande sanningen ha försökt att öppna den dörr till det heliga, som Jesus har tillslutit, och att stänga den dörr, som han år 1844 öppnade till det allraheligaste, där arken är, som innehåller de två stentavlorna, på vilka de tio buden äro skrivna med Jehovas finger.

I denna beseglingens tid använder satan varje medel att hålla Guds folks tankar borta från den närvarande sanningen och få dem att vackla. Jag såg ett täckelse, som Gud hängde över sitt folk för att beskydda det i prövningstiden, och var och en, som var rotad och grundad i sanningen och ren av hjärtat, skulle den Allsmäktige beskydda.

Satan visste detta, och han verkade med stor kraft för att göra så många som möjligt vacklande och osäkra med avseende på sanningen. Jag såg, att de mystiska knackningarna i New York och på andra platser voro av satan, och att sådana företeelser skulle bliva allt mer vanliga och framträda under en religiös täckmantel för att invagga de förvillade i större säkerhet och för att, om möjligt, draga Guds barns tankar till dessa ting och leda dem att betvivla den helige Andes undervisning och kraft.

Jag såg, att satan med tillhjälp av sina redskap verkade på många olika sätt. Han verkade genom predikanter, som förkastat sanningen och blivit överlämnade åt kraftig villfarelse för att tro lögnen och sålunda gå förlorade. Under det de predikade eller bådo, kunde det hända, att en eller annan av dem sjönk hjälplös ned, icke genom den helige Andes kraft, utan genom den kraft, som satan andades över dessa redskap och genom dem över folket. Under det några, som kallade sig adventister, men som förkastat den närvarande sanningen, predikade, bådo eller samtalade använde de sig av mesmerism för att vinne anhängare, och folket gladde sig åt denna inflytelse, i det de trodde, att det var den helige Ande. Några av dem, som begagnade sig av denna inflytelse, voro t. o. m. i så hög grad inhöljda i mörker och satans förvillelse, att de trodde det vara en kraft från Gud, som gavs dem för att de skulle använda den. De hade gjort Gud till en person, som liknade dem själva, och de betraktade hans kraft såsom av ingen betydelse.

Några av dessa satans redskap påverkade somliga av de heligas kroppar - sådana, som de ej kunde förföra och draga bort från sanningen genom satanisk inflytelse. O, att alla kunde se en skymt av detta, såsom Gud har uppenbarat det för mig, så att de bättre kunde förstå satans ränker och vara på sin vakt! Jag såg, att satan på detta sätt var i verksamhet för att förvirra förföra och vilseleda Guds folk just i denna beseglingens tid, Jag såg några, som icke stodo fast i den närvarande sanningen. Deras knän darrade, och deras fötter slunto, emedan de ej stodo fast på sanningens grund, och den allsmäktige Gudens täckelse kunde ej dragas över dem, medan de stodo vacklande.

Satan uppbjöd all sin förmåga för att hålla dem, där de voro, till dess beseglingen var över, till dess täckelset var hängt över Guds folk, och de stodo skyddade för Guds förtärande vrede under de sju sista plågorna. Gud har, börjat att draga detta täckelse över sitt folk, och det skall snart bliva draget över alla, som skola hava skydd på domens dag. Gud skall verka med kraft för sitt folk, men satan skall även få tillåtelse att verka.

Jag såg, att mystiska tecken och under och falska reformrörelser skulle tilltaga och utbreda sig. De reformrörelser, som visades min voro ej reformer, som föra från villfarelse till sanning. Min ledsagande ängel bad mig att se mig omkring efter den börda för själars frälsning, som man kunde se fordom. Jag såg mig omkring, men kunde ej se denna börda, ty tiden för deras frälsning var förbi.*

*[Författarinnan till dessa ord förstod dem icke så att de skulle betyda, att frälsningens dag var förbi för alla syndare. På den tid, dä dessa ting blevo skrivna, verkade hon själv för syndares frälsning, och detta fortsatte hon med till sin död.

Hur hon fattat det, som framställts för henne, framgår av följande två paragrafer, av vilka den första blev offentliggjord är 1854 och den andra år 1888:

“De ‘falska reformrörelser’, som här åsyftas, skola komma att visa sig tydligare i framtiden. Synen åsyftar särskilt dem, som hört och förkastat ljuset angående läran om

Kristi återkomst. De överlämnas åt kraftiga förvillelser. Sådana skola ej hava ‘den börda för syndares själar’, som de fordom haft. De hava förkastat adventläran och blivit överlämnade åt satans förvillelser, varför ‘tiden för deras frälsning är förbi’. Detta har emellertid ingenting att göra med dem, som ej hava hört och förkastat läran om Kristi andra ankomst.”

“Det är förfärligt att handla lättsinnigt med den sanning, som överbevisat vårt förstand och rört våra hjärtan. Vi kunna ej ostraffat förkasta de varningar, som Gud i sin nåd sänder oss. Ett budskap från himmelen sändes till världen på Noas tid, och människornas frälsning var beroende på det sätt, varpå de behandlade detta budskap. Emedan de förkastade varningen, blev Guds Ande tagen ifrån detta syndiga släkte, och de omkomma i flodens vatten. På Abrahams tid upphörde nåden att verka pil de ogudaktiga invånarna i Sodom, och alla, med undantag. av Lot och hans hustru och två döttrar, blevo förtärda av elden, som sändes från himmelen. På samma sätt var det på Kristi tid. Guds Son sade till de otrogna judarna på den tiden: ‘Edert hus skall komma att stå övergivet.’ Åsyftande de yttersta dagarna förklarar samma gudomliga makt angående dem, ‘som icke fattat kärlek till sanningen, så att de kunna bliva frälsta’: ‘Därför sänder Gud dem kraftig villfarelse, så att de skola tro lögnen, på det att alla de skola bliva dömda, som icke trott sanningen, utan haft behag i orättfärdigheten.’ När de förkasta ordets undervisning, tager Gud bort sin Ande och överlämnar dem lit de förvillelser, som de älska.”

Kapittel 8 - Vår tros prövning.

I denna prövningens tid behöva vi bliva uppmuntrade och tröstade av varandra. Satans frestelser äro större nu än någonsin förr, ty han vet, att hans tid är kort och att vars och ens slutliga öde mycket snart kommer att avgöras antingen för liv eller död. Nu är det ingen tid att sjunka ned i modlöshet under prövningar; vi måste hålla modet uppe under alla våra prövningar och sätta hela vår förtröstan till Jakobs Gud, den Allsmäktige, Herren har visat mig, att hans nåd är nog att uppehålla oss under alla våra prövningar, och om än dessa äro större än någonsin förr, kunna vi övervinna varje frestelse, om vi blott helt förtrösta på Gud, och genom hans nåd avgå med seger.

Om vi övervinna våra prövningar och vinna seger över satans frestelser, uthärda vi prövningen av vår tro, som är dyrbarare än guld, och bliva starkare och bättre beredda att möta nya prövningar, Men om vi bliva missmodiga och giva vika för satans frestelser, bliva vi svagare och komma ej att erhålla någon lön för vår prövning, och vi äro då ej så beredda att möta nya prövningar, På detta sätt bliva vi allt svagare, till dess satan tager oss helt och hållet till fånga, såsom han vill. Vi måste vara iklädda hela Guds vapenrustning och varje ögonblick beredda att upptaga striden mot mörkrets makter. När frestelser och prövningar komma över oss, så låt oss taga vår tillflykt till Gud och kämpa med honom i bön. Han skall ej visa oss tomhänta bort, utan giva oss nåd och styrka att segra och bryta fiendens makt. O, att alla kunde se dessa ting i deras rätta ljus och tåligt lida såsom Jesu Kristi stridsmän! Då skulle Israel gå framåt, starkt i sin Gud och i hans väldiga kraft.

Gud har visat mig, att han gav sitt folk en bitter bägare att dricka för att rena och luttra dem. Det är en bitter dryck, och den kan göras ännu bittrare genom klagan, knorr och missbelåtenhet. Men de, som tömma sin bägare under sådana känslor, måste dricka en till, emedan den första ej hade den åsyftade inverkan på deras hjärtan. Och om icke heller den andra har någon inverkan, måste de få en tredje och en fjärde att dricka, till dess den önskade verkan inträder; annars förbliver deras hjärta orent. Jag såg, att denna bittra kalk kan försötmas genom tålamod, ståndaktighet och bön, och att den har sin åsyftade inverkan på dem, som sålunda mottaga den, och därigenom blir Gud ärad och förhärligad. Det är ingen ringa sak att vara en kristen och att vinna Guds ynnest och välbehag. Herren har visat mig några, som bekänna sig tro den närvarande sanningen, men vilkas leverne ej motsvarar deras bekännelse. Deras ide om sann gudsfruktan är alldeles för inskränkt, och de sakna i hög grad den helighet, varom bibeln talar. Några hän giva sig åt tomt och opassande tal, och andra låta behärska sig av sin egen vilja. Vi få ej förvänta att kunna behaga oss själva, att leva och handla som världen, deltaga i dess nöjen och sällskapa med dem, som äro av världen, och sedan till sist få regera med Kristus i härlighet.

Vi måste vara delaktiga i Kristi lidanden här, om vi skola få del av hans härlighet i den tillkommande världen. Om vi söka främja våra egna intressen, att behaga oss själva i stället

för att behaga Gud och befrämja hans dyrbara, trängande sak, så vanära vi Gud och den heliga sak, vi säga oss älska. Vi hava endast en kort tid kvar att verka för Gud. Ingenting borde vara oss för dyrbart att uppoffra för att frälsa de förskingrade och sargade fåren av Jesu hjord. De som nu göra förbund med Gud genom offer, skola snart hämtas hem för att komma i besittning av sin rika lön och sin arvedel i Guds eviga rike.

O, låt oss leva helt för Herren och bevisa genom ett heligt leverne, att vi hava varit med Jesus och att vi äro hans ödmjuka och saktmodiga efterföljare! Vi måste arbeta, medan dagen varar, ty när vedermödans och ångestens mörka natt kommer, skall det vara för sent att verka för Gud. Jesus är nu i sitt heliga tempel och vill antaga våra offer, våra böner, våra bekännelser av fel och synder samt förlåta Israels alla överträdelser, så att de bliva utplånade, innan han lämnar helgedomen. När Jesus lämnar helgedomen, skola de som äro heliga och rättfärdiga; ty alla deras synder bliva då utplånade, och de beseglas med den levande, Gudens insegel. Men de som äro orena och orättfärdiga, komma att förbliva orena och orättfärdiga, ty då är ej längre någon överstepräst i helgedomen för att frambära deras offer, deras bekännelser och deras böner inför Faderns tron. Vad som skall göras för att rädda själar från den annalkande vredesstormen, måste därför göras, innan' Jesus lämnar det allraheligaste i den himmelska helgedomen.

Kapittel 9 - Till den lilla hjorden.

Kära syskon! Den 26 januari 1850 gav Herren mig en syn, som jag vill omtala. Jag såg, att några bland Guds folk äro slöa och sömniga och endast halvvakna; de fatta ej den tid, i vilken vi nu leva, och först ä ej, att mannen med “sopkvasten”* är närvarande, och att några stä i fara att bliva bortsopade. Jag bad Jesus frälsa dem och skona dem ännu en liten tid och låta dem se den förfärliga fara, de befunna sig i, så att de kunde bliva redo, innan det var för sent. Ängeln sade: “ödeläggelsen kommer såsom en mäktig virvelvind.” Jag bad ängeln förbarma sig över dem och frälsa dem, som älskade denna världen, som hängde fast vid sina jordiska ägodelar och ej vara villiga att lösgöra sig från dem och offra något för att hjälpa de budbärare, som verkade för att bespisa de hungriga fåren, vilka omkomma av brist på andlig föda.

Då jag såg arma själar dö av brist på den närvarande sanningen, under det några, som bekände sig tro sanningen, läto dem dö genom att tillbakahålla medel, som vara nödvändiga för att främja Guds verk, blev synen allt för smärtsam för mig, och jag bad ängeln taga bort den. Jag såg, att när Guds sak krävde något av deras egendom, gingo de bedrövade bort, liksom den unge mannen, som kom till Jesus (Matt. 19: 16-22), och att ödeläggelsen snart skulle komma och fullständigt förstöra deras egendom, samt att det då skulle vara för sent att uppoffra jordiskt gods och att samla sig en skatt i himmelen.

Jag såg den store Återlösaren, skön och härlig; jag såg, att han lämnade härlighetens rike och kom till denna mörka, ensliga värld för att giva sitt dyrbara liv i döden, den rättfärdige för de orättfärdiga. Han fördrog den grymmaste bespottelse, ja, lät sig hudflängas, bar den flätade törnekronan och svettades stora blodsdroppar i örtagården, under det att tyngden av hela världens synder vilade på honom. Ängeln frågade: _Varför gjorde han detta?” O, jag såg och visste, att det var för oss; för våra synder led han allt detta, för att han genom sitt dyrbara blod skulle kunna återförena oss med Gud.

Därnäst fick jag se dem, som ej vara villiga att offra denna världens gods för att frälsa förtappade själar genom att sända dem sanningen, medan Jesus står inför Fadern, åberopande sitt blod, sitt lidande och sin död till förmån för dem, och medan Guds sändebud vänta, redo att bringa dem den frälsande sanningen, så att de skola kunua bliva beseglade med den levande Gudens insegel. För några, som bekänna sig tro den närvarande sanningen, är det till och med svårt att göra så litet som att lämna sändebuden Guds egna penningar, som han lånat dem att förvalta.

Jesu lidande och hans kärlek, som var så stor, att han gav sitt liv för människorna, blevo åter framställda för mig, ävenledes deras liv, som bekände sig vara Kristi efterföljare och som ägde av denna världens gods, men ansågo det vara allt för svårt att understödja frälsningsverket. Ängeln sade: “Kunna sådana inkomma i himmelen?” En annan ängel svarade: “Nej, aldrig, aldrig, aldrig! De som ej intressera sig för Guds sak på jorden, kunna

aldrig därovan sjunga sången om återlösningens kärlek.” Jag såg, att det hastiga verk, som Herren höll på att utföra på jorden, snart skulle avslutas i rättfärdighet, och att budbärarna måste skynda sig i sitt arbete med att uppsöka den spridda hjorden. En ängel sade: “Äro de alla budbärare?” En annan ängel svarade: “Nej, nej, Guds budbärare hava ett budskap.”

Jag såg, att Guds sak blivit hindrad och vanärad av några, som rest omkring utan något budskap från Gud. Sådana skola komma att avlägga räkenskap inför Gud för varje penningebelopp de använt till resor, då det ej varit deras plikt att resa, emedan dessa penningar kunde hava blivit till hjälp för Guds sak; och av brist på den andliga föda, som Guds kallade och utvalda budbärare kunde hava givit dem, om de haft medel, hava själar måst försmäkta och dö. Jag såg, att de som hava krafter att arbeta med sina händer och hjälpa till att stödja saken, vara lika ansvariga för sina krafter som andra för sin egendom.

Den mäktiga sållningen har begynt och skall fortsätta, och alla, som ej äro villiga att intaga en frimodig och orubblig ståndpunkt för sanningen och att uppoffra sig för Gud och hans sak, skola bliva utsållade. Ängeln sade: “Tron I, att någon skall tvingas att uppoffra något? Nej, nej! Alla offer måste vara frivilliga. Det kommer att kosta allt att förvärva åkern.” Jag ropade till Gud, att han skulle spara sitt folk, av vilket några vara utmattade och döende. Därpå såg jag, att den Allsmäktiges straffdomar komma med hast, och jag bad ängeln tala på sitt eget språk till folket. Han sade: “Hela Sinais åska och dunder kunde icke påverka dem, som ej vilja låta sig påverkas av Guds ords tydliga sanningar, ej heller skulle en ängels budskap kunna väcka dem.”

Därnäst såg jag Jesu härlighet och skönhet. Hans klädnad var vitare än det vitaste vitt. Ord kunna ej beskriva hans härlighet och hans stora skönhet. Alla, alla, som hålla Guds bud, skola ingå genom portarna i staden och hava tillträde till livets träd, och alltid skola de vara hos den kärleksfulle Frälsaren, vars ansikte lyser klarare än solen vid middagstiden.

Jag blev hänvisad till Adam och Eva i lustgården. De åto av det förbjudna trädet och blevo utdrivna ur lustgården, varefter det ljungande svärdet sattes vid livets träd, för att de ej skulle äta av dess frukt och bliva odödliga syndare. Livets träd skulle föreviga odödligheten. Jag hörde en ängel fråga: “Vem av Adams släkte har gått förbi det ljungande svärdet och ätit av livets träd? Jag hörde en annan ängel svara: “Icke en enda av Adams släkte har gått förbi det ljungande svärdet och ätit av trädet; därför finnes ej en enda odödlig syndare. Den själ, som syndar, skall dö en evig död - en död, som skall vara! evighet, ty det gives intet hopp om uppståndelse från densamma; och då skall Guds vrede vara stillad.

De heliga skola vistas i den heliga staden och regera som konungar och präster ett tusen år. Därefter skall Jesus tillsammans med dem stiga ned på Oljeberget, som skall dela sig och bliva en stor slätt, där Guds paradis skall vara. Den övriga delen av jorden skall icke bliva renad förrän vid slutet av de tusen åren, då de ogudaktiga döda uppstå och samlas omkring staden. De ogudaktigas fötter skola aldrig besmitta den nya jorden. Eld skall komma ned av himmelen från Gud .och förtära dem - uppbränna dem med rot och grenar. Satan är roten,

och hans barn äro grenarna. Samma eld, som skall förtära de ogudaktiga, skall även rena jorden.”

Kapittel 10 - De sista plågorna och domen.

Vid ett större samfällt möte av anhängare av den närvarande sanningen, hållet i Sutton, Vermont, i september 1850, blev det visat mig, att de sju sista plågorna skulle utgjutas, sedan Jesus lämnat helgedomen. Ängeln sade: “Det är Guds och Lammets vrede, som förorsakar de ogudaktigas undergång och död. Genom Guds röst skola de heliga bliva mäktiga och fruktansvärda som en arme under sin fana. Men de skola ej då fullborda den föreskrivna straffdomen; domen skall bliva fullbordad vid slutet av de tusen åren.”

Efter att de heliga blivit förvandlade och iklädda odödlighet samt blivit uppryckta tillsammans med Jesus och efter att de mottagit sina harpor, sina kläder och sina kronor och gå in i staden, sätta sig Jesus och de heliga till doms. Böckerna öppnas - livets bok och dödens bok. Livets bok innehåller de heligas goda handlingar, och dödens bok innehåller de ogudaktigas onda handlingar. Dessa böcker jämföras med lagboken, bibeln, och i överensstämmelse därmed blir människan dömd. Tillsammans med Jesus avkunna de heliga sin dom över de ogudaktiga döda. “Se”, sade ängeln, “de heliga tillsammans med Jesus sitta till doms och giva de ogudaktiga efter deras gärningar, som äro begångna i köttet, och det de måste lida, då domen fullbordas, skrives ovanför deras namn. “Jag såg, att detta var de heligas verk tillsammans med Jesus under de tusen åren i den heliga staden, innan den kommer ned till jorden. Vid slutet av de tusen åren lämnar Jesus tillsammans med änglarna och alla de frälsta den heliga staden, och under det han stiger ned till jorden med dem, uppstå de ogudaktiga döda, och då skola de, som “stungit honom” och som äro uppståndna, se honom långt borta i all hans härlighet, ledsagad av änglarna och de heliga, och skola jämra sig över honom. De skola se märkena efter spikarna i hans händer och fötter och märket, där de stucko spjutet i hans sida. Märkena efter spikarna och spjutet skola då vara hans härlighet. Det är vid slutet av de tusen åren, som Jesus står på Oljeberget och berget delar sig och bliver en stor slätt. De som fly vid denna tid, äro de ogudaktiga, som just blivit uppväckta från de döda. Därpå kommer den heliga staden ned och tager plats på slätten. Satan fyller nu de ogudaktiga med sin ande. Han smickrar dem med, att hären inne i staden är fåtalig, medan hans egen här är stor, och att de kunna övervinna de heliga och intaga staden.

Under det satan samlade sin här, uppehöllo de heliga sig i staden, där de betraktade skönheten och härligheten i Guds paradis. Jesus gick framför dem såsom deras anförare. Plötsligt försvann vår dyre Frälsare, men snart hörde vi hans kära stämma säga: “Kommen, I min Faders välsignade, och tagen i besittning det rike, som är tillrett åt eder från världens begynnelse.” Vi församlades omkring honom, och just som han stängde stadens portar, uttalades förbannelsen över de ogudaktiga. Portarna stängdes. De heliga använde sina vingar och stego upp på stadens murar. Jesus var också hos dem; hans krona var strålande och härlig att skåda. Det var krona inuti krona, tillsammans sju. De heligas kronor voro av renaste guld, besatta med stjärnor. Deras ansikten lyste av härlighet, ty de voro Jesu

uttryckliga avbild, och då de lyfte sig upp och allasamman rörde sig mot stadens höjd, kände jag mig överväldigad av synen.

Nu kunde de ogudaktiga se, vad de hade förlorat, och eld utgick från Gud och förtärde dem. Detta var domens fullbordan. De ogudaktiga ledo då det straff, som de heliga tillsammans med Jesus hade dömt dem till i loppet av de tusen åren. Samma eld från Gud, som förtärde de ogudaktiga, renade hela jorden. De sönderbrutna bergen kommo i brand och upplöstes tillsammans med atmosvären, och all halm blev förtärd. Nu, låg vårt arv framför oss, härligt och skönt, och vi fingo den nya jorden till arvedel. Vi ropade alla med hög röst: “Ära, halleluja!”

Kapittel 11 - De 2,300 dygnens avslutning.

Jag såg en tron, och på denna satt Fadern och Sonen. Jag betraktade Jesu ansikte och beundrade hans skönhet. Faderns skepnad kunde jag ej se, ty en härlig ljussky dolde honom. Jag frågade Jesus, om hans Fader hade en skepnad liknande hans. Han svarade, att han hade det, men att jag ej kunde se det, “ty”, sade han, “om du en gång finge se hans härliga ansikte, skulle du upphöra att vara till”. Framför tronen såg jag adventfolket - församlingen och världen. Jag såg två skaror, den ena nedböjd framför tronen, djupt intresserad, under det den andra stod ointresserad och likgiltig. De som böjde sig framför tronen, uppsände sina böner och sågo på Jesus; han såg därpå upp till sin Fader och tycktes göra förbön hos honom. Ett ljus utgick från Fadern till Sonen och från Sonen till den bedjande skaran. Därpå såg jag ett övermåttan klart ljus utgå från Fadern till Sonen, och från Sonen gick det ut över folket framför tronen. Det var endast få, som ville mottaga detta stora ljus. Många trädde utanför det och satte sig ögonblickligen upp mot det; andra voro likgiltiga och brydde sig ej om ljuset, och det lämnade dem. Några mottogo det och gingo bort och böjde sig ned tillsammans med den lilla bedjande skaran. Hela denna skara mottog ljuset och gladde sig över det, och deras ansikten strålade av dess härlighet.

Jag såg Fadern resa sig från tronen* och i en eldvagn fara in i det allraheligaste innanför förlåten, där han satte sig ned. Därpå reste Jesus sig från tronen, och de flesta av dem, som voro nedböjda, reste sig upp på samma gång som han. Jag såg ej en enda ljusstråle utgå från Jesus till den likgiltiga skaran, efter att han rest sig upp, och de blevo lämnade i fullständigt mörker. De som reste sig upp tillsammans med Jesus, höll o ögonen fästa på honom, i det han lämnade tronen och förde dem ut ett litet stycke. Han lyfte upp sin högra arm, och vi hörde hans älskade stämma, i det han sade: “Vänta här; jag går till min Fader för att mottaga riket, bevaren edra kläder fläckfria, och om en liten tid skall jag komma tillbaka från bröllopet och taga eder till mig.” En moln vagn med hjul som flammande eld och omgiven av änglar kom nu till den plats, där Jesus var. Han steg in i vagnen och fördes in i det allraheligaste, där Fadern satt. Där såg jag Jesus som en stor överstepräst stående framför Fadern. I kanten av hans klädnad var en bjällra och ett granatäpple, en bjällra och ett granatäpple. De som reste sig upp tillsammans med Jesus, läto sin tro stiga till honom i det allraheligaste och båda: “Vår Fader, giv oss din Ande!” Jesus andades nu den helige Ande på dem. I denna Ande var ljus, kraft och mycken kärlek, glädje och frid.

Jag vände mig om för att betrakta den skara, som ännu låg nedböjd inför tronen; de visste icke, att Jesus hade lämnat dem. Satan tycktes vara vid tronen, sökande utföra Guds verk. Jag såg dem blicka mot tronen och bedja: “Fader, giv oss din Ande.” Satan andades då ett oheligt inflytande på dem; i detta var ljus och mycken kraft, men ingen ljuv kärlek, glädje och frid. Satans avsikt var att hålla dem kvar i bedrägeriet och att draga bort Guds barn och förföra dem.

Kapittel 12 - Plikter med hänsyn till vedermödans tid.

Herren har upprepade gånger visat mig, att det strider mot bibeln att under vedermödans tid göra förberedelser för våra timliga behov. Jag såg, att om de heliga hade förråd av mat samlade hos sig eller ute på marken under vedermödans tid, då svärd, hungersnöd och pest råda i landet, skulle det tagas från dem av våldsverkare och deras fält skulle avbärgas av främlingar. Då skall det vara en tid, då det gäller för oss att helt förtrösta på Gud; han skall också uppehålla oss. Jag såg, att vårt bröd och vårt vatten skola vi vara vissa om på den tiden; intet skall fattas oss, och vi skola ej lida hungersnöd, ty Gud är mäktig att duka ett bord för oss i öknen. Om det vore nödvändigt, kunde han sända korpar med föda åt oss, såsom han gjorde för Elias, eller låta manna regna från himmelen, såsom han gjorde för israeliterna.

Hus och ägodelar skola ej vara till någon nytta för de heliga under vedermödans tid, ty de måste då fly undan rasande pöbelhopar, och på den tiden kunna ej deras ägodelar avyttras till att befrämja sanningens sak. Jag såg, att det är Guds vilja, att de heliga skola lösgöra sig från alla hinder, innan vedermödans tid inträder, samt göra ett förbund med Gud vid offer. Om de lagt sina ägodelar på altaret och allvarligt söka Gud om upplysning rörande sina plikter, skall han visa dem, när de böra avyttra dessa ting. Då skola de vara fria under vedermödans tid och ej hava några bördor. som trycka dem.

Jag såg, att om någon fasthölle vid sina ägodelar och ej rådfrågade Gud om sin plikt, skulle Gud ej uppenbara för honom hans plikt. De som handla så, skola tillåtas behålla sina ägodelar, vilka under vedermödans tid skola framstå för dem såsom ett berg, färdigt att krossa dem; och de skola då försöka sälja sina ägodelar, men ingen skall vilja köpa dem. Jag hörde dem då klagande säga: “Sanningens sak led betryck och Guds folk hungrade efter sanningens ord, men vi bemödade oss icke om att fylla behoven; nu äro våra ägodelar värdelösa. Ack, att vi då hade använt dem i Herrens verk och sålunda lagt upp våra skatter i himmelen!” Jag såg, att ett offer ej förökades, utan minskades och blev slutligen förtärt. Jag såg även, att Gud hade ej fordrat av sitt folk, att alla skulle avyttra sina ägodelar på en och samma gång; men om de önskade veta sin plikt härutinnan, skulle han i behovets stund låta dem förstå, när och hur mycket de skulle sälja. I flydda tider fordrades det av somliga, att de skulle sälja sina ägodelar för att stödja adventbudskapets sak, under det andra tillätos att behålla sina ägodelar för framtida behov.

Jag såg, att budskapet: “Säljen det I haven och given allmosa”, av några icke blivit framställt i sitt klara ljus, och ändamålet med Frälsarens ord har icke blivit klargjort. Ändamålet med att sälja det man haver är ej, att man skall giva det åt sådana, som kunna arbeta och underhålla sig själva, utan ändamålet är att sprida sanningen. Det är synd att underhålla arbetsdugliga personer och stödja dem i deras lättja. Några hava flitigt bevistat alla möten, ej för att förhärliga Gud utan för “brödets och fiskarnas skull”. Sådana borde

hellre ha stannat hemma och arbetat med sina händer för att “göra det goda” och sörja för sina familjer och för att hava något att giva till underhåll av sanningens dyrbara sak. Nu är tiden inne att samla skatter i himmelen och att rena våra hjärtan och bereda oss för vedermödans tid. Endast de, som hava rena händer och rena hjärtan, kunna bestå i denna svåra tid. Nu är tiden inne, då Guds lag bör vara skriven i vårt sinne, på våra pannor och i våra hjärtan.

Herren har visat mig faran av att låta sinnet fyllas av världsliga tankar och bekymmer. Jag såg, att somliga sinnen dragas bort från den närvarande sanningen och från kärleken till den heliga skrift genom läsningen av andra spännande böcker; andra äro fulla av bekymmer och omsorger för vad de skola äta och dricka och kläda sig med. Andra förlägga Kristi återkomst allt för långt i framtiden. Tiden har varat några år längre, än de förväntade, och därför antaga de, att den ännu kommer att fortfara några år, och på detta sätt ledas deras sinnen bort från den närvarande sanningen till världen. Jag såg, att häri ligger en stor fara; ty om sinnet är uppfyllt med andra ting, uttränges den närvarande sanningen, och på vår panna finnes ingen plats för den levande Gudens insegel. Jag såg, att Jesus snart fullbordat sitt verk i det allraheligaste och att tiden härefter endast kan bliva mycket kort. De lediga stunder vi hava, borde vi därför använda till att rannsaka bibeln, som skall döma oss på den yttersta dagen.

Mina kära bröder och systrar, låt Guds bud och Jesu Kristi vittnesbörd ständigt vara i edert sinne och låt dem utestänga alla världsliga tankar och bekymmer. Tänken på dem, då I stån upp och då I gån till vila. Bedjen och verken uteslutande med blicken fäst på Människosonens ankomst. Beseglingstiden är mycket kort och skall snart vara förbi. Nu, medan de fyra änglarna hålla de fyra vindarna, är tiden för oss att göra vår kallelse och utkorelse fast.

Kapittel 13 - Hemlighetsfulla knackningar.

Den 24 augusti 1850 såg jag, att de "hemlighetsfulla knackningarna" härledde sig från satans makt; en del därav kom direkt från honom och en del från hans medtjänare, men allt hade dock sitt ursprung från satan. Det var hans verk, och han utförde det på olika sätt. Dock funnos i församlingen och världen många, som voro så inhöljda i mörker, att de trodde och lärde, att det var Guds makt. Ängeln sade: Skall icke ett folk fråga sin Gud? Skall man fråga de döda om de levande?" Skola de levande gå till de döda för att få upplysning? De döda veta alls intet. Gån I då till de döda i stället för till den levande Guden? Man har avvikit från den levande Guden för att tala med de döda, som ingenting veta. (Se Jes. 8: 19, 20.)

Jag såg, att det snart komme att betraktas som hädelse att tala mot dessa knackningar, som .skulle utbreda sig mer och mer, samt att satans makt skulle tilltaga och somliga av hans ivriga efterföljare få makt att göra underverk, såsom att till och med kalla ned eld från himmelen i människornas åsyn. Det blev visat mig, att dessa moderna trollkarlar med tillhjälp av knackningar och mesmerism skulle förklara alla de underverk, som vår Herre Jesus Kristus utförde, och att många skulle tro, att alla de kraftiga gärningar, han utförde på jorden, blevo utförda genom samma kraft.* Jag blev hänvisad till Moses' tid och såg de tecken och under, som Gud utförde genom honom inför Farao, av vilka de flesta efterapades av Egyptens trollkarlar; och jag såg, att strax före de heligas slutliga förlossning skall Gud utföra stora under för sitt folk och att dessa moderna trollkarlarskola tillåtas efterapa Guds verk.

*(När denna syn gavs, hade spiritismen just tagit sin början och var endast litet utbredd. Det fanns då endast ett fätal medier. Sedan dess har spiritismen spritt sig över hela världen och vunnit miljoner anhängare. Allmänt talat har spiritismen förnekat bibeln och hän at kristendomen. Enskilda spiritister ha stundom beklagat detta och protesterat däremot, men de ha varit så få, att man ej ägnat dem någon uppmärksamhet. Nu förändra spiritisterna sin taktik, och många kalla sig "kristna spiritister" samt förklara, att det ej låter sig göra att åsidosätta religionen: de påstå, att de hava den sanna kristna tron. Då man dessutom erinrar sig, att många framstående kyrkomän sympatisera med spiritismen, kan man nu se vägen öppen till den fulla uppfyllelsen av denna förutsägelse, som gavs år 1850. Läs även författarinnans anmärkningar på sid. 113.)

Den tiden skall snart komma, och det skall bliva nödvändigt för oss att hålla fast vid Jehovas starka arm; ty ändamålet med alla dessa satans stora tecken och mäktiga under är att förvilla Guds folk och komma dem på fall. Vårt sinne måste vara fäst vid Gud, och vi böra cj frukta såsom de ogudaktiga, d. v. s. frukta vad de frukta eller hylla vad de hylla, utan vara modiga och tappra att försvara sanningen. Om våra ögon kunde öppnas, skulle vi få se onda änglar omkring oss, vilka ständigt söka finna något nytt sätt att plåga och tillintetgöra oss. Och vi skulle även se goda änglar, som beskydda oss från de onda änglarnas makt, ty Guds

vakande öga är alltid över Israel, och han skall beskydda och frälsa sitt folk, om de förtrösta på honom. Då fienden tränger sig inpå oss så som en flod, skall Herrens Ande upplyfta stridsbaneret mot honom.

Ängeln sade: “Kom ihåg, att du befinner dig på förtrollad mark.” Jag såg, att vi måste vaka och vara iklädda hela Guds vapenrustning och taga trons sköld; då skola vi kunna bestå, och de ogudaktigas glödande pilar skola icke kunna skada oss.

Kapittel 14 - Guds sändebud.

Herren har ofta låtit mig se den ställning! som hans spridda utvalda, vilka ännu ej sett den närvarande sanningens ljus, befinna sig i, och han har visat mig, att sändebuden böra skynda sig så mycket som möjligt att finna dem och bringa dem ljuset. överallt omkring oss finnas många, som blott behöva få sina fördomar fjärnade och få bevisen för vår närvarande ståndpunkt framlagda från Guds ord, för att de med glädje skola antaga den närvarande sanningen. Sändebuden böra vaka över själarna såsom de, som skola avlägga räkenskap. Deras liv bör vara ett arbetsamt liv, präglat aven själens börda, i det att tyngden av Kristi dyrbara, men ofta misshandlade sak vilar på dem. De böra lägga världsliga intressen och bekvämligheter åsido och låta det vara deras första uppgift att göra allt vad som står i deras makt för att påskynda sanningens sak och frälsa själar, som gå mot förtappelse.

De skola också få glädjes kronor skola en rik belöning. I deras de, som genom deras ansträngning ar räddas och till sist bliva frälsta, skina som stjärnor alltid och evinnerligen. Och i all evighet skola de kunna njuta den tillfredsställelsen, att de gjorde vad de kunde för att framhålla sanningen i dess renhet och skönhet, så att själar fattade kärlek till densamma, blevo helgade genom den och använde sig av den ovärderliga förmånen att bliva gjorda rika, renade i Lammets blod och frälsta inför Gud.

Jag såg, att innan herdarna förfäkta nya, viktiga sanningspunkter, som bibeln efter deras mening lär, böra de rådfråga sig med sådana, som de ha orsak att lita på, sådana som varit med länge och som äro rotade i den närvarande sanningen. Då skola herdarna vara fullkomligt förenade, och deras enhet skall märkas av församlingen. Enligt vad som blivit visat mig, skulle ett sådant tillvägagångssätt avvärja olyckliga splittringar, och det skulle' icke vara någon fara för att den dyrbara hjorden skulle splittras och fåren skingras utan någon herde.

Jag såg ytterligare, att Gud hade sändebud, som han ville använda i sitt verk, men de voro ej färdiga därför. De voro för ytliga och lättsinniga för att utöva ett gott inflytande över hjorden, och de hade ej den förståelse av sakens betydelse och själars värde, som Guds sändebud måste hava för att kunna verka med framgång. Ängeln sade: "Varen rene, I som bären Herrens kärl! Varen rene, I som bären Herrens kärl!" De kunna göra endast ringa nytta, om de ej helt överlämna sig åt Gud och känna, huru viktigt och allvarligt det sista nådens budskap är, vilket nu ljuder till den skingrade hjorden. Några, som Gud icke kallat, äro mycket villiga att gå ut med budskapet, men om de hade en känsla av sakens betydelse och av det ansvar, ett sådant kall medför, skulle de känna sig benägna att draga sig tillbaka och säga med aposteln: "Vem är därtill skicklig?" En orsak, varför de äro så villiga att gå, är, att Gud icke lagt någon börda för saken på dem. Icke alla, som förkunnade den första och den andra ängelns budskap, skola förkunna den tredjes, även om de helt omfattat det; ty många hava varit insnärjda i så många villfarelser och förvillelser, att de med nöd kunna

frälsa sina egna själar, och om de taga sig för att vägleda andra, skola de därigenom bliva ett medel att bringa dem på fall. Men jag såg, att några, som förr gått långt i fanatism, nu skola vara de första att gå åstad, innan Gud sån der dem och innan de blivit renade från forna villfarelser. Då de hava sanningen blandad med villfarelse, skola de bespisa Guds hjord med denna, och om de finge lov att fortsätta, skulle det inom hjorden uppstå osunda förhållanden, vilka skulle medföra förvirring och död. Jag såg, att de oupphörligen måste sållas till dess de blevo renade från sina villfarelser, annars kunde de aldrig inkomma i Guds rike. Sändebuden kunde ej hava samma tillit till deras uppfattning och omdömesförmåga, vilka varit insvepta i villfarelser och fanatism, som till dem, vilka varit rotade i sanningen. Det finnes också många, som ha allt för bråttom med att få ut enskilda på arbetsfältet, vilka just antagit sanningen och som hava mycket att lära och mycket att göra, innan de själva kunna bliva antagna av Gud, och så mycket mera då, innan de kunna visa andra vägen.

Jag såg nödvändigheten av att särskilt sände buden äro vakna och motarbeta all fanatism överallt, där den visar sig. Satan inträngер från alla håll, och om vi ej äro på vår vakt och hava ögonen öppna för hans påfund och snaror samt äro iförda hela Guds vapenrustning, så skola den ondes glödande pilar nå oss. Guds ord innehåller många dyrbara sanningar, men det är den närvarande sanningen, hjorden nu behöver. Jag har sett, hur farligt det är, att sändebuden vika av från de viktigaste punkterna i den närvarande sanningen för att fästa sig vid ämnen, som ej äro ägnade att förena hjorden och helga själen. Satan skall här använda varje tillfälle att skada Guds sak.

Sådana ämnen som helgedomen i förbindelse med de 2,300 dygnen, Guds bud och Jesu tro äro helt ägnade att förklara adventrörelsen hitintills och visa, vad vår nuvarande ståndpunkt är, befästa tron hos de tvivlande och bringa klarhet med hänsyn till den härliga framtiden. Det har ofta blivit mig visat, att dessa voro de huvud ämnen, vid vilka sändebuden böra särskilt fästa sig.

Om Herrens utvalda sändebud skulle vänta, tills alla hinder vore fjärnade från deras väg, skulle många aldrig gå ut för att uppsöka de förskingrade fåren. Satan framkommer med många invändningar för att avhålla dem från att göra sin plikt. Men om de gå ut i tro, förtröstande på honom, som har kallat dem till sitt verk, så skall han öppna vägen för dem allt efter som det länder till deras bästa och till hans ära. Jesus, den store läraren och det stora mönstret, hade ingenting att luta sitt huvud till. Hans liv var ett liv av möda, sorg och lidande, och slutligen gav han sitt liv för oss. De som i Kristi ställe uppmana människorna att låta försona sig med Gud och som hoppas kunna regera med Kristus i härlighet, måste förvänta att bliva delaktiga av hans lidanden här. “De som så med tårar skola skörda med jubel. De gå åstad gråtande och bära sitt utsäde; de komma åter med jubel och bära sina kärvar. (Ps. 126: 5, 6)

Kapittel 15 - Vilddjurets märke.

I en syn, som jag hade den 27 juni 1850, sade min ledsagande ängel: “Tiden lider mot sitt slut. Lyser Jesu älskliga avbild hos eder, såsom den borde göra? Min uppmärksamhet blev då riktad mot jorden, och jag såg, att en beredelse måste äga rum bland dem, som på senare tiden antagit den tredje ängelns budskap. Ängeln sade: “Gören eder redo, gören eder redo, gören eder redo! I måsten dö från världen i en större grad, än som nu är förhållandet med eder.” Jag såg, att ett stort verk måste utföras för dem, men endast en kort tid återstod att utföra det på.

Därpå såg jag, att de sju sista plågorna snart skulle utgjutas över dem, som ej ha något beskydd; men världen brydde sig ej mera om dem, än den skulle. göra, om så många droppar vatten snart skulle falla. Jag blev sedan iståndsatt att kunna uthärda den fruktansvärda synen av de sju sista plågorna, som äro Guds vrede. Jag såg att hans vrede var fruktansvärd och förfärlig, och om han skulle uträcka sin hand eller lyfta den i vrede, skulle jordens inbyggare bliva såsom om de aldrig varit till, eller också skulle de komma att lida av obotliga sår och förtärande plågor, och de skulle ej kunna finna någon räddning, utan bliva tillintetgjorda därav. Förskräckelse grep mig, och jag föll på mitt ansikte framför ängeln och bad honom om att taga bort synen, ty den var fasaväckande. Då insåg jag såsom aldrig förr nödvändigheten av att noggrant rannsaka Guds ord för att få veta, huru man skulle kunna undgå de plågor, som enligt Herrens ord skola komma över alla de ogudaktiga, vilka tillbedja vilddjuret och dess bild och taga dess märke på sin panna eller på sin hand. Att någon kunde överträda Guds lag och nedtrampa hans heliga sabbat i trots av dessa fruktansvärda hotelser och domar, förundrade mig storligen.

Påven har förändrat vilodagen från den sjunde till den första dagen i veckan. Han har satt sig i sinnet att förändra budet, som blev givet för att människorna skulle komma ihåg sin Skapare. Han har satt sig i sinnet att förändra det största budet i de tio budordens lag och sålunda göra sig lik Gud eller till och med upphöja sig över Gud. Herren förändras aldrig, och därför är hans lag oföränderlig; men påven har upphöjt sig över Gud, i det han sökt förändra Guds oföränderliga regler rörande helighet, rättfärdighet och godhet. Den dag, som Gud har helgat, har påven trampat under fötterna och egenmäktigt satt in en av de sex arbetsdagarna i dess ställe. Hela folk ha följt efter vilddjuret, och varje vecka berövar man Gud hans heliga tid. Påven har gjort en rämna i Guds heliga lag; men jag såg, att tiden redan är kommen, då denna rämna skall igenmuras och de öde platserna uppbyggas av Guds folk.

Jag bad ängeln innerligt, att Gud måtte skona sitt folk, som farit vilse, och frälsa dem för sin barmhärtighets skull. Då plågorna börja falla, skola de, som fortfarande överträda Herrens heliga sabbat, icke öppna sin mun för att uttala de ursäkter, som de nu komma med för att bliva befriade från att hålla den. Deras mun skall tillstoppas, då plågorna falla, och den store laggivaren fordrar rättfärdighet av dem, som föraktat hans heliga lag och aktat den

som “usel” och “svag” och som “en förbannelse för mänskligheten”. När sådana känna denna lag gripa dem liksom med järnhand, skola dessa uttryck framträda för dem i levande bokstäver, och de skola då inse det orätta i att förakta den lag, “Om Guds ord förklarar vara helig, rättfärdig och god.

Jag fick därefter se himmelens härlighet och den skatt, som är förvarad åt de trogna. Allting var härligt och skönt. Änglarna sjöngo en härlig sång, varefter de upphörde att sjunga och toga sina strålande kronor av sina huvuden och lade dem för den älskade Frälsarens fötter samt ropade med melodiska röster: “Ära, halleluja!” Jag förenade mig med dem i deras Mina ögon vändes nu bort från härligheten, och jag blev hänvisad till kvarlevan av Guds folk på jorden. Ängeln sade till mig: “Viljen I undgå de sju sista plågorna? Viljen I ingå i härligheten och njuta av allt det, som Gud berett åt dem, som älska honom och äro villiga att lida för hans skull? Om så är, så måsten I dö, för att I skolen kunna leva. Gören eder redo, gören eder redo, gören eder redo! I måsten ha en större beredelse, än I nu haven; ty Herrens dag kommer, fruktansvärd och full av glödande vrede för att ödelägga jorden och utplåna dess syndare. I måsten uppoffra allt för Gud. Läggen allt på hans altare - eder själva, eder egendom och allt såsom ett levande offer. För att ingå i härligheten kräves allt. Samlen eder en skatt i himmelen, dit ingen tjuv kan komma och där rost ej kan fördärva. I måsten vara delaktiga i Kristi lidande här, om I önsken bliva delaktiga med honom i hans härlighet däravan.”lovsång och hyllning till Lammet, och varje gång jag öppnade min mun för att prisa honom, hade jag en outsäglig förnimmelse av den härlighet, som omgav mig. Det var en översvinnligt stor och evig fullvikt av härlighet. Ängeln sade: “Kvarlevan, som älskar Gud och håller hans bud och är trogen intill änden, skall få denna härlighet på sin lott och alltid vara inför Jesu åsyn och sjunga tillsammans med de heliga änglarna. 86

Himmelen blir billig nog, även om vi skola genomgå lidanden för att komma dit. Vi måste ständigt döda det egna jaget, dagligen dö från oss själva, låta Jesus uppenbaras i våra liv och ständigt hava hans ära för ögonen. Jag såg, att de som på senare tiden omfattat sanningen, skulle komma att erfara, vad det vill säga att lida för Kristi skull; att de skulle få genomgå hårda och bittra prövningar,’ så att de skulle bliva luttrade och genom lidanden passandegjorda att mottaga den levande Gudens insegel, genomgå prövningstiden, se Konungen i hans härlighet och bo hos Gud och de rena, heliga änglarna.

Då jag såg, vad vi måste vara för att ärva härligheten, och därefter såg, hur mycket Jesus hade lidit för att förvärva oss ett så rikt arv, bad jag, att vi måtte bliva döpta till hans lidanden, att vi ej måtte rygga tillbaka för prövningar, utan bära dem med tålamod och glädje, ihågkommande, vad Jesus lidit, på det att vi genom hans fattigdom och lidanden måtte bliva rika. Ängeln sade: “Förneken det egna jaget; I måsten skynda eder.” Några av oss ha haft tid att mottaga sanningen och gå framåt steg för steg, och varje steg vi tagit, har givit oss kraft att taga det nästa. Men nu är tiden nästan förbi, och vad som tagit oss åratal att lära, måste andra lära på några månader. Det blir också mycket, som de måste lära om igen, och mycket, som de. måste lära på nytt. De som ej vilja taga vilddjurets märke och

tillbedja dess bild, då befallningen utgår, måste vara bestämda nog att nu kunna säga: “Nej, vi rätta oss ej efter den förordning, som vilddjuret infört.”

Kapittel 16 - De blinda leda de blinda.

Jag har sett, hur de blinda vägledarna arbetade för att göra andra själar lika blinda, som de själva voro, litet anande, vad som skulle drabba dem. De sätta sig upp mot sanningen, och efter hand som sanningen segrar, känna sig många, som betraktat dessa lärare såsom Guds män och som sett upp till dem för att få ljus, besvikna. De framställa frågor till dessa ledare angående sabbaten, och svaret de få går ut på att komma bort från det fjärde budet. Jag såg, att hänsyn ej tages till verklig ärlighet i de många olika synpunkter, som man antager gent emot sabbaten. Avsikten är att komma ifrån Herrens sabbat och att helighålla en annan dag, än den Herren helgat. Tvingas de att lämna en ståndpunkt, intaga de en motsatt, till och med om de just fördömt denna samma ståndpunkt såsom ohållbar.

Guds folk kommer till enhet i tron. De, som helighålla bibelns sabbat, äro eniga i sina åsikter om bibelns sanningar; men de bland adventfolket, som motsätta sig sabbaten, stå skilda och uppenbart splittrade. Den ene uppträder mot sabbaten och förklarar, att så och så förhåller det sig, och säger så till slut, att den saken är avgjord. Men eftersom hans ansträngningar ej medföra någon lösning på frågan, och eftersom sanningen angående sabbaten går framåt och Guds barn fortfarande antaga den, kommer en annan fram för att kullkasta den. Men då denne framhåller sina åsikter för att komma ifrån sabbaten, nedbryter han fullständigt de argument, som framställdes av den, som först motarbetade sanningen, och han framkommer med en teori, som är lika mycket i strid med den andres teori som med vår uppfattning. På samma sätt med den tredje och den fjärde; men ingen vill ha det, såsom det står i Guds ord: “Den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat.”

Jag såg, att sådana ha ett köttsligt sinnelag och därför icke äro Guds lag underdåniga. De äro ej eniga inbördes, utan sträva ihärdigt att med sina slutledningar förvränga skriften och framkalla en rämna i Guds lag för att förändra, avskaffa eller göra vad som helst med det fjärde budet, blott icke hålla det. De önska bringa hjorden till tystnad angående denna fråga, och därför finna de på något i den förhoppningen, att de skola bliva tillfredsställda och att många av deras anhängare skola rannsaka bibeln så litet, att deras ledare med lätthet kunna få villfarelse att se ut som sanning, och de antaga den även som sådan, därför att de ej rikta blicken högre än till sina ledare.

Kapittel 17 - Beredelse för ändens tid.

I Oswego i staten New York visade Herren mig den 7 september 1850, att ett stort verk måste utföras för hans folk, innan de kunde bestå i striden på Herrens dag. Jag blev hänvisad till dem, som utgiva sig för att vara adventister, men som förkasta den närvarande sanningen, och jag såg, att de voro fallna och att Herrens hand var bland dem för att splittra och skingra dem nu i insamlingstiden, så att de dyrbara utvalda, som finnas bland dem och som blivit vilseledda, kunna få sina ögon öppna och se deras verkliga ställning. Och nu, när sanningen framhålles för dem av Herrens sändebud äro de beredda att höra och att se sanningens skönhet och harmoni samt att övergiva sin förutvarande omgivning och villfarelserna och i stället antaga den dyrbara sanningen och ställa sig där de kunna försvara sin ståndpunkt.

Jag såg, att de som motarbeta Herrens sabbat, ej kunde taga bibeln och påvisa, att vår ståndpunkt är oriktig, och därför tala de illa om dem, som tro och lära sanningen, samt angripa deras karaktär. Många, som en gång voro samvetsgranna och älskade Gud och hans ord, hava blivit så förhärdade genom att förkasta sanningens ljus, att de ej hysa några betänkligheter i fråga om att baktala och falskeligen anklaga dem, som älska den heliga sabbaten, om de blott därigenom till äventyrs kunde skada deras inflytande, som oförfärat förfäkta sanningen. Men dessa ting skola ej hindra Guds verk. Detta tillvägagående från deras sida, som hata sanningen, skall just bliva det medel, som öppnar ögonen på några. Varje utvald skall bliva funnen och insamlad, ty Herren har uträckt sin hand för att frälsa kvarlevan av sitt folk, och han skall fullborda verket i härlighet.

Vi, som tro sanningen, böra vara mycket försiktiga, så att vi ej giva anledning till att vårt goda bliver försmädat. Vi böra förvissa oss om, att varje steg vi taga är i harmoni med bibeln; ty de, som hata Guds befallningar, skola glädja sig över våra misstag och fel, liksom de ogudaktiga gjorde år 1843.

Den 14 maj 1851 såg jag Jesu skönhet och behag. Då jag betraktade hans härlighet, föll mig ej den tanken in, att jag någonsin skulle lämna hans åsyn, Jag såg ett ljus utgå från den härlighet, som omgav Fadern, och då det nalkades mig, darrade hela min kropp som ett löv. Jag trodde, att om det kom nära mig, skulle jag dö; men ljuset gick förbi mig. Nu kunde jag bilda mig en föreställning om den store och fruktansvärde Guden, med vilken vi ha att göra. Jag insåg nu, vilka dunkla begrepp några ha om Guds helighet och huru ofta de vanära Guds heliga och stora namn utan att förstå, att det är Gud, den store och fruktansvärde Guden. Det finns många, som i bönen använda oförsiktiga och vanvördiga uttryck, vilka bedröva Guds milda Ande och som ha till följd, att deras böner ej nå himmelen.

Jag såg vidare, att många ej förstå, vad de måste vara för att under nödens tid leva inför Guds åsyn utan någon överstepräst i helgedomen. I Hos dem, som skola mottaga den

levande Gudens insegel och bliva beskyddade under nödens tid, måste Jesu avbild tydligt framträda.

Jag såg, att många försummade den beredelse, som är så nödvändig, och att de i stället sågo framåt till "vederkvickelsens tider" och "särlaregnet" och hoppades, att dessa skulle göra dem skickliga att bestå på Herrens dag och att leva inför hans ansikte. O, huru många såg jag ej, som voro utan skydd i nödens tid! De hava försummat att göra den nödvändiga förberedelsen, och därför kunna de ej erhålla den vederkvickelse, som alla måste äga för att bliva passandegjorda att leva i Guds åsyn"'; De som ej låta sig omdanas av profeterna, de som försumma att rena sina hjärtan genom att lyda hela sanningen och som äro benägna att tro, att det står långt bättre till med dem, än det verkligen gör, skola, då de uppnå den tid, då plågorna falla, inse, att de behövde bliva tillhuggna och fogade till byggnaden. Men då skall det ej vara någon tid därtill, och ingen medlare skall då försvara dem hos Fadern. Innan denna tid kommer, har den utomordentligt högtidliga förklaringen utgått: "Må den, som är orättfärdig, fortfara att öva sin orättfärdighet, och den, som är oren, att orena sig. Så ock den, som är rättfärdig, han fortfare att öva sin rättfärdighet, och den, som är helig, att helga sig."

Jag såg, att ingen kan bliva delaktig av "vederkvickelsen", med mindre han vinner seger över varje skötesynd, över högmod och egenkärlek, över kärlek till världen och över alla oriktiga ord och handlingar. Vi "böra därför komma Herren närmare och närmare och allvarligt söka den beredelse, som är nödvändig för att vi skola kunna bestå i striden på Herrens dag. Må alla ihågkomma, att Gud är helig och att endast heliga väsen kunna bo i hans närhet.

Kapittel 18 - Bön och tro.

Jag har ofta sett, att Herrens barn i allt för hög grad försumma bön, och då huvudsakligen bön i enrum, samt att många ej ha den tro, som det är deras förmån och plikt att hava, i det de ofta vänta på den känsla, som tron allena kan åstadkomma. Känsla är icke tro; de äro två skilda ting. Det är vår sak att öva tro, medan glada känslor och välsignelse är något, som Gud giver. Levande tro är det medel, varigenom Guds nåd inkommer i själen, och det står i vår makt att öva denna tro.

Sann tro tillägnar sig den utlovade välsignelsen, innan den erfares och förnimmes. Vi måste i tro låta våra böner tränga innanför den andra förlåten och vår tro gripa den utlovade välsignelsen samt tillägna oss den såsom vår. Vi böra således tro, att vi erhålla välsignelsen, emedan vår tro gripit densamma, och enligt Guds ord äga vi den. “Allt vad I bedjen om och begären, tron, att det är eder givet; och det skall ske eder så.” Här är tro, naken tro, som äger förvissning om välsignelsen, innan den erfarits. Då man erhållit den utlovade välsignelsen och åtnjuter den, uppslukas tron. Men många mena, att de ha mycken tro, då de mottaga ett stort mått av den helige Ande, och att de ej kunna hava tro, med mindre de känna Andens kraft. Sådana förväxla tron med den välsignelse, som tron åstadkommer. Rätta tiden att öva tro är, just då vi känna oss i behov av Guds Ande. Då mörkrets tjocka moln synas vila över sinnet, då är tiden inne att låta den levande tron genomtränga mörkret och skingra molnen. Sann tro vilar på de löften, som Guds ord innehåller, och endast de, som lyda detta ord, kunna tillägna sig dess härliga löften. “Om I förbliven i mig, och mina ord förbliva i eder, så mån I bedja om vad helst I viljen, och det skall vederfaras eder. (Joh. 15: 7). “Vadhelst vi bedja om, det få vi av honom, eftersom vi ,hålla hans bud och göra, vad som är välbehagligt för honom” (1 Joh. 3: 22).

Vi böra bedja mycket i enrum. Kristus är vinträdet, vi äro grenarna. Om vi önska växa och trivas, måste vi ständigt draga näring och saft från det levande vinträdet, ty skilda från vinträdet hava vi ingen styrka.

Jag frågade ängeln, varför det ej fanns mer tro och kraft i Israel. Han sade: “I släppen Herrens arm allt för snart. Gån fram inför tronen med edra begär och fortsätten därmed i tro. Löftena äro säkra. Tron, att I fån de ting, som I bedjen om, så skolen I få dem.” Jag blev därefter hänvisad till Elias. Han var underkastad samma villkor som vi, och han bad allvarligt. Hans tro höll provet. Sju gånger bad han till Herren, och till slut syntes molnet. Jag såg, att vi dragit i tvivel de säkra löftena och bedrövat Frälsaren genom brist på tro. Ängeln sade: “Ikläd dig rustningen och tag framför allt trons sköld, ty den skall skydda hjärtat, själva livet, mot den ondes glödande pilar.” Kan fienden leda de försagda att taga blicken från Jesus och betrakta sig själva samt dväljas vid sin egen ovärdighet i stället för att dväljas vid Jesu värdighet, hans kärlek, hans förtjänster och hans stora barmhärtighet, så skall han lyckas beröva dem trons sköld och uppnå sin avsikt; de skola då bliva utsatta för

hans häftiga frestelser. De svaga böra därför se på Jesus och tro på honom; på det sättet öva de tro.

Kapittel 19 - Tiden för församlandet.

Den 23 september visade Herren mig, att han för andra gången hade uträckt sin hand för att församla kvarlevan av sitt folk och att ansträngningarna böra fördubblas under denna församlandets tid. Under förskingringen blev Israel slaget och sönderrivet; men nu under församlandets tid skall Gud läka och förbinda sitt folk. Under förskingringen hade ansträngningarna att utbreda sanningen endast ringa verkan och uträttade litet eller intet; men under församlandet, då Gud uträckt sin hand för att samla sitt folk, skola ansträngningarna att utbreda sanningen hava åsyftad' verkan. Alla böra vara förenade och nitälska för verksamheten. Jag såg, att det var oriktigt, att någon hänvisade till förskingringen för att där finna exempel, som vi nu böra rätta oss efter under församlandet, ty om ej Gud skulle göra mera för oss nu, än han gjorde den gången, skulle Israel aldrig bliva församlat. Jag har sett, att utarbetandet av kartan år 1843 var lett av Herrens hand och att den ej bör förändras; att siffrorna voro, som han önskade dem; att hans hand var över och dolde ett fel i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän hans hand blev borttagen.

(Detta hänsyftar på den karta eller plansch, som användes under adventrörelsen 1843, och har särskilt avseende påheräkningen av de profetiska tidsperioderna, såsom de förekommo pil nämnda plansch. Närmaste fortsättningen visar, att en felaktighet förelåg, som Gud i sin försyn tillstadde. Men detta utesluter ej, att man senare utgav en plansch, där felet var rättat, efter att rörelsen år 1843 var slut och ändamålet uppnått med den beräkning, som man ditintills hade gjort.)

Därpå såg jag med hänsyn till det "dagliga" i Dan 8: 12, att ordet "offer", som ej fanns i skriftstället, blivit tillfogat genom människors klokhet, och att Herren gav dem, som förkunnade budskapet om att domens tid var kommen, en riktig uppfattning om denna sak. Den gång enighet rådde, före 1844, voro nästan alla eniga om den riktiga uppfattningen angående det "dagliga"; men under förvirringen efter 1844 hava andra åsikter antagits, och följden har varit mörker och förvirring. Frågan om tid har ej varit en prövosten sedan 1844 och skall aldrig mer bliva det.

Herren har visat mig, att den tredje ängelns budskap måste bliva förkunnat för Herrens förskingrade barn; men frågan om tid får ej göras till huvudsak. Jag såg, att några blevo gripna aven falsk spänning såsom en följd av att man predikade tid; men den tredje ängelns budskap är starkare, än en fråga om tid kan bliva. Jag såg, att detta budskap kan stå på sin egen grundval och behöver ej gå under, därför att särskild vikt lägges på frågan om tid, samt att det skall förkunnas med stor kraft, utföra sitt verk och hastigt avslutas i rättfärdighet.

Därpå blev det visat mig, att några befinna sig i den stora villfarelsen, att det är deras plikt att resa till det gamla Jerusalem, där de mena, att de ha ett verk att utföra, innan Jesus kommer. Sådana åsikter äro ägnade att leda sinnet och intresset bort från Herrens verk i den närvarande tiden, under den tredje ängelns budskap; ty de som mena, att de böra resa till

Jerusalem, skola hava sitt sinne och sina tankar där samt hålla sina medel tillbaka från sanningens sak, för att de själva och andra skola kunna komma dit. Jag såg, att en sådan mission ej skulle göra någon nytta, att det skulle taga mycken tid att få några av judarna att tro även på Kristi första ankomst och mycket mera att få dem att tro på hans andra ankomst. Jag såg, att satan i hög grad hade förvillat några rörande denna sak och att själar överallt omkring dem här i landet [Amerika] kunde bliva hjälpta av dem och ledda att hålla Guds bud, men att de överlämnade dem till förtappelse. Jag såg också, att det gamla Jerusalem aldrig skulle bliva åter uppbyggt samt att satan gör sitt yttersta för att nu i församlandets tid leda Guds barns tankar till dessa ting för att hindra dem från att lägga hela sitt intresse i det verk, Herren nu utför, och få dem att försumma den nödvändiga beredelsen för Herrens dag.

Käre läsare! Vad som lett mig, under det jag skrivit denna lilla bok, är en känsla av plikt gent emot mina bröder och systrar samt en önskan, att själars blod ej må bliva funnet på mina kläder. Jag känner den otro, som mängden hyser angående syner; jag vet också, att många, som bekänna sig vänta Kristus och som lära, att vi leva i de "yttersta dagarna", förklara dem alla vara från den onde. Jag väntar mycket motstånd från sådana, och hade jag ej känt, att Herren fordrade det av mig, skulle jag ej låtit mina syner komma till allmänhetens' kännedom, eftersom de antagligen komma att förorsaka hat och försmädelse hos somliga. Men jag fruktar Gud mer än människor.

Då Herren först gav mig budskap, som skulle förkunnas för hans folk, var det svårt för mig att frambära dem, och jag förmildrade dem ofta och gjorde dem så lämpliga som möjligt av fruktan att bedröva några. Det var en stor prövning att förkunna budskapen, såsom Herren gav mig dem. Jag förstod ej, att jag var otrogen, och insåg ej det syndiga och farliga i ett sådant tillvägagångssätt, förrän jag i en syn blev förd inför Jesu åsyn. Han betraktade mig med en sträng blick och vände bort sitt ansikte från mig. Det är omöjligt att beskriva den skräck och ångest, som jag då erfor. Jag föll ned på mitt ansikte inför honom, men hade ej kraft att säga ett enda ord. O, hur jag önskade kunna skyla mig för den förfärliga, stränga blicken! Nu kunde jag i någon grad förstå, vilka känslor som skola röra sig hos de förtappade, när de ropa till bergen och klipporna: "Fallen över oss och skylen oss för hans ansikte, som sitter på tronen, och för Lammets vrede!"

Snart bjöd en ängel mig att stå upp, och den syn, som då mötte mig, kan knappast beskrivas. En skara, vars hår och kläder voro sönderrivna och vars anletsdrag utgjorde själva bilden av förtvivlan och skräck, framställdes för mig. De komma nära intill mig och togo sina kläder och gnedo dem mot mina. Jag betraktade mina kläder och såg, att de voro befläckade med blod och att blodet åt hål på dem. Åter föll jag som död ned för min ledsagande ängels fötter. Jag kunde ej framkomma med en enda ursäkt. Min tunga nekade fullständigt att tala, och jag önskade mig bort från en så helig plats. Åter reste ängeln mig upp på mina fötter och sade: "Sådan är ej din ställning nu; men detta skådespel har blivit framställt för dig, så att du skall kunna veta, hur din ställning skulle bliva, om du vägrade att förkunna för andra, vad Herren uppenbarat för dig. Men om du är trogen intill änden, så

skall du få äta av livets träd och dricka av livets flod. Du skall lida mycket, men Guds nåd är dig nog.” Jag var nu villig att göra allt, vad Herren måtte fordra av mig, för att kunna åtnjuta hans ynnest och slippa att förnimma hans förfärliga misshag.

Jag har ofta blivit oriktigt beskylld för att framhålla åsikter, som äro särskilt utmärkande för spiritismen. Men innan redaktören för “Morgonstjärnan” invecklade sig i detta bedrägeri, lät Herren mig se de sorgliga och ödeläggande verkningar, det skulle hava på hjorden, om han och andra förfäktade spiritistiska uppfattningar. Jag har ofta sett, att den älsklige Jesus är en person. Jag frågade honom, om även hans Fader var en person och hade ett utseende, som liknade hans. Jesus svarade då: “Jag är en uttrycklig avbild av min Faders person. “

Jag har ofta sett, att den spiritistiska åsikten tagit bort hela himmelens härlighet och att Davids tron och Jesu älskliga person i mångas sinnen blivit uppbrända av spiritismens eld. Jag har sett, att några, som blivit förvillade och insnärjda i denna villfarelse, skola föras ut i sanningens ljus, men att det skall vara nästan omöjligt för dem att helt komma ifrån spiritismens förföriska makt. Sådana böra grundligt bekänna sina villfarelser och övergiva dem för evigt.

Käre läsare, jag anbefaller åt dig Guds ord såsom rättesnöret för din tro och vandel. Efter detta ord skola vi dömas. I detta ord har Gud lovat att giva syner i de “yttersta dagarna”, ej såsom en ny trosregel, utan för att trösta sitt folk och vägleda dem, som avvika från bibelns sanningar. På så sätt handlade Gud med Petrus, då han stod i begrepp att sända honom ut att predika för hedningarna (Apg. 10:de kap.).

Till dem, som möjligen komma att sprida denna lilla bok, önskar jag säga, att den endast är avsedd för de uppriktiga, ej för dem, som kanske förlöjliga de ting, som höra Guds Ande till.

Kapittel 20 - Ellen G. Whites drömmar. (Se sid. 16.)

Jag drömde, att jag såg ett tempel, i vilket många människor strömmade in. Endast de, som sökte tillflykt i detta tempel, skulle bliva frälsta, då tidens slut nalkades. Alla, som blevo utanför, skulle gå evigt förlorade. Skarorna utanför, som gingo sina olika vägar, bespottade och förlöjligade dem, som gingo in i templet, och sade till dem, att denna säkerhetsanordning var ett listigt bedrägeri och att det i verkligheten ej alls var någon fara å färde. De grepo till och med några enskilda för att hindra dem att skynda sig att komma innanför murarna.

Av fruktan för att bliva förlöjligad menade jag, att det var bäst att vänta, tills mängden var spridd, eller till dess jag kunde träda in, utan att den märkte det. Men antalet blev större i stället för mindre, och av fruktan för att komma för sent lämnade jag hastigt mitt hem och trängde mig fram genom mängden. I min iver att nå fram till templet lade jag ej märke till och brydde mig ej om mängden omkring mig. Då jag kom in i byggnaden, såg jag, att det stora templet vilade på en kraftig pelare, vid vilken stod bundet ett blödande lamm, övertäckt med sår. Vi, som vara där, visste, att detta lamm blivit sårat och slaget för vår skull. Var och en, som gick in i templet, skulle gå fram till lammet och bekänna sina synder.

Alldeles framför lammet funnos upphöjda sittplatser, på vilka sutto en grupp människor, som sågo mycket lyckliga ut. Himmelens ljustycktes skina på deras ansikten, och de prisade Gud och sjöngo glada tacksägelsesånger, vilka ljödo som änglamusik. Dessa voro de, som kommit fram inför lammet, bekänt sina synder och fått förlåtelse och som nu befunno sig i glad förväntan på en härlig tilldragelse aven eller annan beskaffenhet.

Till och med sedan jag kommit in i byggnaden, greps jag av fruktan och en känsla av blygsel över, att jag var tvungen att ödmjuka mig i dessa människors åsyn. Men jag var liksom tvungen att gå vidare och banade mig därför långsamt väg omkring pelaren för att kunna stå inför lammet, då en basun ljöd, templet skakade, segerrop ljödo från de församlade heliga, och en fruktansvärd klarhet upplyste byggnaden, varpå allt blev fullständigt mörkt. De lyckliga människorna voro allasamman försvunna, och jag stod ensam kvar i nattens fruktansvärda stillhet.

Jag vaknade i själsångest och kunde knappast överbevisa mig själv om, att jag hade drömt. Det tycktes för mig, som om min dom var beseglad och Herrens Ande hade lämnat mig för att aldrig mer återvända. Min försagdhet blev då om möjligt ännu större.

Kort därpå hade jag ännu en dröm. Jag tyckte mig sitta i yttersta förtvivlan och med ansiktet dolt i mina händer, i det jag tänkte: Om Jesus vore på jorden, så skulle jag gå till honom, kasta mig ned för hans fötter och omtala för honom alla mina lidanden. Han skulle ej vända sig bort från mig, utan förbarma sig över mig, och jag skulle alltid älska och tjäna honom. Just nu gick en dörr upp, och en person med vackra anletsdrag trädde in. Han såg

medlidsamt på mig och sade: “önskar du se Jesus? Han är här, och du kan se honom, om du önskar. Tag allt, vad du äger, och följ mig.

Jag åhörde detta med outsäglig glädje, samlade glatt alla mina små tillhörigheter och följde min anförare. Han förde mig då till en brant och synbarligen dålig trappa. Då jag började gå uppför trappan, sade han till mig, att jag skulle hålla ögonen riktade uppåt, för att jag ej skulle svimma och falla. Många andra, som gingo uppför den branta trappan, föllo, innan de nådde upp.

Äntligen kommo vi upp på det översta trappsteget och stodo framför dörren. Här bjöd min anförare mig att lämna alla de ting, jag tagit med mig. Jag lade dem då med glädje från mig, varpå han öppnade dörren och bad mig stiga in. Ett ögonblick därefter stod jag framför Jesus. Man kunde ej taga fel på detta härliga utseende. Ett sådant strålande uttryck av godhet och majestät kunde ej tillhöra någon annan. Då hans blick vilade på mig, visste jag strax, att han kände till varenda omständighet i mitt liv samt alla de tankar och känslor som rörde sig i mitt inre.

Jag försökte dölja mig för hans åsyn, ty jag kände mig ur stånd att uthärda hans forskande blick; men han kom fram till mig med ett leende, lade sin hand på mitt huvud och sade: “Frukta icke!” Ljudet av hans vänliga stämma kom mitt hjärta att slå aven lycka, som jag aldrig förr erfarit. Jag var allt för uppfylld av glädje att kunna säga ett enda ord, och överväldigad av outsäglig lycka föll jag ned för hans fötter. Under det jag låg där hjälplös, passerade sköna och härliga scener förbi min blick - jag tyckte mig ha uppnått himmelens trygghet och frid. Till sist återvände mina krafter, och jag reste mig upp. Jesu kärleksfulla blick var ännu fäs! på mig. Hans leende fyllde min själ med glädje, och hans närvaro fyllde mig med helig vördnad och outsäglig kärlek.

Min ledsagare öppnade nu dörren, och vi gingo bägge ut. Han bad mig samla upp de ting, jag lämnat utanför. Då detta var gjort, gav han mig en grön snodd, fast sammanrullad. Denna bad han mig placera närmast hjärtat, och då jag önskade se Jesus, skulle jag taga fram den nr min barm och rulla den helt ut. Han sade till mig, att jag ej skulle hava den utrullad länge åt gången, så att knutar uppstode och den bleve svår att sträcka ut igen. Jag lade då snodden i närheten av mitt hjärta och gick med glädje ned för den smala trappan, under det jag prisade Gud och med glädje berättade för alla, som jag mötte, var de kunde finna Jesus. Denna dröm ingav mig hopp. Den gröna snodden var för mig en symbol på tro, och det härliga och okonstlade i att förtrösta på Gud började gry för min förmörkade själ.

Kapittel 21 - William Millers dröm.

Jag drömde, att Gud med osynlig hand sände mig en ask omkring tio tum lång, sex tum bred och sex tum hög, konstnärligt tillverkad av ebenholz och med skickligt inlagda pärlor. Vid asken var en nyckel fastsatt. Jag tog ögonblickligen nyckeln och öppnade asken, då jag till min stora förvåning fann, att den var full av juveler, diamanter och alla slags dyrbara stenar av alla storlekar tillika med penningar av guld och silver i olika storlekar och av olika värde, vackert anbragta på sina respektive platser i asken; sålunda placerade, utsände de en glans och en härlighet, som kan jämföras endast med solens.

Jag menade, att det var min plikt att ej en sam njuta av detta utomordentliga skådespel, ehuru mitt hjärta var överväldigat av glädje över innehållets glans, skönhet och värde. Jag ställde därför asken på ett bord mitt i ett rum samt utsände meddelande om, att alla, som önskade, kunde komma och se den härligaste och mest strålande syn, som människor någonsin sett här i detta livet.

Folk började komma, först några få, sedan ständigt allt flera, till dess en hel skara var församlad. Då åskådarna först sågo ned i asken, förundrade de sig och ropade av glädje. Men då deras antal förökades, började några röra vid juvelerna, taga dem ut ur asken och sprida dem omkring på bordet.

Jag började då tänka på, att ägaren skulle återfordra asken och juvelerna av min hand, och om jag tillät, att de bleve kringströdda, skulle jag aldrig kunna anbringa dem på deras rätta platser i asken, och jag kände, att jag aldrig skulle kunna bära detta ansvar, eftersom det skulle bliva övermåttan stort. Jag började då enträget bedja folket att ej röra vid juvelerna eller taga ut dem ur asken, men ju mera jag bad, desto mer spridde man dem - och nu tycktes man sprida dem kring hela rummet, på golvet och på varje möbel i rummet.

Därnäst fick jag se, att man mellan de äkta juvelerna och mynten hade strött en otalig mängd oäkta juveler och falska mynt. Jag blev då i hög grad uppbragt över folkets otacksamhet och dåliga uppförande och tillrättavisade dem därför; men ju mera jag tillrättavisade, desto mera spridde man de oäkta juvelerna och de falska mynten bland de äkta.

Detta verkade irriterande på mig, och jag började använda fysisk kraft för att driva folket ut ur rummet, men då jag fick ut en person, kommo tre andra in, medförande smuts, spånor och sand och allt slags orenlighet, till dess de hade övertäckt varenda en av de äkta juvelerna, diamanterna och mynten, som nu voro fullständigt gömda. De revo även sönder min ask och kastade den i smutsen. Jag trodde ej, att någon människa gav akt på min sorg eller min vrede. Jag blev alldeles försagd och modlös och satte mig ned och grät. Under det jag grät och sörjde över min stora förlust och mitt ansvar, kom jag att tänka på Gud och bad honom allvarligt om att sända mig hjälp.

Strax gick dörren upp, och en man trädde in i rummet, under det alla de närvarande gingo ut. Mannen hade en sopkvast i sin hand, han öppnade fönstren och började sopa smutsen och orenligheten ut ur rummet.

Jag ropade och bad honom upphöra därmed, då många dyrbara juveler lågo spridda i smutsen.

Han sade då till mig, att jag “ej skulle frukta”, ty han skulle “taga hand om dem”. Under det han sopade bort smutsen och orenligheten, virvlades alla de oäkta juvelerna och falska mynten upp och foro ut genom fönstret som en sky, och vinden förde dem bort. Under det rådande virrvarret slöt jag ett ögonblick ögonen, och då jag åter öppnade dem, var all smuts försvunnen.

De dyrbara juvelerna tillika med guld- och silvermynten lågo spridda i mängd över hela rummet.

Mannen ställde därpå en ask på bordet, mycket större och vackrare än den första, och tog händerna fulla av juveler, diamanter och mynt och kastade dem i asken, till dess icke en återstod - ehuru några av diamanterna ej voro större än en knappnålsspets. Han kallade sedan på mig och bad mig “komma och se”.

Jag tittade i asken, men synen bländade mina ögon. Innehållet i asken strålade med en glans tio gånger starkare än förut. Jag tänkte, att juvelerna gnidits mot sanden, då de stygga människorna kastat omkring dem och trampat på dem. Utan någon ansträngning från den mans sida, som lade dem i asken, lågo de där vackert ordnade, alla på sin rätta plats. Jag ropade av glädje, och detta rop väckte mig.

Kapittel 22 - Tillägg. En förklaring.

Kära kristna vänner! Eftersom jag har givit en kortfattad skildring av mina erfarenheter och syner, utgivna år 1851, anser jag det vara min plikt att omtala några punkter i nämnda lilla bok och likaså omtala några syner från en senare tid.

1. På sid. 43 finnes följande: “Jag såg, att den heliga sabbaten är och skall fortfara att vara det, som skiljer mellan Guds sanna Israel och de otrogna, och att sabbaten är det stora ämne, som skall förena Guds kära, väntande barns hjärtan. Jag såg, att Gud hade barn, som icke ha kunskap om sabbaten och icke hålla den. De ha ej förkastat ljuset angående sabbaten. Och vid början av vedermödans tid blevo vi fyllda med den helige Ande, i det vi gingo ut och förkunnade sabbatssanningen mera fullständig!.”

Denna syn hade jag år 1847, då endast några få av adventistbröderna helighöllo sabbaten, och bland dessa funnos endast några få, som menade, att sabbatens helighållande var av så stor vikt, att den nödvändigtvis skulle bilda en skiljemur mellan Guds folk och de otrogua. Nu börjar uppfyllelsen av denna syn att visa sig. “Vedermödans tid” som här omtalas, syftar ej på den tid, då plågorna skulle börja falla, utan på en kort tidsperiod, omedelbart innan de falla, medan Kristus ännu är i helgedomen. På den tid, då frälsningsverket håller på att avslutas, skola svåra tider komma över jorden, och nationerna skola vredgas, men dock hållas tillbaka för att ej hindra den tredje ängelns budskap. På den tiden skall “särlaregnet” eller vederkvickelse komma från Herrens ansikte för att giva kraft åt den tredje ängelns budskap och bereda de heliga att bestå under den tid, då de sju sista plågorna utgjutas över jorden.

2. Synen om den “öppna och den tillslutna dörren”, sid. 54-58, gavs år 1849. Att tillämpa Upp. 3: 7, 8 på den himmelska helgedomen och Kristi tjänst där var fullständigt nytt för mig. Jag hade aldrig hört en sådan tillämpning. Men nu, då vi fått en klar uppfattning om helgedomsfrågan, ser man det viktiga och sköna i densamma.

3. Synen om att “Herren för andra gången uträckt sin hand för att förvärva kvarlevan av sitt folk”, sid. 96, syftar på den enhet och styrka, som en gång rådde bland dem, som väntade Kristus, samt på den omständigheten, att han hade begynt att åter förena och upprätta sitt folk.

4. Andeföreteelser. På sid. 56 läses följande: “Jag såg, att de mystiska knackningarna i New York och på andra platser voro av satan och att sådana företeelser skulle bliva allt mer vanliga, utförda, som de äro, under en religiös täckmantel för att invagga de förvillade i större säkerhet och för att, om möjligt, draga Guds barns tankar till dessa ting och leda dem att betvivla den helige Andes undervisning och kraft.” Denna syn gavs år 1849, nära fem år sedan. Dessa andeföreteelser inskränkte sig då huvudsakligen till staden Rochester och

gingo under namn av “Rochester-knackningarna”. Sedan dess har villfarelsen fått en mera omfattande spridning, än någon väntade.

En stor del av den syn, som skildras under överskriften “Hemlighetsfulla knackningar”, sid. 76, och som blev given i augusti 1850, har. sedan blivit uppfylld och uppfylles allt fortfarande. Vi anföra en del därav: “Jag såg, att det snart komme att betraktas som hädelse att tala mot dessa knackningar, som skulle utbreda sig mer och mer, samt att satans makt skulle tilltaga och somliga av hans ivriga efterföljare få makt att göra underverk, såsom att till och med kalla ned eld från himmelen i människornas åsyn. Det blev mig visat, att dessa moderna trollkarlar med tillhjälp av knackningar och mesmerism skulle förklara alla de underverk, som vår Herre Jesus Kristus utförde, och att många skulle tro, att alla de kraftiga gärningar, han utförde på jorden, blevo utförda genom samma kraft.”

5. På sid. 70, 71 skrev jag, att en sky av strålande ljus dolde Fadern och att ingen kunde se hans skepnad. Jag skrev också, att jag såg Fadern resa sig från tronen. Fadern var omgiven aven härlig ljusglans, så att hans ansikte ej kunde urskiljas; men jag visste, att det var Fadern och att detta ljus och denna härlighet utgick från hans person. Då jag såg denna glans av ljus och härlighet stråla ut från tronen, förstod jag, att det skedde på grund av att Fadern rörde sig, och jag sade därför, att jag såg Fadern resa sig. Hans väsens härlighet och storhet har jag aldrig sett, ty ingen kan se den och leva; men det ljus och den härlighet, som omstrålade hans ansikte, kunde ses.

Jag skrev också, att “satan tycktes vara vid tronen, sökande utföra Guds verk”. Jag vill också anföra följande från samma sida: “Jag vände mig om för att betrakta den skara, som ännu låg nedböjd inför tronen.” Denna bedjande skara bestod av dödliga människor på denna jorden, vilka framställdes för mig såsom - böjande knä framför tronen. Jag har aldrig hyst den tanken, att dessa personer bokstavligen vara i det nya Jerusalem. Ej heller har jag någonsin tänkt, att någon människa kunde antaga, att jag trodde, att satan verkligen var i det nya Jerusalem. Men såg icke även Johannes den stora, röda draken i himmelen? Jo, visserligen. “Ännu ett annat tecken visade sig i himmelen: där syntes en stor röd drake, som hade sju huvuden och tio horn” (Upp. 12: 3). Vilket odjur, för att vara i himmelen! Här synes dock vara ett lika gynnsamt tillfälle att förlöjliga, som den tolkning, några givit mina uttalanden, erbjuder.

6. På sid. 62--67 beskrives en syn, som blev given i januari 1850. Den del av synen, som talar’ om att medel höllos tillbaka från Guds sändebud, syftar särskilt på den tiden. Sedan dess har den närvarande sanningen vunnit vänner, som sökt tillfälle att göra gott med sina medel. Några hava till skada för mottagarna givit för mycket. Under omkring tvåårs tid har mera blivit mig visat angående en oförsiktig och för fri användning av Herrens medel än angående brist på medel.

Följande är från en syn, som jag hade i Jackson, Michigan, den 2 juni 1853 och som huvudsakligen syftade på bröderna å nämnda plats: “Jag såg, att bröderna började offra sina

ägodelar och giva ut dem, utan att det rätta ändamålet - den behövande verksamheten - blivit framställt för dem, och de utdelade sina medel alldeles för fritt, för rikligt och för ofta. Jag såg, att de, som undervisade andra, borde hava varit i en sådan ställning, att de kunnat rätta detta fel och utöva ett gott inflytande på församlingen. Man har ansett penningarna vara av liten eller ingen betydelse - ju fortare man blivit av med dem, dess bättre. Några ha satt ett dåligt exempel genom att mottaga stora gåvor och genom att icke råda dem, som haft medel, att använda dessa med större försiktighet och sparsamhet: Genom att mottaga så rikligt med gåvor utan att fråga, huruvida Gud gjort det till en plikt för bröderna att giva så mycket, har man samtyckt till ett allt för rikligt givande.

De som givit av sina medel, hava också begått fel, därigenom att de ej undersökt förhållandena för att få veta, om det fanns verkliga behov eller ej. De som hade medel, kommo i en mycket svår ställning. En broder tog skada, emedan för mycket penningar lades i hans händer. Han brydde sig ej om att vara sparsam, utan levde i överflöd och under sina resor gav ut penningar här och där till ingen nytta. Han utövade ett dåligt inflytande genom att så ödsla med Herrens penningar, och han sade i sitt hjärta och till andra: “Det finns penningar nog i J-, mer än det finns användning för, innan Herren kommer.” Några togo skada genom ett sådant tillvägagående och kommo in i sanningen med felaktiga’ åsikter, i det de ej förstodo, att det var Herrens penningar de använde, och ej insågo penningars värde. Dessa arma själar, som just antagit den tredje ängelns budskap och som sett ett sådant exempel, skola hava mycket att lära med hänsyn till att förneka sig själva och lida för Kristi skull. De måste lära att avstå från sin maklighet, upphöra med att tänka på sin egen bekvämlighet och i stället tänka på själars värde. De som känna, att det vilar ett ansvar på dem, tänka ej på att göra stora förberedelser för att kunna resa makligt och bekvämt. Några, som ej äro kallade därtill, hava blivit uppmuntrade att gå ut på arbetsfältet. Andra hava blivit påverkade av dessa ting och ej insett nödvändigheten av att vara sparsamma, förneka sig själva och bringa något in i Herrens förrådshus. De tänka och säga: “Det finns andra, som hava medel nog; de skola lämna bidrag till tidningen. Jag behöver ingenting göra. Tidningen skall bliva underhållen utan min hjälp.”

Det har ej varit någon ringa prövning för mig att se, att några tagit den del av mina syner, som beröra uppoffring av ägodelar för sakens underhåll, och tillämpat dem på orätt sätt. De ödsla med medel, under det de försumma att genomföra de principer, som omtalas på andra ställen. På sid. 65 läsa vi följande: “Jag såg, att Guds sak blivit hindrad och vanärad av några, som rest omkring utan något budskap från Gud. Sådana skola komma att avlägga räkenskap inför Gud för varje penningbelopp de använt till resor, då det ej varit deras plikt att resa, emedan dessa penningar kunde hava blivit till hjälp för Guds sak.” Vidare läsa vi på samma sida: “Jag såg, att de som hava krafter att arbeta med sina händer och hjälpa till att stödja saken, voro lika ansvariga för sina krafter, som andra för sin egendom.

Jag önskar här särskilt fästa uppmärksamheten på vad som säges om denna sak på sid. 75. Följande är ett kort utdrag: “Innebörden av Frälsarens ord [i Luk. 12: 33] har icke blivit

klargjord. Ändamålet med att sälja det man haver är ej, att man skall giva åt sådana, som kunna arbeta och underhålla sig själva, utan ändamålet är att sprida sanningen. Det är synd att underhålla arbetsdugliga personer och stödja dem i deras lättja. Några hava flitigt bevistat alla möten, ej för att förhärliga Gud, utan för brödets och fiskarnas skull'. Sådana borde i stället ha stannat hemma och arbetat med sina händer för att 'göra det goda' och sörja för sina familjer och för att hava något att giva till understödjandet av sanningens dyrbara sak." Under den tid, som gått, har det varit satans plan att få människor, som ha alltför bråttom, att taga fatt och bruka medlen allt för fritt och att förmå bröderna att i överilning avyttra sin egendom, för att själar skulle taga skada och gå förlorade som en följd av att medel utgivits i överflöd på ett oförsiktigt sätt och för att bristen skulle göra sig gällande nu, då sanningen skall ytterligare utspridas. Denna avsikt har han också i någon mån uppnått.

Gud har visat mig, att många begå ett misstag, då de mena, att endast de som hava medel, skola bidraga till att stödja spridningen av tidningar och traktater. Envar bör utföra sin del. De som hava krafter att arbeta med sina händer och att förtjäna penningar för att stödja Guds sak, äro lika ansvariga för sina krafter som andra för sina ägodelar. Alla Guds barn, som bekänna sig tro den närvarande sanningen, böra nitiskt utföra sin del i denna sak.

I juli 1853 såg jag, att det ej var så, som det borde vara, då en tidning, vilken åtnjuter Guds bifall och erkännande, utkom så sällan. I den tid vi nu leva fordrar saken, att tidningen utkommer varje vecka samt att många flera traktater utgivas för att avslöja de tilltagande villfarelserna i denna tiden; men verket hindras genom brist på medel. Jag såg, att sanningen måste gå framåt och att vi ej få vara allt för rädda, likaledes att det är bättre, att traktater och tidningar komma till tre, som ej behöva dem, än att en, som sätter värde på dem och kan ha nytta av dem, skulle vara dem förutan. Jag såg, att tecknen på de yttersta dagarna böra klart framhållas, ty satans verk tilltager. De skrifter, som satan och hans redskap utgiva, förökas, och deras makt växer, och det, som vi skola göra för att bringa sanningen till andra, måste göras snart. Det blev mig visat, att sanningen, som nu en gång framhållits, skall bestå, ty det är sanningen för de yttersta dagarna; den skall leva, och man behöver ej säga så mycket om den i framtiden. Det är ej nödvändigt att sätta otaliga ord på papperet för att försvara det, som talar för sig självt och lyser i sin klarhet. Sanningen är enkel och klar och framträder oförfärat såsom sin egen försvarare. Men så förhåller det sig ej med villfarelsen. Den är så tillkrånglad, att det behöves många ord för att förklara den. Jag såg, att allt det ljus, som folket på en del platser erhållit, kommit till det genom tidningen, att själar hade antagit sanningen på detta sätt och därefter talat med andra om den och att de, som finnas på vissa platser, där det nu är flera, hava fått sanningen genom denna tysta budbärare. Den har varit deras enda predikant. Sanningens sak bör ej förhindras i sin framgång av brist på medel.

Kapittel 23 - Ordning i evangelii verk.

Herren har visat oss, att man för mycket fruktat för församlingsordning och försummat den. Formväsen bör undvikas, men då man gör det, bör man ej försumma ordning. I himmelen är ordning. Det var ordning i församlingen, då Kristus var på jorden, och efter hans bortgång iakttogs sträng ordning bland hans apostlar. Och nu i dessa yttersta dagar, då Gud för sina barn till trons enhet, är behovet av ordning större än någonsin; ty då Gud förenar sina barn, äro satan och hans änglar strängt upptagna med att förhindra denna enhet och tillintetgöra den. Därför bör man ej ha så bråttom att utsända män i missionsverksamheten, vilka sakna visdom och omdömesförmåga, män, som icke rätt förestå sina egna hem och icke hålla ordning på eller styra de få, som Gud satt under deras uppsyn i hemmet. Likväl anse de sig vara passande att hava uppsyn över hjorden. De företaga många oriktiga mått och steg, och de som inte känna vår tro, mena, att alla budbärare likna dessa män, som gått ut på eget bevåg. Sålunda blir Guds sak vanärad, och många otrogna, som annars skulle vara uppriktiga och med allvar fråga, om dessa ting verkligen förhålla sig så, hålla sig borta från sanningen.

Män, som ej föra en helig vandel och som äro odugliga att undervisa om den närvarande sanningen, gå ut på arbetsfältet utan att vara erkända av församlingen eller av bröderna i allmänhet, och följden blir split och förvirring. Några ha sanningens teori och kunna framhålla argumenten, men sakna andlighet, omdömesförmåga och erfarenhet. De komma tillkorta i många ting, som det är nödvändigt för dem att förstå, innan de kunna förkunna sanningen. Andra behärska ej argumenten; men då några bröder höra dem bedja vackert och nu och då hålla ett kraftigt förmaningstal, skyndar man sig att sända ut dem på missionsfältet för att upptaga ett arbete, som Gud ej gjort dem skickliga till och som de sakna tillräcklig insikt och erfarenhet att kunna utföra. Andliet högmod tränger sig in. de bliva uppblåsta och handla efter den felaktiga uppfattningen, att de äro missions arbetare. De känna ej sig själva. De sakna sund omdömesförmåga och förmåga att resonera tåligt; de tala berömmande ord om sig själva och komma med många påståenden, som de ej kunna bevisa med Guds ord. Detta vet Gud, och därför kallar han ej sådana att arbeta i dessa svåra, tider, och bröderna böra vara försiktiga och ej ivra för att utsända sådana, som han ej kallat.

De män, som ej äro kallade av Gud, äro vanligen just sådana, som äro mest övertygade om, att de äro kallade därtill och att deras arbete är mycket viktigt. De gå ut i missionen, men, utöva i allmänhet ej något gott inflytande; likväl kunna de på en del platser hava litet framgång, och detta kommer både dem själva och andra att tro, att de äro kallade av Gud. Detta, att de ha någon framgång, är ej ett avgörande bevis för, att Gud kallat dem; ty änglarna påverka Guds uppriktiga barns hjärtan för att upplysa deras förstånd angående den närvarandesanningen, på det att de må antaga den och leva. Och om än sådana självvalda män ställa sig, där Gud icke ställer dem, och utgiva sig för att vara lärare, och själar anamma sanningen genom att höra dem tala, så är detta ej något bevis för, att Gud kallat dem. De

själar, som mottaga sanningen genom dessa män, antaga den för att bliva förda in i prövningar och träldom, då de senare uppdaga, att desamma icke stodo i Guds hemliga rådsförsamling. Till och med om ogudaktiga personer framhålla sanningen, kan en och annan antaga den; men detta skaffar ej dem, som så framhålla sanningen, större gunst hos Herren. De ogudaktiga äro fortfarande ogudaktiga, och deras straff skall bliva efter det bedrägeri de utövat gent emot dem, som Gud älskade, samt efter den förvirring de åstadkommit i församlingen; deras synder skola ej förbliva överskylda, utan skola bliva uppenbarade på Herrens vredes dag.

Dessa, som utsänt sig själva, äro en förbannelse för Guds sak. Uppriktiga själar sätta sin förtröstan till dem i den tron, att de handla enligt Guds rådslut och att de äro i överensstämmelse med församlingen, och därför giva de dem tillåtelse att förrätta de handlingar, Herren har instiftat; då det senare blir klart för dem, att det är deras plikt att göra de första gärningarna, låta de döpa sig av dessa män. Men när sedan ljuset kommer, som det ju gör, och de finna, att dessa män ej äro, vad man ansåg dem vara, nämligen Guds kallade och utvalda sändebud så komma de i prövningar och tvivel angående den sanning, som de antagit, och de känna då, att de måste lära allt om igen. Fienden besvärar och plågar dem med ovisshet angående hela deras erfarenhet och kommer dem att tvivla på att Gud lett dem, och de bliva ej nöjda, förrän de bliva döpta på nytt och börja om igen. Det är mycket mera prövande för Guds sändebud att upptaga verksamhet på platser, där dessa män utövat ett sådant dåligt inflytande, än det är att börja på nya platser. Guds tjänare böra uppträda med bestämdhet, handla öppet och ej skyla över synden; ty de stå mellan de levande och de döda och måste avlägga räkenskap för sin trohet, sin mission och det inflytande, de utöva på hjorden, över vilken Herren satt dem som uppsyningsmän.

De som antaga sanningen och komma i sådana prövningar, skulle hava funnit sanningen, aven om dessa män hållit, sig borta och fyllt den enkla plats, Herren bestämt för dem. Gud hade sina ögon fästa på sina dyrbara, och han skulle hava sänt dem sina kallade och utvalda sändebud - män, som skulle hava handlat med förstånd. Sanningens ljus skulle hava strålat och uppenbarat för dessa själar deras sanna ställning, och de skulle hava antagit sanningen och glatt sig över dess skönhet och klarhet, och efter hand som de erfarit dess mäktiga verkningar, skulle de blivit starka och utövat ett heligt inflytande.

Åter visade Herren mig faran av att dessa, som Gud ej kallat, resa omkring. Även om de ha någon framgång, skola deras brister göra sig gällande. Oförståndiga handlingar skola begås, och som en följd av brist på visdom kunna dyrbara själar komma därhän, att de aldrig mer kunna nås. Jag såg, att församlingen bör känna sitt ansvar samt att den noga och uppmärksamt bör aktgiva på deras liv, förutsättningar och hela vandel, som utgiva sig för att vara lärare. Med mindre det gives otvetydiga bevis för att Gud kallat dem och för att det vilar ett “ve” över dem, om de ej efterkomma denna kallelse, är det församlingens plikt att handla och göra det kunnigt, att dessa personer icke äro av församlingen erkända såsom

lärare. Detta är det enda församlingen kan göra, om den skall kunna stå utan skuld i denna sak, ty ansvaret vilar på den.

Jag såg, att denna dörr, varigenom fienden kommer in för att förvirra och besvära hjorden, kan bliva tillsluten. Jag frågade ängeln, huru den kunde tillslutas. Han sade: "Församlingen måste fly till Guds ord och inrätta sig i överensstämmelse med evangelisk församlingsordning, som blivit förbisedd och försummad." Detta är ovillkorligen nödvändigt för att bringa församlingen till trons enhet. Jag såg, att på apostlarnas tid stod församlingen i fara att bliva vilseförd och bedragen av falska lärare. Därför valde bröderna män, som avlagt goda vittnesbörd om, att de kunde förestå sitt eget hus och upprätthålla ordning i sina egna familjer, och som kunde upplysa dem, som voro i mörker. Man rådfrågade Gud angående dessa män, som därefter i överensstämmelse med församlingens och den helige Andes beslut blevo genom händers påläggning invigda för sin kallelse. Efter att hava mottagit sin kallelse från Gud och erhållit församlingens bifall gingo de ut för att döpa i Faderns, Sonens och den helige Andes namn och för att förrätta Herrens hus' förordningar, i det de ofta tjänade de heliga genom att meddela dem symbolerna på den korsfäste Frälsarens brutna lekamen och utgjutna blod för att bevara hans lidande och död i friskt minne hos Guds älskade barn.

Jag såg, att vi ej äro mindre utsatta för falska lärare nu, än man var på apostlarnas tid; och om vi ej göra mera, så böra vi åtminstone taga särskilda mått och steg för att erhålla frid, harmoni och enhet i hjorden. Vi hava deras exempel, och detta böra vi följa. Bröder med erfarenhet och gott förstånd böra komma tillsammans och, ledda av Guds ord och den helige Ande, under innerlig bön lägga händerna på dem, som avgivit fullgoda bevis för, att de mottagit sin kallelse från Gud, samt utkora dem att helt helga sig för hans verk. Denna handling skall visa, att det är med församlingens samtycke de gå som sändebud för att förkunna det allvarligaste budskap, som någonsin ljudit bland människor.

Gud vill ej anförtro omsorgen om sin dyrbara hjord åt män, vilkas sinne och omdömesförmåga försvagats genom villfarelser, såsom t. ex. spiritismen och den s. k. fullkomlighetsläran, och som i sin vandel under den tid, de hyst dessa villfarelser, bragt skam över sig själva och vanärat sanningens sak. Om de ock nu känna sig fria från villfarelse och anse sig vara passande att gå ut och förkunna detta sista nådens budskap, skall Gud dock ej antaga dem. Han vill ej anförtro dyrbara själar i deras vård, ty deras omdömesförmåga har blivit fördärvad under villfarelsen och är nu försvagad. Den store och helige Guden är en nitälskande Gud, och han vill, att de som förkunna hans sanning för människorna, skola vara heliga. Den heliga lag, som Gud förkunnade från Sinai, är en del av honom själv, och endast heliga män, som leva i sträng överensstämmelse med den, kunna ära honom genom att framhålla den för andra.

Guds tjänare, som förkunna sanningen, måste vara män med klart förstånd. De måste vara män, som kunna tåla motstånd utan att bliva förargade; ty de som stå emot sanningen,

skola vara på jakt efter fel hos dem, som förkunna den, och varje invändning, som kan upptänkas, skall under de värsta former bliva använd mot sanningen. Guds tjänare, som förkunna budskapet, måste i ödmjukhet och på ett lugnt sätt kunna bemöta dessa invändningar med sanningens ljus. Ofta tala Guds tjänares motståndare på ett förnärmande sätt för att framkalla något av samma beskaffenhet hos dem, så att de må kunna göra så stor affär därav som möjligt och säga till andra, att de som förkunna Guds bud, äro hårda och bittra, såsom det blivit sagt om dem. Jag såg, att vi måste vara beredda på invändningar, så att vi med tålamod, ödmjukhet och förstånd giva invändningarna det värde de förtjäna, och ej förbigå dem eller avfärda dem med bestämda påståenden och sålunda fara ut mot dem, som motsäga oss, och vara hårda mot dem. Vi böra akta invändningarna för vad de äro värda och därpå framhålla sanningens ljus och kraft och låta sanningen uppväga och avlägsna villfarelserna. På det sättet gör man ett gott intryck, och uppriktiga motståndare skola medgiva, att de varit förda bakom ljuset och att de, som hålla Guds bud, ej äro vad man säger dem vara.

De som bekänna sig vara den levande Gudens tjänare, måste vara villiga att vara allas tjänare i stället för att bliva upphöjda över bröderna, och de måste vara vänliga och förekommande. Om de begå fel, böra de vara villiga att avlägga en grundlig bekännelse. En ärlig avsikt är ingen ursäkt för att ej bekänna felsteg. Bekännelsen skall ej minska församlingens tillit till budbäraren, utan han sätter därigenom ett gott exempel, vilket skall bidraga till att bekännelse av fel uppmuntras i församlingen, och en större enhet skall bliva följden. De som utgiva sig för att vara lärare, böra vara föredömen med avseende på fromhet, ödmjukhet och saktmod samt vara i besittning av ett vänligt sinnelag för att vinna själar för Jesus och för bibelns sanningar. En Kristi tjänare bör vara ren i tal och handling. Han bör alltid ihågkomma, att det är det inspirerade ordet, ordet från en helig Gud, som han har att göra med. Han bör också ihågkomma, att hjorden blivit honom anförtrodd och att han skall bära dess sak inför Jesus och bedja för den, liksom Jesus beder för oss hos sin Fader. Jag blev hänvisad till det forna Israel och såg, huru heliga och rena helgedomens tjänare måste vara, emedan de i sitt arbete kommo i nära förbindelse med Gud. De som tjäna, måste vara heliga, rena och utan lyte, ty annars skall Gud förgöra dem. Gud har ej förändrat sig. Han är lika helig och ren och lika noga, som han alltid varit. De som bekänna sig vara Jesu tjänare, böra vara män med erfarenhet och djup fromhet, och så skola de alltid och på alla platser kunna utöva en helig inflytelse.

Jag har sett, att tiden nu är inne, då Herrens sändebud böra draga ut, varhelst en öppen dörr finnes, och att Gud skall gå framför dem och öppna några hjärtan till att höra. Verksamhet bör upptagas på nya platser, och varhelst detta sker, skulle det vara gott, om det läte sig göra, att två och två ginge ut tillsammans för att hålla upp varandras händer. Följande plan framställdes för mig: Det skulle vara gott, om två bröder ginge ut tillsammans och följdes åt till de mörkaste platserna, där det råder starkt motstånd och där det största arbetet kräves, för att där med förenade krafter och stark tro framhålla sanningen för dem,

som sitta i mörkret. Kunde de sedan uträtta mera genom att besöka flera platser, kunde de gå var för sig, men likväl ofta komma tillsammans för att uppmuntra varandra genom sin tro och sålunda stärka varandra och hålla varandras händer uppe. De borde även rådgöra med varandra om de platser, som öppnas för dem, och överväga, vilkens gåvor som mest behövdes och på vilket sätt de bäst kunde nå människornas hjärtan. När de så åter skildes, skulle de vara i besittning av nytt mod och ny kraft att möta motstånd och mörker och att i kärlek verka för förlorade själars frälsning.

Jag såg, att Guds tjänare ej gång på gång böra gå över samma arbetsfält, utan uppsöka själar på nya platser. De som redan äro grundade i sanningen, böra ej fordra så mycket av deras arbete; ty de borde vara i stånd att stå ensamma och stärka andra i sin omgivning, under det Guds sändebud besöka de mörka och ensliga platserna och framhålla den närvarande sanningen för dem, som ännu ej blivit upplysta om den.

Kapittel 24 - Besvärligheter i församlingen.

Efter Review and Herald. för den 11.augusti 1853.Kära bröder och systrar! Eftersom villfarelsen gör hastig framgång, böra vi söka att vara vakna med hänsyn till Herrens sak och att förstå den tid, i vilken vi leva. Mörker skall övertäcka jorden och töcken folken. Och eftersom nästan alla människor omkring oss hålla på att bliva indragna i villfarelsens och förförelsens djupa mörker, är det vår plikt att avskaka oss all slöhet och leva nära Gud, hos vilken vi kunna hämta gudomliga ljusstrålar och härlighet från Jesu åsyn. Allt eftersom mörkret tilltager och villfarelsen förökas, böra vi erhålla en grundligare kunskap om sanningen och beredas att med bibeln försvara vår ståndpunkt.

Vi måste helgas genom sanningen och helt överlämna oss åt Gud och sålunda leva i överensstämmelse med vår heliga bekännelse, så att Herren kan skänka oss större ljus, att vi må kunna se ljus i hans ljus och stärkas genom hans makt. Varje ögonblick, som vi ej äro på vår vakt, äro vi utsatta för att bliva anfäktade av fienden och stå i fara att bliva övervunna av mörkrets makter. Satan ålägger sina änglar att vara vakna och göra all den skada de kunna och att finna ut, vilka skötesynder och andra svagheter, som torde finnas hos dem, som bekänna sig tro sanningen, samt att omgiva dem med mörker, så att de upphöra att vaka och uppföra sig på ett sätt, som missrepresenterar den sak, de föregiva sig älska, och så förorsaka församlingen sorg. Dessa vilseledda, slumrande själar bliva förmörkade, och himmelens ljus försvinner från dem. De kunna ej upptäcka sina skötesynder, och satan snärjer dem i sitt garn, och de fångas i hans snara.

Gud är vår styrka. Vi böra söka visdom och vägledning hos honom och med hans ära, församlingens väl och våra egna själars frälsning för ögonen besegra våra skötesynder. Vi böra dagligen söka vinna nya segrar. Vi måste lära oss att stå helt allena och helt förlita oss på Gud. Ju förr vi lära detta, desto bättre. Må envar undersöka, varuti han kommer till korta, och sedan troget vaka, så att han ej besegras av sina synder, utan vinner seger över dem. Då kunna vi hava frimodighet inför Gud, och församlingen skall då undgå stora besvärligheter.

Då Guds sändebud lämna sina hem för att verka för själars frälsning, använda de en stor del av sin tid till att arbeta för dem, som i åratal varit i sanningen men som fortfarande äro svaga, emedan de onödigtvis släppa tyglarna och upphöra med att vaka över sig själva; jag tänker ibland, att de fresta fienden till att fresta dem. De komma i en eller annan obetydlig svårighet eller prövning, och Herrens tjänares tid upptages med att besöka dem och uppehålles med dem timtals, ja, i dagar, och det bedrövar och sårar deras hjärtan att höra små svårigheter och prövningar dryftas, i det att var och en förstorar sina egna små besvärligheter för att få dem att se så allvarliga ut som möjligt av fruktan för att Guds tjänare skulle anse dem vara för obetydliga att skänka någon uppmärksamhet. I stället för att lita på, att Herrens tjänare skall hjälpa dem ur dessa prövningar, borde de kasta sig ned i stoftet inför Gud och fasta och bedja, till dess prövningarna vore avlägsnade.

Några synas mena, att Guds enda avsikt med att sända en budbärare ut på missionsfältet är, att han skall gå efter deras uppmaningar och bära dem på händerna och att den viktigaste delen av hans arbete består i att undanröja intetsägande prövningar och besvärligheter, till vilka de själva varit orsak genom att handla oförsiktigt eller giva efter för fienden och alltid uppenbara en kritisk anda gent emot sin omgivning. Men hur förhåller det sig samtidigt med de hungrande fåren? De lida brist på livets bröd. De som känna sanningen och äro grundade däri, men ej lyda den - om de gjorde det, skulle de besparas många av dessa prövningar fasthålla budbärarna, och den avsikt, som Gud hade med att kalla dem ut på arbetsfält et, uppnås ej. Sådana förhållanden i församlingen bedröva Guds tjänare och beröva dem modet, då i stället alla borde göra allt för att ej på minsta sätt öka deras bördor, utan tvärtom. hjälpa dem genom uppmuntrande ord och genom trons bön. Hur mycket friare skulle de icke vara, om alla, som bekänna sig tro sanningen, hade ögonen öppna för att hjälpa andra i stället för att själva fordra så mycken hjälp! Då Guds tjänare komma till mörka platser, där sanningen ännu ej blivit förkunnad, känna de sig nedslagna på grund av sina bröders onödiga prövningar. Härtill kommer, att de måste möta otro och fördomar hos motståndarna och ofta bliva ringaktade.

Hur mycket lättare skulle det ej vara att påverka människornas hjärtan, och hur mycket mera skulle ej Gud bliva ärad, om hans tjänare sluppe missmod och prövningar och i stället med frimodighet kunde framhålla sanningen i all dess skönhet! De som gjort sig skyldiga till att fordra så mycket arbete av Guds tjänare och att betunga dem med svårigheter, som de själva borde ordna, skola göra räkenskap inför Gud för all den tid och alla de medel, som blivit använda för att göra dem nöjda och för att sålunda tillfredsställa fienden. De böra däremot vara i den ställningen, att de kunna hjälpa sina bröder. De böra aldrig låta sina prövningar och svårigheter bero, tills de upptaga ett helt möte, eller vänta med dem, tills något av Herrens sändebud kommer för att ordna dem, utan de böra själva gå till Gud för att få sina svårigheter fullständigt röjda ur vägen samt vara beredda, när arbetarna komma, att hålla deras händer uppe i stället för att försvaga dem.

Kapittel 25 - Församlingens hopp.

Efter “Review and Herald” för den 10 juni 1852.Under det jag på senare tiden sett mig omkring för att finna den ödmjuke och saktmodige Jesu efterföljare, har jag blivit mycket nedstämd. Många, som bekänna sig förvänta Kristi snara ankomst, börja likna världen och söka mera allvarligt efter bifall från sin omgivning än efter ynnest hos Gud. De äro kalla och formella, såsom fallet är med de allmänna kyrkosamfunden, som de för kort tid sedan lämnade. De ord, som talas till församlingen i Laodicea, skildra noggrant deras nuvarande tillstånd. (Se Upp. 3: 14-20.) De äro varken kalla eller varma utan ljumma. Och om de icke akta på det “trogna och sannfärdiga vittnets” råd och med allvar vända om och komma i besittning av det “guld, som är luttrat i eld., “vita kläder” och “ögonsalva”, så skall han 4tsPy dem ur sin mun.

Tiden har kommit, då en stor del av dem, som en gång fröjdade sig och ropade högt av glädje vid tanken på Kristi omedelbart förestående återkomst, stå på samma ståndpunkt som kyrkosamfunden och världen, vilka en gång hånade dem, emedan de trodde, att Jesus skulle komma, och utbredde allahanda osanna rykten för att väcka fördomar mot dem och tillintetgöra deras inflytande. Om nu några längta efter den levande Guden, hungra och törsta efter rättfärdighet, och Gud låter dem känna sin kraft och tillfredsställer deras själars längtan genom att utgjuta sin kärlek i deras hjärtan, och om de ära Gud genom att prisa honom, så bliva de av dessa, som föregiva sig tro på Herrens nära förestående ankomst, ofta betraktade som förda bakom ljuset och beskyllda för att vara hypnotiserade eller besatta av någon ond ande.

Många av dessa så kallade kristna tala, kläda sig och handla som världen, och det enda, man kan känna igen dem på, är deras bekännelse. Oaktat de bekänna sig förvänta Kristus, rör sig deras samtal ej om himmelska utan om jordiska ting. Huru böra icke de, som bekänna sig förbida och påskynda “Guds dags tillkommelse”, vara “i helig vandel och gudsfruktan” (2 Petr. 3: 11). “Och var och en, som har detta hopp till honom, han renar sig, likasom han är ren” (1 Joh. 3: 3). Men det är tydligt, att många, som hava namn av att vara adventister, beflita sig mera om att pryda sina kroppar och se bra ut i världens ögon än om att av Guds ord lära, huru de kunna behaga Herren.

Tänk, om vår älskade Jesus, vårt föredöme, skulle framträda bland dem, som i allmänhet kalla sig kristna, såsom han framträdde vid sin första ankomst! Han blev född i ett stall. Följ honom under hans liv och verksamhet! Han var en man, som var förtrogen med smärta och sorg. De som bekänna sig vara kristna, borde skämmas inför den ödmjuke och saktmodige Frälsaren, som var iförd en enkel, osömmad klädnad och som ej hade något, vartill han kunde luta sitt huvud. Hans felfria, självförsakande liv skulle fördöma dem; hans allvar skulle verka smärtsamt hämmande på deras lättsinne och deras tomma löje; hans vandel, fri från svek, skulle lägga band på deras världsliga och äregiriga sällskapsliv; hans

framställning av den rena, genomträngande sanningen skulle uppenbara deras verkliga karaktär, och de skulle öuska få det ödmjuka föredömet, den kärleksfulle Jesus, röjd ur vägen så snart som möjligt. De skulle vara bland de första att söka fånga honom med ord och ropa: “Korsfäst honom! Korsfäst honom!”

Låt oss följa Jesus, då han i ringhet rider in i Jerusalem, under det “hela lärjungaskaran i sin glädje” börjar att “med hög röst lova Gud” och säga: “Välsignad vare han, som kommer, konungen, i Herrens namn. Frid vare i himmelen och ära i höjden! Och några fariseer, som voro med i folkhopen, sade till honom: ‘Mästare, förbjud dina lärjungar att ropa så.’ Men han svarade och sade: ‘Jag säger eder: Om dessa tiga, skola stenarna ropa’” (Luk. 19:37-40). En stor del av dem, som bekänna sig vänta Kristus, skulle vara lika ivriga som fariséerna att bringa lärjungarna till tystnad, och de skulle utan tvivel ropa: “Fanatism! Mesmerism, mesmerism!. Och lärjungarna, som bredde sina kläder och palmkvistar på vägen, skulle bliva betraktade som slösare och förryckta. Men Gud skall hava ett folk på jorden, som ej skall vara så kallt och dött, att det ej kan prisa och ära honom. Han skall äras av några, och om de utvalda, de som hålla hans bud, äro tysta, skola stenarna ropa.

Jesus kommer, men ej som ett barn i Betlehem såsom vid sin första ankomst, ej såsom han red in i Jerusalem, då lärjungarna prisade Gud med hög röst och ropade: “Hosianna!” utan i Faderns härlighet och ledsagad av hela den heliga änglaskaran på väg ned till jorden. Änglarna skola alla lämna himmelen, under det de väntande heliga förvänta honom och blicka upp mot himmelen, såsom de galileiska männen gjorde fordom, då han uppfor från Oljeberget. Då skola de som äro heliga, de som noga följt det ödmjuka, gudomliga föredömet, vara de enda, som med översvallande glädje utbrista, i det de se honom: “Se, där är vår Gud, som vi förbidade, och som skulle frälsa oss.” Och de skola bliva förvandlade “i ett nu, i ett ögonblick, vid den sista basunens ljud” - den basun, som uppväcker de avsomnade heliga och kallar dem fram från deras viloläger i stoftet, iförda härlig odödlighet och ropande: “Seger! Seger över döden och graven!” De förvandlade heliga ryckas då upp tillsammans med änglarna för att möta Herren i luften och aldrig mer skiljas från honom, som de älska.

Skola vi väl förhålla oss tysta, då vi hava sådant att förvänta - ett så härligt hopp, en sådan frälsning, som Kristus har köpt åt oss med sitt eget blod? Skola vi icke prisa Gud med hög röst, liksom lärju9garna gjorde, då Jesus red m i Jerusalem? Äro icke våra utsikter långt härligare, än deras var? Vem vågar då förbjuda oss att ära Gud med hög röst, då vi ha ett sådant hopp, fullt av odödlighet och härlighet? Vi hava smakat den tillkommande världens krafter och längta efter mera. Hela min varelse ropar efter den levande Guden, och jag skall ej bli nöjd, förrän jag fylles med hans fullhet.

Kapittel 26 - Beredelse för Kristi ankomst!

Efter Review and Herald" för den 17 februari 1853.Kära bröder och systra! Tro vi av hela vårt hjärta, att Kristus kommer snart och att vi nu förkunna det sista nådens budskap - det sista, som någonsin skall ljuda för en fallen värld? Är vårt exempel, vad det bör vara? Kan vår omgivning av vårt liv och vårt tal se, att vi förvänta vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, härlighets uppenbarelse, han, som skall förvandla dessa förnedringens kroppar och göra dem lika sin härlighets kropp? Jag fruktar för, att vi ej tro och fatta detta, såsom vi borde. De som tro de betydelsefulla sanningar, vi bekänna oss tro, böra leva i överensstämmelse med sin tro. Det råder allt för mycken traktan efter nöjen och sådana ting här i världen, som upptaga vår uppmärksamhet. Tankarna få lov att allt för mycket syssla med klädedräkten, och tungan är allt för upptagen med lättsinnigt och intetsägande tal, som drager vanära över vår bekännelse; ty vår umgängelse är ej i himmelen, varifrån vi förvänta Frälsaren.

Änglar vaka över oss och beskydda oss, men vi bedröva ofta dessa änglar genom att hängiva oss åt onyttigt tal, löje och skämt samt försjunka i ett tillstånd av likgiltighet och slöhet. Kanske göra vi nu och då en ansträngning att segra över allt detta, och kanske vi även lyckas, men om vi ej fasthålla den seger vi vinna utan försjunka i samma likgiltighet, ur stånd att möta frestelser och att motstå fienden, så kunna vi ej uthärda prövningen av vår tro, som är dyrbarare än guld. Vi lida då ej för Kristi skull och kunna ej berömma oss av våra prövningar.

Det råder stor brist på kristlig själsstyrka och på att tjäna Gud av princip. Vi böra ej söka behaga och tillfredsställa det egna jaget, utan att ära och förhärliga Gud och hava hans ära allena för ögonen i allt, vad vi göra och säga. Om vi läte följande betydelsefulla ord göra intryck på våra hjärtan och alltid hade dem i minne, skulle vi ej så lätt falla i frestelse, och våra ord skulle bliva få och väl övertänkta: .Han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull; näpsten var lagd på honom, för att vi skulle få frid, och genom hans sår bliva vi helade" (Jes. 53: 5). .För vart fåfängligt ord, som människorna tala, skola de göra räkenskap på domens dag" (Matt. 12: 36). "Du, Gud, ser mig" (1 Mos. 16: 13, eng. övers.).

Vi kunna ej tänka på dessa betydelsefulla ord och ihågkomma vad Jesus led, för att vi arma syndare skulle kunna få förlåtelse och bliva återlösta åt Gud genom hans dyrbara blod, utan att känna oss liksom bundna av ett heligt band och erfara en uppriktig önskan att få lida med honom, som led och utstod så mycket för oss. Om vi dröja vid dessa ting, blir det kära, stolta jaget ödmjukt, och i dess ställe träder en, barnslig enfald, som tål förolämpningar och ej lätt bliver sårad. En självrådig ande kommer då ej in och behärskar själen.

En sann kristens glädje och tröst bör och skall vara i himmelen. Deras längtansfulla själar, som smakat den tillkommande världens krafter och smakat den himmelska glädjen,

bliva ej nöjda med jordiska ting. De finna tillräckligt att utföra på lediga stunder. Deras själar längta efter Gud. Där deras skatt är, där kommer också deras hjärta att vara i innerlig gemenskap med Gud, som de älska och tillbedja. De finna då sin lust i att tänka på sin skatt - den heliga staden, den nya jorden, deras eviga hem. Och medan de fästa sina tankar vid de ting, som äro upphöjda, rena och heliga, skall himmelen komma dem nära, och de skola erfara den helige Andes kraft, och detta skall bidraga till att draga dem från världen och leda till, att de himmelska tingen, deras härliga hem, blir deras tröst och glädje. Dragningen till Gud och himmelen skall då vara såkraftig, att ingenting förmår draga deras sinnen bort från det stora målet, deras själars frälsning, Guds ära och förhärligande.

Då jag betänker, hur mycket som blivit gjort för att bevara oss i det rätta, ledes jag att utbrista: O, vilken kärlek, vilken underbar kärlek Guds Son har till oss arma syndare! Borde vi vara slöa och likgiltiga, då allt, som kan göras för vår frälsning, blivit gjort? Hela himmelen är intresserad i oss. Vi böra vara levande och vakna, då det gäller att ära, förhärliga och till bedja den Högste. Kärlek och tacksamhet bör strömma ut från våra hjärtan till honom, som visat oss en sådan kärlek och ett sådant medlidande. Vi böra ära honom i vårt liv, i det vi genom en ren och helig vandel visa, att vi äro födda på nytt och att denna världen ej är vårt hem, utan' att vi äro främlingar här, på vandring till ett bättre land.

Många, som bekänna Kristi namn och mena sig förvänta hans nära förestående ankomst, veta ej, vad det vill säga att lida för Kristi skull. Deras hjärtan hava ej blivit uppmjukade genom nåden, och de ha ej dött från det egna jaget, vilket visar sig på mångahanda sätt. Likväl tala de om, att de ha prövningar. Men huvudorsaken till deras prövningar är ett oomskuret hjärta, som gör det egna jaget så känsligt, att det ofta bliver sårat. Om sådana kunde förstå, vad det vill säga att vara en ödmjuk Kristi efterföljare, en sann kristen, skulle de börja arbeta på fullt allvar och börja på rätt sätt. De skulle då först dö bort från det egna jaget och sedan vara ihärdiga i bönen samt underkuva varje synd i hjärtat. Läggen bort edert självförtroende och tillfredsställelsen med eder själva, syskon, och följen vårt ödmjuka föredöme. Tänken all tid på Jesus och kommen ihåg, att han är edert exempel och att I skolen vandra i hans fotspår. Sen på vår tros begynnare och fullkomnare, Jesus, som i stället för den glädje, vilken väntade honom led korset utan tanke på vanäran. Han fördrog syndares motsägelse. För våra synder blev han en gång det saktmodiga, slaktade Lammet slaget och plågat.

Låt oss då med glädje lida något för Kristi skull, dagligen korsfästa det egna jaget och bliva delaktiga i Kristi lidanden, att vi må bliva delaktiga med honom i hans härlighet, ära, odödlighet och eviga liv!

Kapittel 27 - Trohet vid vittnesbördsmöten.

Herren har visat mig, att sabbatshållare böra visa stort intresse i att uppehålla sina möten och göra dem intressanta. Det är mycket nödvändigt, att det bliver mera intresse och energi i detta avseende. Alla böra hava något att säga till Herrens ära, ty genom att så göra, bliva de välsignade. En åminnelsebok skrives om dem som ej försumma att komma tillsammans utan ofta tala till varandra. Kvarlevan av Guds folk skall vinna seger genom Lammets blod och genom sitt vittnesbörds ord. Några vänta att vinna seger genom Lammets blod allena, utan att själva göra någon ansträngning. Jag såg, att Gud i sin nåd givit oss förmåga att tala. Han har givit oss en tunga, och för dess bruk skola vi svara inför honom. Vi böra ära Gud med vår mun, i det vi till sanningens ära tala om hans oändliga nåd och på grund av Lammets blod vinna seger genom vårt vittnesbörd.

Vi böra ej komma tillsammans och sitta tysta; endast de skola ihågkommas av Herren, som samlas för att tala om hans härlighet, hans ära och makt. Över sådana skall Guds välsignelse vila, och de skola bliva vederkvickta. Om alla handlade som de borde, skulle ingen dyrbar tid gå förlorad, och ingen anmärkning om för långa böner och förmaningar skulle då behövas; hela tiden bleve då använd till korta, tydliga vittnesbörd och böner. Bed, tro och mottag! Allt för ofta drives det gäck med vår Herre; det förekommer för mycken bön, som icke är någon bön och som tröttar änglarna och misshagar Gud, för många tomma, meningslösa önskningar. Vi böra först känna vårt behov och så bedja Gud om det, som vi behöva, troende, att han giver oss det, medan vi ännu bedja. Så skall vår tro förökas och envar bliva uppbyggd, den svage skall stärkas och den missmodige och försagde skall nödgas blicka upp och tro, att Gud lönar alla, som söka honom med all flit.

Många sitta tysta, emedan de ej hava något nytt att säga, utan måste upprepa vad de förr sagt, om de skola säga något. Jag såg, att orsaken härtill var högmod, och att Gud och änglarna åhörde de heligas vittnesbörd och funno behag i dem samt blevo förhärligade genom att dessa vittnesbörd bleva upprepade vecka efter vecka. Herren älskar enkelhet och ödmjukhet, men det misshagar Gud och bedrövar änglarna, då de som bekänna sig vara Guds arvingar och Jesu medarvingar, låta dyrbar tid gå förlorad under sina möten.

Om bröderna och systrarna stode, där de skulle stå, så skulle det ej vara svårt för dem att finna något nytt att säga till Jesu ära, han, som hängde på Golgata kors för deras synders skull. Om de ville söka förstå, hur mycket Gud gjorde, då han gav sin enfödde, älskade Son i döden till ett offer för våra synder och överträdelser, och hur mycket Jesus utstod av kval och lidanden för att göra en väg till räddning, så all brottsliga människor kunde erhålla förlåtelse och leva, då skulle de vara mycket mera beredvilliga att prisa och upphöja Jesus. De skulle ej kunna tiga, utan med tacksamhet tala om hans ära och om hans makt. Och därför skulle Guds välsignelse vila över dem. Ä ven om samma ord upprepades, skulle Gud bliva ärad. Ängeln visade mig dem, som varken dag eller natt upphörde att ropa: “Helig,

helig, helig är Herren Gud den allsvåldige!" "Ett ideligt upprepande", sade ängeln, "men Gud äras därigenom." Om vi säga detsamma gång på gång, blir det likväl till Guds ära, och det visar, att vi ej förakta hans godhet och barmhärtighet mot oss.

Jag såg, att de allmänna kyrkosamfunden äro fallna och att kyla och död råda inom dem. Om de följde Guds ord, skulle det göra dem ödmjuka. Men de upphäva sig över Herrens verk. Det är förödmjukande för dem att, då de komma tillsammans, upprepa samma enkla berättelse om Guds godhet, och de anstränga sig att få fatt på något nytt, något stort, och att kunna lägga sina ord just så, att de tilltala örat och behaga människor, och Guds Ande lämnar dem. Då vi följa bibelns enkla väg, skola vi få erfara Guds Andes inflytelse. Alla komma i skön harmoni, om vi följa denna väg och hell förlita oss på 'Gud; det är då ingen fara, att vi bliva påverkade av de onda änglarna. Det är då själarna upphäva sig över Guds Ande och handla i egen kraft, som de goda änglarna upphöra att vaka över dem och de Överlämnas ,åt satans onda anslag.

Guds ord påpekar plikter, som skola bevara Guds folk ödmjukt och avskilt från världen och från att avfalla såsom de allmänna kyrkosamfunden. Fottvagningen och Herrens nattvard borde firas oftare. Jesus gav oss ett föredöme och bjöd oss göra, såsom han hade gjort. Jag såg, att hans föredöme bör efterföljas så noga som möjligt; men bröder och systrar ha icke alltid handlat så förståndigt, som de skulle göra under fottvagningen, och detta har åstadkommit förvirring. På nya platser bör denna förordning införas med försiktighet och förstånd, i synnerhet där folket ej blivit undervisat om vår Herres exempel och lära angående denna sak och där det är fördomar däremot. Många uppriktiga själar hava, såsom en följd av tidigare lärares inflytelse, till vilka de haft förtroende, fått starka fördomar mot denna tydliga plikt, och för dem behöver därför detta ämne framhållas på lämplig tid och lämpligt sätt.

Guds ord innehåller intet exempel på, att bröder tvått systrars fötter; men det finnes ett exempel på, att systrar tvått bröders fötter. Maria tvådde Jesu fötter med sina tårar och torkade dem med sitt huvudhår. Se också 1 Tim. 5:10. Jag såg, att Herren hade påverkat systrar att två bröders fötter och att detta var i överensstämmelse med evangelisk församlingsordning. Alla böra handla med förstånd och ej göra fottvagningen till en besvärlig ceremoni.

Den heliga hälsning, som aposteln Paulus omtalar i Jesu Kristi evangelium, bör alltid betraktas i sitt rätta ljus. Det är en helig kyss. Den bör betraktas som ett tecken på förening mellan kristna vänner, när de skiljas och när de åter mötas efter att ha varit skilda i veckor eller månader. I l.Tess. 5: 26 säger Paulus: "Rälsen alla bröderna med en helig kyss!" I samma kapitel säger han: "Avhållen eder från allt ont!.* Det kan ej synas eller ha utseende av att vara ont, om den heliga kyssen användes på lämplig tid och plats.

Jag såg, att fiendens starka hand var upplyft mot Guds verk och att var och en, som älskar sanningens sak, bör giva den sin hjälp och sina krafter; alla böra visa stort intresse i

att deras händer hållas uppe, som förkunna sanningen, så att de genom ständig vaksamhet kunna hålla fienden tillbaka. Alla böra stå förenade i verket såsom en man. Alla själens krafter och förmågor böra vara vakna; ty det som skall göras, måste göras snart.

Därpå såg jag den tredje ängeln. Min ledsagande ängel sade: “Fruktansvärt är hans verk. Förfärlig är hans mission. Han är den ängel, som skall skilja vetet från ogräset och besegla eller binda vetet tillsammans för den himmelska ladan. Dessa ting böra upptaga hela vårt sinne och hela vår uppmärksamhet.”

Kapittel 28 - Till de oerfarna.

Jag såg, att några ej förstå betydelsen av sanningen eller av dess verkan, och att dessa, drivna av ögonblickets ingivelse eller stämning, ofta följa sina känslor, utan att taga hänsyn till församlingsordningen. Sådana tyckas tro, att kristendomen huvudsakligen består i att göra väsen. Några, som nyligen antagit den tredje ängelns budskap, stå färdiga att tillrättavisa och undervisa dem, som i åratal varit grundade i sanningen och som lidit för sanningens skull och erfarit dess heliggörande kraft, De som på detta sätt blivit uppblåsta, måste erfara sanningens heliga inflytelse och få en förståelse av, i vilket tillstånd den fann dem - eländiga, ömkansvärda och fattiga och blinda och nakna. Då sanningen börjar rena dem och avlägsna slagget och det värdelösa hos dem, såsom den säkert skall göra, om den anammas i kärlek, så skall den, för vilken detta stora verk blir utfört, icke tycka, att han är rik och har överflöd och behöver ingenting.

De som bekänna sig till sanningen och mena, att de känna den helt, innan de ännu lärt dess första grundsatser, och som uppträda såsom lärare och tillrättavisa dem, som i åratal med frimodighet försvarat sanningen, visa tydligt, att de ej förstå sanningen och ej känna dess verkningar; ty om de kände något till den heliggörande kraften, skulle de bära fridens frukter i rättfärdighet och bliva ödmjuka under dess mäktiga inflytelse. De skulle bära frukt till Guds ära och förstå, vad sanningen uträttat för dem, och akta andra högre än sig själva.

Jag såg, att kvarlevan av Guds folk icke var beredd för det, som skall komma över jorden. En slöhet, liknande en dvala, tycktes vila över sinnet hos de flesta, som bekänna sig tro, att vi hava det sista budskapet. Min ledsagande ängel ropade med högtidligt allvar: “Gören eder redo, gören eder redo, gören eder redo, ty Herrens stränga vrede kommer snart. Hans vrede skall utgjutas utan att vara blandad med nåd, och I är en icke redo. Riven edra hjärtan och icke edra kläder. Ett stort verk måste utföras för kvarlevan. Många av densamma fästa sig vid små prövningar.” Ängeln sade: “Legioner av onda änglar omgiva eder och försöka att tränga sitt förfärliga mörker in bland eder, på det I mån bliva snärjda och fångade. I låten sinnet allt för lätt ledas bort från beredelse.. verket och från de övermåttan viktiga sanningar, som gälla dessa yttersta dagar. Och I låten små prövningar upptaga sinnet och sysselsätten eder med små svårigheters obetydliga enskildheter för att förklara dem till den enes eller den andres belåtenhet.” Samtal mellan de olika parter, som det gällt, ha kunnat fortsätta timtals, och man har ej blott förslösat sin tid, utan Guds tjänare ha blivit uppehållna för att höra på, ehuru båda parternas hjärtan varit oberörda av nåden. Om högmod och egenkärlek lades bort, skulle de flesta svårigheter kunna avlägsnas på fem minuter. Det har bedrövat änglarna och misshagat Gud, att man i timtal försvarat sig själv. Jag såg, att Gud ej ville böja sitt öra för att lyssna till långa försvarstal, och ej heller önskar han, att hans tjänare skola göra det och sålunda förspilla dyrbar tid, som borde användas för att visa överträdarna deras vägs villa och rycka själar ut ur elden.

Jag såg, att Guds folk befinner sig på förtrollad mark och att några ej alls förstå tidens korthet och själars värde. Högmod har smugit sig in bland dem, som hålla sabbaten - högmod över klädedräkt och yttre utseende. Ängeln sade: “De som hålla sabbaten, måste dö bort från det egna jaget, dö bort från högmod och kärleken till smicker.”

Sanningen, den frälsande sanningen, måste bringas till de hungrande, som sitta i mörkret. Jag såg, att många båda Gud om att ödmjuka dem; men om Gud skulle besvara deras böner, skulle det ske genom förfärliga ting i rättfärdighet. Det var deras plikt att ödmjuka sig själva. Jag såg, att om självupphöjelse fick lov att komma in, skulle den säkert leda själar bort och bliva till deras fördärv, såvida den ej blev besegrad. När någon blir stor i sina egna ögon och menar, att han kan uträtta något, drager Guds Ande sig tillbaka, och han går ut i egen kraft, till dess han blir besegrad. Jag såg, att en enda helig, som stod på rätta sidan, kunde förmå att röra Guds arm, medan en samlad här, som befann sig på avvägar, skulle vara svag och ingenting förmå uträtta.

Många hava oomskurna, hårda hjärtan och tänka mera på egna små besvärligheter och prövningar än på syndares själar. Hade de Guds ära för ögonen, skulle de känna medlidande med de förlorade själarna omkring dem, och då de insåge sin farofulla ställning, skulle de taga fatt med allvar och öva tro på Gud samt hålla händerna uppe på hans tjänare, så att dessa med frimodighet och i kärlek kunde förkunna sanningen och förmana själar att antaga den, innan nådens stämma för alltid tystnat. Ängeln sade: “De som bekänna hans namn, äro ej beredda.” Jag såg, att de sju sista plågorna föllo på de ogudaktigas huvuden, och dåskola de, som stått i deras väg, få höra syndarnas bittra förebråelser, och deras hjärtan skola försmäkta i dem.

Ängeln sade: “I haven fäst eder vid småting - vid små prövningar - och som en följd härav gå syndare förlorade.” Gud är villig att verka för oss under våra möten, och han har behag i att verka. Men satan säger: “Jag skall förhindra verket.” Hans redskap säga då: “Amen.” Personer, som bekänna sig till sanningen, fästa stort avseende vid sina små prövningar och svårigheter, som satan förstorar för deras ögon. Tid går förlorad, som aldrig kan återfås. Sanningens fiender ha iakttagit vår svaghet, vi ha bedrövat Gud och sårat Kristus. Satan har uppnått sin avsikt, hans planer ha lyckats, och han triumferar.

Kapittel 29 - Självförnekelse.

Jag såg, att det är fara för, att de heliga göra allt för stora förberedelser för årsmöten, att några göra sig allt för mycket besvär med matlagning och att aptiten måste undertryckas, Det är fara för, att några besöka mötena för brödets och fiskarnas skull. Jag såg, att alla de som tillfredsställa sitt begär efter den snuskiga tobaken, böra sluta därmed och använda sina medel på ett bättre sätt. De som avstå från en eller annan njutning och lägga i Herrens förrådshus medel, som förr använts för att tillfredsställa begäret, bringa ett offer. Gud lägger märke till sådana gåvor, liksom han gjorde med änkans två skärvar. Beloppet är kanske litet, men det skall ha sin betydelse för Guds förrådshus, om alla handla så; om alla ville vinnlägga sig om att vara mera sparsamma med klädedräkten, avstå från vissa ting, som ej äro verkligt nödvändiga, och bortlägga sådana onyttiga och skadliga ting som kaffe och te och skänka till saken, vad dessa ting kosta, så skulle de få flera välsignelser här samt en lön i himmelen. Många mena, att då Gud givit dem medlen, kunna de använda mera, nästan mera av dem, än de behöva, njuta av ett gott bord och kläda sig väl, och att det ej är någon dygd att förneka sig själv, då man har tillräckligt. Sådana bringa intet offer. Om de ville leva litet enklare och skänka medel till Guds sak för att främja densamma, skulle det vara ett offer från deras sida, och när Gud belönar var och en efter hans gärningar, skulle han komma ihåg detta.

Kapittel 30 - Brist på vördnad.

Jag såg, att Guds heliga namn bör användas med vördnad och fruktan. Uttrycket “Gud allsmäktig” sammanställes och användes av några i böner på ett likgiltigt och tanklöst sätt, som misshagar Gud. Sådana ha ingen riktig uppfattning av Gud eller sanningen, ty om de det hade, skulle de ej tala så tanklöst om den store och fruktansvärde Guden, som snart på den yttersta dagen skall döma dem. Ängeln sade: Sammanställ dem icke, ty fruktansvärt är hans namn.” De som inse Guds storhet och majestät, taga hans namn på sina läppar med helig fruktan. Han bor i ett ljus, som ingen kan se; ingen människa kan se honom och leva. Jag såg, att dessa ting måste förstås och rättas på, innan församlingen kan göra framgång.

Kapittel 31 - Falska herdar.

Det har visats mig, att de falska herdarna voro druckna, men ej av vin, de raglade, men ej av starka drycker. Guds sanning är förseglad för dem; de kunna ej läsa den. Då de tillfrågas, vad sjundedags-sabbaten är, om det är den rätta sabbaten enligt bibeln eller ej, leda de tanken på fabler. Jag såg, att dessa profeter voro som rävar i öknen. De ha ej ställt sig i rämnan; de ha ej murat upp murarna, för att Guds folk skall bestå i striden på Herrens dag. När uppmärksamheten blir väckt hos några, och de begynna fråga de falska herdarna om sanningen, välja dessa det enklaste och bästa sättet att nå sin avsikt och tillfredsställa dem som fråga, i det de, för att uppnå målet, till och med själva ändra sin ståndpunkt. Ljuset har lyst för många av dessa herdar, men de ha ej velat antaga det, utan åtskilliga gånger ändrat ståndpunkt för att kringgå sanningen och komma bort från de resultat, som de helt naturligt kommit till, om de hållit fast vid sin tidigare ståndpunkt. Sanningens kraft har rivit sönder deras grundval, men i stället för att giva efter för den, ha de ställt sig på en annan ståndpunkt, som de ej ens själva varit nöjda med.

Jag såg, att många av dessa herdar hade förnekat Guds tidigare undervisning; de hade förnekat och förkastat de härliga sanningar, som de en gång ivrigt förfäktat, och dolt sig bakom mesmerism och allehanda villfarelser. Jag såg, att de voro berusade av villfarelse och att de förde sin hjord i döden. Många av dessa motståndare till Guds sanning upptänka ont på sina nattläger, medan de om dagen utföra sina ogudaktiga planer för att slå ned sanningen och få något nytt, som kan intressera folket och leda deras sinnen bort från den dyrbara och över måttan viktiga sanningen.

Jag såg, att prästerna, som leda sin hjord till döden, snart skola bliva hejdade i sitt förfärliga lopp. Guds plågor komma, men det blir ej nog för dessa falska herdar att plågas med en eller två av dessa plågor. Guds hand skall på den tiden fortfarande vara uträckt i harm och i rättfärdighet, och han skall ej draga den tillbaka igen, förrän hans avsikt är uppnådd och de prästerliga legodrängarna bringats att tillbedja för de heligas fötter och erkänna, att Gud älskat de heliga, emedan de hållit fast vid sanningen och hållit Guds bud, och förrän alla de orättfärdiga på jorden äro fördärvade.

De olika partierna bland dem, som tro på Kristi tillkommelse, hava alla litet sanning; men Gud har givit alla sina sanningar till sina barn, som beredas för Herrens dag. Han har också givit dem sanningar, som intet av dessa partier känner till, ej heller förstår. Ting, som äro förseglade för dessa, har Herren upplåtit för dem, som vilja se och som äro beredda att förstå. Om Gud har något nytt ljus att meddela, skall han låta sina utvalda och älskade förstå det, utan att de skola behöva gå bort för att bliva upplysta av dem, som äro i mörker och villfarelse.

Det blev framställt för mig, hur nödvändigt det är för dem, som tro, att vi ha de! sista nådens budskap, att skilja sig från dem, som dagligen insupa nya villfarelser. Jag såg, att

varken ung eller gammal bör besöka deras möten; ty det är oriktigt att på så sätt uppmuntra dem, då de framställa villfarelser, som är ett dödligt gift för själen, och framhålla läror, som äro människobud. Inflytelsen av sådana sammankomster är ej god. Om Gud befriat oss från sådant mörker och sådana villfarelser, böra vi stå fast i den frihet, han kallat oss till, 'och glädja oss i sanningen. Vi misshaga Gud, då vi lyssna till villfarelse, ty om han ej sänder oss till dessa möten, där villfarelsen påtvingas folket med till hjälp av viljekraften, så skall han ej bevara oss. Änglarna upphöra att vaka över oss, och vi blottställas för fiendens anslag för att bliva förmörkade och försvagade av honom och hans onda änglars makt, och ljuset omkring oss blir besmittat av mörkret.

Jag såg, att vi ha ingen tid att förspilla med att lyssna till fabler. Vårt sinne och våra tankar böra ej bortledas på detta sätt, utan vara sysselsatta med den närvarande sanningen, sökande efter visdom, så att vi bättre förstå vår ståndpunkt och i ödmjukhet kunna med skriftens ord giva skäl för vårt hopp. Då falska läror och farliga villfarelser tränga sig in på sinnet, kan det ej dväljas vid sanningen, som skall bereda Israels hus att bestå på Herrens dag.

Kapittel 32 - Andliga gåvor: Inledning.

Profetians gåva visade sig i församlingen under den judiska hushållningen. Om den ock pågrund av församlingens fördärvade tillstånd försvann under några århundraden till inemot slutet av nämnda hushållning, uppenbarade den sig åter, innan denna tid utgick, för att förebåda Messias. Sakarias, Johannes döparens fader, "blev uppfylld av helig ande och profeterade". Simeon, en rättfärdig och from man, som "väntade på Israels tröst", kom genom Andens tillskyndelse till templet och profeterade om Jesus såsom "ett ljus, som skall uppenbaras för hedningarna, och en härlighet, som skall givas åt ditt folk Israel". Och en profetissa vid namn Hanna "talade om honom till alla dem, som väntade på förlossning för Jerusalem". Ingen större profet hade uppstått än Johannes döparen, som Gud hade utvalt att framställa för Israel det "Guds Lamm, som borttager världens synd".

Den kristna tidsåldern började med den helige Andes utgjutelse, och en mångfald av andliga gåvor visade sig bland de troende. Dessa gåvor voro så rikliga, att Paulus kunde säga till församlingen i Korint: "Men de gåvor, i vilka Anden uppenbarar sig, givas åt var och en så, att de kunna bliva till nytta" - åt var och en i församlingen, ej åt var och en i världen, såsom många velat utlägga det.

Efter det stora avfallet ha dessa gåvor endast sällan visat sig, och detta är tvivelsutan orsaken till, att kristna i allmänhet tro, att gåvorna endast tillhörde den första församlingen. Men månne det ej beror på församlingens villfarelser och otro, att dessa gåvor upphört? När den ursprungliga tron och vandeln åter börja visa sig bland Guds folk, såsom förhållandet säkert skall bliva, då Guds bud och Jesu tro bliva förkunnade, månne icke "särlaregnet" då åter skall frambringa dessa gåvor? En sådan slutsats måste man helt naturligt komma till. Trots de många avfallen under den judiska tidsåldern började och slutade den judiska hushållningen med särskilda uppenbarelser av Guds Ande. Och det är icke rimligt att antaga, att den kristna tidsåldern - med ett ljus, som i förhållande till den förra hushållningens är som solens ljus, jämfört med månens svaga strålar - skulle börja i härlighet och sluta i dunkel. Och om Andens särskilda verk var nödvändigt för att bereda ett folk för Kristi första ankomst, hur mycket mera då för att bereda Guds folk för hans andra ankomst, i synnerhet som de yttersta dagarna skulle kännetecknas av större faror än någon föregående tidsperiod och falska profeter skulle hava makt att göra stora tecken och under, så att, om möjligt, även de utvalda skulle bliva vilseledda. Men låt oss höra, vad sanningens ord säger:

"Och han sade till dem: Gån ut i hela världen och prediken evangelium för allt skapat. Den som tror och bliver döpt, han skall bliva frälst; men den som icke tror, han skall bliva fördömd. Och dessa tecken skola åtfölja dem, som tro: genom mitt namn skola de driva ut onda andar, de skola tala nya tungomål, ormar skola de taga med händerna, och om de

dricka något dödande gift, så skall det alls icke skada dem; på sjuka skola de lägga händerna, och de skola då bliva friska" (Mark. 16: 15-18).

Andens gåvor voro ej inskränkta till apostlarna, utan sträckte sig till alla troende. Vem skall då erhålla dem? Jo, de som tro. Huru länge? Ingen tidsgräns är satt; löftet löper parallellt med den stora befallningen att predika evangelium och sträcker sig till den siste, som mottager det.

Men man invänder, att denna hjälp endast blev lovad apostlarna och dem, som genom deras förkunnelse skulle tro - att de fullbordade befallningen och grundlade evangelii verk och att gåvorna upphörde med det släktet. Låt oss se, om det stora missionsuppdraget upphörde med det släktet. I Matt. 28: 19, 20 läsa vi: "Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn, lärande dem att hålla allt, vad jag har befallt eder. Och se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände."

Att evangelii förkunnelse enligt denna befallning ej upphörde med den första församlingen, framgår tydligt av löftet: "Jag är med eder alla dagar intill tidens ände," Han säger ej: Jag är med eder, I apostlar, överallt, ända intill jordens ändar, utan: "Jag är med eder alla dagar intill tidens ände." Man kan ej säga, att detta syftar på judarnas tid, ty den var redan nära sin avslutning, då Jesus blev korsfäst. Man måste därför draga den slutsatsen, att det eviga evangeliets förkunnelse och tron på evangelium alltid skulle ledsagas av samma Andens bistånd. Befallningen till apostlarna tillhör den kristna tidsåldern och omfattar denna i dess helhet. Följaktligen förlorades gåvorna allenast på grund av avfall och skola bliva återuppväckta, då den uppriktiga kristna tron och vandeln åter väckes till liv.

I 1 Kor, 12: 28 upplysas vi om, att Gud har' satt vissa andliga gåvor i församlingen. Om bibeln ej innehåller något bevis för, att han borttagit eller avskaffat dem, så måste man draga den slutsatsen, att meningen var, att de skulle förbliva där, Var är då beviset för, att de äro avskaffade? Det må sökas i det mystiska kapitel, där den "judiska" sabbaten avskaffas och den "kristna" sabbaten införes - ett kapitel i laglöshetens hemlighets och syndens människas bok. Emellertid påstår kanske någon, att det bibliska beviset för, att dessa gåvor skulle upphöra, finnes i följande skriftställe: "Kärleken förgår aldrig, Men profetians gåva, den skall försvinna, och tungomålstalandet, det skall taga slut, och kunskapen, den skall försvinna. Ty vår kunskap är ett styckverk, och vårt profeterande är ett styckverk; men när det kommer, som är fullkomligt, då skall det försvinna, som är ett styckverk. När jag var barn, talade jag såsom ett barn, mitt sinne var såsom ett barns, jag hade barnsliga tankar; men sedan jag blev man, har jag lagt bort vad barnsligt var. Nu se vi ju på ett dunkelt sätt, såsom i en spegel, men då skola vi se ansikte mot ansikte. Nu är min kunskap ett styckverk, men då skall jag känna till fullo, såsom jag själv har blivit till fullo känd. Så bliva de då beståndande tron hoppet kärleken, dessa tre" (1 Kor. 13: 8-13).

Detta skriftställe förutsäger, att ej endast de andliga gåvorna, utan också tron och hoppet en gång skola försvinna. Men när skola de försvinna? Vi se ännu framåt till den tid, då

hoppet skall förvandlas till lycklig verklighet, då tron skall bliva åskådning och bönen upplösa sig i lov och pris. De skola försvinna, då det fullkomliga kommer, då vi ej längre skola se på ett dunkelt sätt, såsom i en spegel, utan ansikte mot ansikte. Denna fullkomliga dag, döde rättfärdiga bliva fullkomnade och känna, såsom de blivit kända, hör ännu framtiden till. Det är sant, att då syndens människa kommit till mogen ålder, avskaffade den sådana "barnsliga" ting som den profetiska gåvan, tungomåls talande och kunskap tillika med de första kristnas tro, hopp och kärlek. Men i detta skriftställe finnes ingenting, som visar, att Gud hade för avsikt att taga bort de gåvor, som han satt i församlingen, förrän dennas tro och hopp blivit en verklighet eller förrän odödlighetstillståndets härlighet skulle fördunkla de härligaste uppenbarelser av andlig kraft och kunskap, som någonsin förekommit här i dödlighetens land.

Den invändning, som några komma med på grund av 2 Tim. 3: 16, förtjänar endast en anmärkning i förbigående. Om Paulus med sitt uttalande om att skriften skulle göra Guds människa fullkommen, skickliggjord till all god gärning, menade, att ingenting mer skulle skrivas genom inspiration, varför var han då själv i samma ögonblick färdig att foga något till skriften? Varför lade han ej ned pennan i samma ögonblick, han hade skrivit denna mening?

Försöket att från den heliga skrift bevisa, att de andliga gåvorna skulle bliva avskaffade, har sålunda fullkomligt misslyckats. Och eftersom dödsrikets portar ej skulle förmå något mot församlingen och enär Gud fortfarande har ett folk på jorden, måste vi kunna förvänta, att de andliga gåvorna skola utvecklas i förbindelse med den tredje ängelns budskap - ett budskap, som skall föra församlingen tillbaka på apostolisk grund och i sanning göra den till ljus - icke till mörker - i världen.

Vidare: Bibeln varnar oss på förhand mot de falska profeter, som skola uppstå i de yttersta dagarna, och den giver oss en regel, efter vilken vi kunna pröva deras lära för att iståndsättas att skilja mellan det sanna och det falska. Den stora måttstocken är Guds lag, med vilken såväl profeternas förutsägelser som deras moraliska karaktär skall prövas. Om inga sanna profeter skulle framstå i de yttersta dagarna, 'huru mycket lättare hade det då ej varit att påpeka detta faktum och sålunda förebygga varje tillfälle till bedrägeri än att giva oss en regel, efter vilken vi kunde pröva dem, då det nu skulle uppstå såväl sanna som falska profeter!

I Jes. 8:19, 20 ha vi en profetia om vissa andeföreteelser i vår tid, och lagen anvisas som den regel, varmed dessa företeelser skola prövas: "Till lagen och till vittnesbördet; om de ej tala i överensstämmelse med detta ord, så är det, emedan intet ljus är i dem" (eng. övers.). Var för skulle det stå: "om de ej tala", om det ej på den tiden skulle givas någon sann Andens uppenbarelse eller något profetiskt tal? Jesus säger: "Tagen eder till vara för falska profeter. Av deras frukt skolen I känna dem" (Matt. 7: 15, 16). Detta är en del av bergspredikan, och envar förstår, att denna predikan, enligt sitt eget innehåll, är tillämplig på

församlingen i hela den evangeliska tidsåldern. Falska profeter skola igenkännas på sina frukter eller med andra ord på sin karaktär. Den enda regel, varefter det kan avgöras, om deras frukter äro goda eller onda, är Guds lag. Sålunda hänvisas vi till lagen och till vittnesbördet. Sanna profeter skola ej blott tala i överensstämmelse med detta ord, utan även deras liv skall överensstämma därmed. Den som talar och lever så, vågar jag ej fördöma.

Ett särskilt kännemärke på falska profeter har alltid varit, att de haft syner om fred och sagt: "Allt står väl till, och ingen fara är på färde", då fördärvet plötsligt kommit över dem. De sanna profeterna däremot bestraffa oförskräckt synden och varna människorna för den kommande vreden.

Profetior, som äro i strid med klara och bestämda vittnesbörd i Guds ord, måste förkastas. Detta är, vad Frälsaren lärde sina lärjungar, då han undervisade dem om sättet, varpå han skall komma den andra gången. Då Jesus i lärjungarnas åsyn uppfor till himmelen, sade änglarna uttryckligen, att denne samme Jesus skulle komma igen på samma sätt, som de sett honom fara upp till himmelen. I det Jesus hänvisar till de falska profeternas verk i de yttersta dagarna, säger han: "Därför, om man säger till eder: 'Se, han är i öknen', så gån icke ditut, eller: 'Se, han är inne i huset', så tron det icke." Varje sann profetia rörande detta ämne måste erkänna hans synliga ankomst från himmelen. Varför sade ej Jesus: Förkasten alla profetior på den tiden, ty då finnas inga sanna profeter mer?

I Ef 4: 11-13 står det: "Och han gav oss somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister, somliga till herdar och lärare. Ty han ville göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarvärv, att uppbygga Kristi kropp, till dess att vi allasamman komma fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till manlig mognad, och så bliva fullvuxna, intill Kristi fullhedet."

I föregående vers i samma kapitel heter det, att då Jesus upp for i det höga, gav han människorna gåvor. Bland dessa gåvor uppräknas apostlar, profeter, evangelister, herdar och lärare. Avsikten med dessa gåvor var de heligas fullkomnande i enhet och kunskap. Några, som i våra dagar kalla sig herdar och lärare, påstå, att dessa gåvors avsikt uppnåddes för omkring 1800 år sedan, varefter de upphörde. Men varför behåller man då själva benämningarna "herdar" (pastorer) och "lärare"? Om detta skriftställe begränsar det profetiska ämbetet till den första församlingen i den kristna tidsåldern, så måste detsamma gälla evangelisternas och alla de andras ämbeten, ty det göres ingen åtskillnad.

Låt oss nu ett ögonblick betrakta denna punkt. Alla dessa gåvor skänktes för de heligas fullkomnande i enhet, kunskap och ande. Under deras inflytelse kunde den ursprungliga församlingen under någon tid åtnjuta en sådan enhet: "I hela skaran av dem, som trodde, var ett hjärta och en själ." Och det tycks vara en naturlig följd av denna enhet, att det säges, att "med stor kraft framburo apostlarna vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse, och stor nåd var över dem alla" (Apg. 4: 31-33). Huru önskvärt vore ej ett sådant förhållande nu! Men avfallet med sina splittrande och ödeläggande verkningar fördärvade den sköna

församlingen och klädde den i säck. Följden blev split och förvirring. Aldrig förr har det förekommit sådana trosskiljaktigheter inom församlingen som i våra dagar. Voro Andens gåvor nödvändiga för att bevara enheten i den första kristna församlingen, huru mycket mera nödvändiga äro de då ej nu för att återupprätta enheten! Och profetiorna visa tydligt, att Guds avsikt är att i de yttersta dagarna' återupprätta enheten i församlingen. Det säges oss, att väktarna skola skåda öga mot öga, när Herren vänder tillbaka till Sion. Vi läsa också, att vid ändens tid skola "de förståndiga förstå". Då detta fullbordas, skall trons enhet finnas bland alla dem, som Gud kallar förståndiga; ty de som verkligen förstå saken rätt, måste nödvändigtvis hava samma åsikt. Vad skulle kunna åstadkomma denna enhet om ej de andliga gåvor, som gåvos för detta ändamål?

Av dessa och liknande betraktelser bör det vara klart, att det fullkomliga tillstånd i församlingen, som här är förutsagt, ännu hör framtiden till, och följaktligen kan den slutliga avsikten med dessa gåvor ännu ej vara uppnådd. Brevet till efesierna skrevs omkring år 64 e. Kr. eller omkring två år, innan Paulus meddelade Timoteus, att han var redo att offras och att tiden för hans bortgång närmade sig. Avfallets säd spirade på den tiden upp i församlingen, ty i sitt andra brev till tessalonikerna hade Paulus tio år tidigare sagt, att "laglöshetens hemlighet" redan då var verksam. Glupande ulvar, som icke skonade hjorden, höllo på att tränga sig in. Församlingen gick på den tiden ej framåt mot den fullkomliga enheten, som anförda skriftställe förutsäger, och skulle snart bliva söndersliten i partier och splittrad genom schismer. Detta visste aposteln; och då han uttalade dessa orden: "Till dess att vi allasammans komma fram till enheten i tron", måste han hava skådat framåt i tiden, framom det stora avfallet och till den tid, då kvarlevan av Guds folk skulle församlas. De gåvor, som blevo satta i församlingen, hava alltså ännu ej fullbordat sitt verk.

1 Tess. 5: 19-21: "Utsläcken icke Anden, förakten icke profetiskt tal, men pröven allt, behållen vad gott är."

I detta brev kommer aposteln in på frågan om Herrens andra ankomst. Därpå beskriver han tillståndet på den tid, då de otrogna säga, att "allt står väl till, och ingen fara är på färde", då Herrens dag är nära och ett plötsligt fördärv kommer över dem, likt en tjuv om natten. Därpå uppmanar han församlingen att vara nykter och vaken. Bland de förmaningar som givas, äro också de ord, som vi just anfört: "Utsläcken icke Anden" o. s. v. Några mena, att dessa tre verser alls ingen inbördes förbindelse hava med' varandra, ehuru de hava en naturlig förbindelse i det sammanhang, vari de förekomma. Den som utsläcker Guds Ande, kommer också att förakta det profetiska tal, som är Andens naturliga frukt. "Jag skall utgjuta min Ande över allt kött, och edra söner och edra döttrar skola profetera" (Joel 2: 28). Uttrycket "pröven allt" är här begränsat till föreliggande ämne, nämligen profetiskt tal; vi skola underkasta andarna den prövning, som Gud omtalar i sitt ord. I våra dagar förekomma andliga förvillelser och falska profetior i stor mängd, och det är intet tvivel underkastat, att detta skriftställe har en särskild tillämpning just nu. Lägg märke till, att aposteln säger ej: förkasten allt, utan: "pröven allt, behållen det gott är."

Joel 2: 28:-32: “Och det skall ske därefter, att jag skall utgjuta min Ande över allt kött, och edra söner och edra döttrar skola profetera, edra gamla män skola hava drömmar, edra ynglingar skola se syner; också över dem som äro tjänare och tjänarinnor, skall jag i de dagarna utgjuta min Ande. Och jag skall låta tecken synas på himmelen och på jorden: blod och eld och rökstoder. Solen skall vändas i mörker och månen i blod, förrän Herrens dag kommer, den stora och fruktansvärda. Men det skall ske, att var och en som åkallar Herrens namn, han skall varda frälst. Ty på Sions berg och i Jerusalem skall finnas en räddad skara, såsom Herren har sagt; och till de undsluppna [de levande] skola höra de, som Herren kallar.”

Denna Joels profetia, som talar om den helige Andes utgjutelse i de yttersta dagarna, blev ej helt uppfylld vid början av den evangeliska tidsåldern. Detta framgår klart av de tecken i himmelen och på jorden, som omtalas här och som skulle vara förebud på Herrens dag, “den stora och fruktansvärda”. Oaktat tecknen visat sig, ligger dock denna fruktansvärda dag ännu i framtiden. Hela den evangeliska tidsåldern kan kallas för de yttersta dagarna; men att säga, att de yttersta dagarna helt och hållet ligga 1800 år i det flydda, skulle vara meningslöst. Dessa dagar nå ned till Herrens dag, till befrielsen av Guds folks kvarleva på jorden: “Ty på Sions berg och i Jerusalem skall finnas en räddad skara [kvarleva], såsom Herren har sagt; och till de undsluppna skola höra de, som Herren kallar.”

Denna kvarleva, som existerar under det de tecken och under, som bebåda Herrens stora och fruktansvärda dag, äga rum, är utan tvivel den kvarleva eller “de övriga” av kvinnans säd, som omtalas i Upp. 12: 17 - det sista släktet av Guds församling på jorden. “Och draken vredgades än mer på kvinnan och gick åstad för att föra krig mot de övriga av hennes säd, mot dem som hålla Guds bud och hava Jesu vittnesbörd.”

Kvarlevan av den evangeliska församlingen skall hava Andens gåvor. Mot dem, som tillhöra denna kvarleva, skall föras krig, emedan de “hålla Guds bud och hava Jesu vittnesbörd” (Upp. 12: 17).

I Upp. 19: 10 säges Jesu Kristi vittnesbörd vara profetians ande. Ängeln sade: “Jag är din medtjänare och dina bröders, deras som hava Jesu vittnesbörd.” I Upp. 22: 9 uttrycker ängeln i huvudsak detsamma sålunda: “Jag är din medtjänare och dina bröders, profeternas.” Genom att jämföra dessa ställen se vi bättre betydelsen av uttrycket: “Jesu vittnesbörd är profetians ande.” Men Jesu vittnesbörd innefattar alla Andens gåvor. Paulus säger: “Jag tackar Gud alltid för eder skull, för den Guds nåd, som har blivit eder given i Kristus Jesus, att I haven i honom blivit rikligen begåvade i alla stycken, i fråga om allt vad tal och kunskap heter. Så har ju ock vittnesbördet om Kristus blivit befäst hos eder, så att I icke stån tillbaka i fråga om någon nådegåva, medan I vänten på vår Herres, Jesu Kristi, uppenbarelse” (1 Kor. 1: 4-7). Jesu vittnesbörd blev stadfäst i den korintiska församlingen, och vad blev följden därav? Denna församling stod ej tillbaka i någon nådegåva. Äro vi då icke berättigade att draga den slutsatsen, att då kvarlevan av Guds folk blivit stad fäst i Jesu

vittnesbörd, skall den icke stå tillbaka i någon nådegåva, medan den väntar påvår Herres, Jesu Kristi, återkomst?

Kapittel 33 - Satans fall.

Satan var en gång en ärad ängel i himmelen, som stod näst Kristus i rang. Hans ansikte var, liksom de andra änglarnas, milt och bar en prägel av lycka. Hans panna var hög och bred och röjde stor intelligens. Hans gestalt var fullkomlig, hans hållning ädel och majestätisk. Men då Gud sade till sin son: “Låt oss göra människor till vår avbild”, blev satan avundsjuk på Jesus. Han önskade själv bliva rådfrågad angående människans skapelse, och då han icke blev det, fylldes hans hjärta med avund och hat. Näst Gud önskade han vara föremål för de största ärebetygelser i himmelen.

Intill denna tid hade ordning, harmoni och fullkomlig överensstämmelse med Guds regering varit rådande i himmelen. Det var den största synd att sätta sig upp mot hans förordningar och vilja. Hela himmelen tycktes vara i rörelse. Änglarna samlades i grupper, och varje division anfördes aven högre kommenderande ängel. Satan, som var besluten att upphöja sig själv och ovillig att underkasta sig Jesu auktoritet, riktade lögnaktiga beskyllningar mot Guds regering. Några av änglarna sympatiserade med satan i hans uppror, under det andra kraftigt försvarade Guds ära och vishet, i det han gav sin Son makt. En strid uppstod bland änglarna. Satan och de som sympatiserade med honom, sökte reformera Guds styrelse. De önskade tränga in i hans outrannsakliga vishet för att få veta, vad hans avsikt var med att upphöja Jesus och utrusta honom med sådan obegränsad makt och myndighet. Och de. satte sig upp mot Sonens auktoritet. Hela den himmelska härskaran sammankallades inför Fadern för att vars och ens sak måtte avgöras. Det blev då bestämt, att satan skulle utkastas från himmelen tilljka med alla de änglar, som slutit sig till honom i upproret. Nu uppstod strid i himmelen, Änglar deltogo i striden; satan önskade besegra Guds Son och dem, som underkastade sig hans vilja. De goda och trofasta änglarna vunno seger, och satan blev utkastad från himmelen tillika med sina anhängare.

Efter att satan och de, som föllo med honom, blivit utestängda från himmelen, och sedan han förstod, att han för alltid förlorat sin renhet och härlighet, ångrade han sig och önskade åter få tillträde till himmelen. Han var villig att intaga sin rätta plats eller vilken annan plats som helst, som måtte anvisas honom. Men nej, himmelen fick ej utsättas för denna fara. Hela himmelen hade kunnat bli förstörd, om satan åter fått komma dit, ty synden hade sin upprinnelse hos honom, och han bar upprorsfröet inom sig. Både ban och hans anhängare gräto och bådo att åter bliva tagna till nåder hos Gud. Men deras synd - deras hat och avund - hade varit så stor, att Gud ej kunde utplåna den. Den måste förbliva för att få sitt slutliga straff.

Då satan kom till full klarhet om, att ingen möjlighet fanns för honom att åter finna nåd inför Gud, började hans illvilja och hat att visa sig. Han rådgjorde med sina änglar, och en plan lades för att fortfarande motarbeta Guds styrelse. Då Adam och Eva sattes i den härliga lustgården, lade satan planer för att fördärva dem. Om detta lyckliga par var Gud lydigt,

fanns intet sätt, varpå lyckan kunde berövas dem. Satan kunde ej utöva sin makt över dem, med mindre de visade olydnad mot Gud och förverkade hans ynnest. En eller annan plan måste därför läggas för att förleda dem till olydnad, så att de ådrogo sig Guds misshag och mera direkt kommo under satans och hans änglars inflytelse. Det blev då beslutat, att satan skulle ikläda sig en annan skepnad och låtsas som om han hyste intresse för människorna. Han måste bringa Guds sannfärdighet i tvivelsmål och skapa tvivel om huruvida Gud verkligen menade, vad han sade. Därnäst måste han väcka människornas nyfikenhet och leda dem att söka inränga i Guds outrannsakliga planer - alldeles samma synd, som satan gjort sig skyldig till - och att fundera ut, vad orsaken kunde vara till den begränsning Gud gjort med hänsyn till att äta av kunskapens träd.

Kapittel 34 - Människans fall.

Heliga änglar besökte ofta Eden och undervisade Adam och Eva om deras arbete, liksom de även upplyste dem om satans uppror och fall. Änglarna varnade dem för satan och rådde dem att icke skiljas från varandra under sitt arbete, ty de kunde då komma i beröring med denne fallne ängel. Änglarna hade också noga ålagt dem att följa de anvisningar Gud givit, ty endast då de visade fullkomlig lydnad mot honom, kunde de varå säkra. Då skulle denne fallne ängel ingen makt kunna få över dem.

Satan började sitt verk med Eva för att fresta henne till olydnad. Hon handlade först orätt genom att gå bort från sin man, därnäst genom att uppehålla sig i närheten av det förbjudna trädet samt vidare genom att lyssna till frestarens röst och våga betvivla, vad Gud hade sagt: “På den dag I därav äten, skolen I döden dö.” Hon tänkte, att kanske Herren ej menade just vad han sade, och hon uträckte sin hand, tog av frukten och åt. Denna var en lust för ögonen och god att äta. Därpå blev hon misstänksam och menade, att Gud undanhållit dem det, som verkligen var till deras bästa, och hon bjöd sm man av frukten och sålunda frestade honom. Hon omtalade för Adam allt vad ormen sagt, och uttryckte sin förvåning över att den kunde tala.

Jag såg, att ett uttryck av sorg visade sig i Adams ansikte. Han tycktes vara rädd och förvånad. Det såg ut, som om en kamp försiggick i hans sinne. Han var säker på, att detta var den fiende, som de blivit varnade för, och att hans hustru måste dö. De måste skiljas. Hans kärlek till Eva var stor, och med djupt vemod bestämde han sig för att dela hennes öde. Han grep frukten och åt den hastigt. Nu jublade satan. Han hade gjort uppror i himmelen och vunnit anhängare, som älskade honom och deltogo i hans uppror. Han hade fallit och även kommit andra att falla. Och nu hade han frestat kvinnan att hysa misstro till Gud, att söka inträngа i hans visdom och utgrunda hans allvisa planer. Satan visste, att kvinnan ej skulle falla ensam. På grund av sin kärlek till Eva överträdde Adam Guds befallning och föll liksom hon.

Underrättelsen om människans fall spreds genom himmelen. Varje harpa tystnade. I sin bedrövelse togo änglarna av sig sina kronor. Hela himmelen var i rörelse. En rådplägning hölls för att bestämma, vad som skulle göras med det brottsliga paret. Änglarna fruktade för att Adam och Eva skulle uträcka sina händer och äta av livets träd och bliva odödliga syndare. Men Gud sade, att han skulle driva ut överträdarna från lustgården. ögonblickligen sändes änglar för att bevaka vägen till livets träd. Satans plan var, att Adam och Eva skulle vara olydiga mot Gud, ådraga sig hans misshag och därpå äta av livets träd, så att de evinnerligen skulle leva i synd och olydnad och synden därigenom bliva förevigad. Men heliga änglar blevo sända för att utdriva dem ur lustgården och för att bevaka vägen till livets träd. Envar av dessa änglar hade i sin högra hand något, som såg ut som ett blixtrande svärd.

Nu triumferade satan. Genom sitt fall hade han dragit lidande över andra. Han hade blivit utestängd från himmelen, de från paradiset.

Kapittel 35 - Frälsningsplanen.

Guds stora kärlek och nedlåtenhet, i det han gav sin Son i döden, på det att människorna skulle få syndaförlåtelse och leva, har blivit framställd för mig. Jag såg Adam och Eva, som hade förmånen att skåda Edens skönhet och härlighet och som fingo lov att äta av alla träd i lustgården, med undantag av ett. Och ormen frestade Eva, medan hon frestade sin man, och bägge åta av det förbjudna trädet. De bröto Guds förbund och blevo syndare. Underrättelsen härom spriddes i himmelen, och alla harpor tystnade. Änglarna sörjde och fruktade för, att Adam och Eva åter skulle uträcka sin hand och äta av livets träd och bliva odödliga syndare. Men Gud sade, att han skulle driva ut överträdarna ur lustgården och med keruber och ett ljungande svärds lågor bevaka vägen till livets träd, så att människorna ej skulle kunna närma sig det och äta av dess frukt, som förevigar odödligheten.

Sorg fyllde himmelen, då det visade sig, all människan var förlorad och att världen som Gud hade skapat, skulle bliva uppfylld med dödliga väsen, dömda till elände, sjukdom och död, samt att missdådaren ej hade någon utsikt till räddning. Hela Adams familj måste dö. Jag såg då den älskvärde Jesus och lade märke till ett uttryck av medlidande och sorg i hans anlete. Snart såg jag honom närma sig det övermåttan klara ljuset, som omgav Fadern. Min ledsagande ängel sade: “Han är inbegripen i förtroligt samtal med sin Fader.” Änglarna tycktes vara i den största spänning, under det Jesus samtalade med sin Fader. Tre gånger omstrålades han av det härliga ljuset, som omgav Fadern, och den tredje gången han kom från Fadern, kunde vi se hans person. Hans anletsdrag vara lugna, ej minsta bekymmer eller oro tycktes vila över honom, och han strålade aven härlighet, som ej kan beskrivas. Han meddelade änglaskaran, att en utväg till räddning för den förlorade människan hade blivit funnen och att han talat med sin Fader och fått tillåtelse av honom att giva sitt eget liv till återlösning för människosläktet, att bära dess synder, påtaga sig dödsdomen och sålunda öppna en väg, på vilken människan genom hans blod kunde få förlåtelse för begångna överträdelser och genom lydnad föras tillbaka till Eden, varifrån hon utdrivits. Då skulle hon åter få tillträde till den härliga frukten av livets träd, till vilket hon nu förspillt sin rättighet.

Till att börja med kunde änglarna ej glädja sig; ty deras anförare dolde ingenting för dem, utan lät dem blicka helt in i frälsningsplanen. Jesus omtalade för dem, att han skulle stå mellan Faderns vrede och det syndiga människosläktet, att han skulle komma att lida hån och begabberi och att endast få skulle mottaga honom såsom Guds Son. Nästan alla skulle hata och förkasta honom. Han skulle lämna all sin härlighet i himmelen, komma till jorden såsom en människa, förnedra sig såsom en människa och bliva frestad i allting såsom människorna för att kunna trösta dem, som bliva frestade, samt att slutligen, då hans mission som lärare var fullbordad, skulle han bliva överantvardad i människors händer och genomgå

nästan alla de grymheter och lidanden, som satan och hans änglar kunde inspirera ogudaktiga människor att påföra honom; han skulle dö den grymmaste död, upphängd mellan himmel och jord som en ogärningsman, han skulle genomgå timslånga kval, som ej ens änglarna uthärda att åse, utan att dölja sina ansikten. Det var ej blott kroppsliga kval, som han skulle lida, utan andliga eller själsliga kval, med vilka kroppsliga ej kunde jämföras. Hela världens syndabörda skulle vila på honom. Han meddelade dem, att han skulle dö och uppstå igen på den tredje dagen och att han skulle uppfara till sin Fader för att bedja för vilsefarande, brottsliga människor.

Änglarna kastade sig ned inför honom. De erbjödo sina egna liv. Jesus sade till dem, att han genom sin död skulle frälsa många, men att en ängels liv ej kunde betala skulden. Hans liv allena kunde bliva antaget av Fadern såsom lösepenning för människorna. Han meddelade dem också, att de skulle få en del att utföra genom att vara med honom och vid olika tillfällen styrka honom; att han skulle påtaga sig människornas fallna natur och att hans kraft ej ens skulle kunna jämföras med deras; att de skulle få bevittna hans förnedring och stora lidande och att de, när de såga hans lidanden och människornas hat mot honom, skulle gripas av den största sinnesrörelse och i sin kärlek till honom önska befria honom från hans mördare men att de ej skulle få ingripa och förhindra något, som de blevo vittne till; att de skulle få ett värv att utföra i förbindelse med hans uppståndelse; att frälsningsplanen var lagd och att hans Fader antagit densamma.

I heligt vemod tröstade och uppmuntrade Jesus änglarna och meddelade dem, att de, som han skulle återlösa, därefter skulle få vara med honom därovan och att han genom sin död skulle återlösa många och tillintetgöra den. som hade döden i sitt våld. Fadern skulle giva honom rike och storhet utöver alla riken under himmelen, och han skulle besitta riket till evig tid. Satan och syndarna skulle bliva tillintetgjorda och aldrig mer väcka oro i himmelen eller på den nya jorden. Jesus uppmanade den himmelska härskaran att samtycka till den plan, som hans Fader hade godkänt, och glädja sig över, att fallna människor genom hans död åter kunde få nåd hos Herren och åtnjuta himmelens lycka.

Glädje, outsäglig glädje, fyllde nu himmelen, och den himmelska änglakören stämde upp en lovsång. Änglarna rörde vid sina harpor och sjöngo i en högre ton, än de förr hade gjort, på grund av den stora nåd och kärlek, som Gud visade, då han utgav sin högt älskade Son i döden för ett upproriskt släkte. Därpå blev Jesus ärad och hyllad för sin självförnekelse och uppoffring, i det han var villig att lämna sin Faders sköte och välja ett liv i lidande och kval samt en vanärande död för att kunna giva andra liv.

Ängeln sade: “Tron I, att Fadern utan kamp uppoffrade sin högt älskade Son? Nej, nej! Frågan, om han skulle låta det brottsliga människosläktet dö, eller om han skulle utgiva sin käre Son i döden för det, kostade dock himmelens Gud en kamp. Änglarna hyste så stort intresse för människornas frälsning, att det bland dem fanns sådana, som voro villiga att försaka sin härlighet och giva sina liv för förlorade människor. “Men”, sade min ledsagande

ängel, “det skulle ej gagna något.” Överträdelsen var så stor, att en ängels liv kunde ej betala skulden. Ingenting utom Guds Sons död och medlaregärning kunde betala skulden och frälsa förlorade människor från hopplöst elände och sorg.

Men det verk, som blev änglarna anvisat, var att stiga upp och stiga ned med styrkande balsam från härlighetens rike för att trösta Guds Son i hans liv av lidande. De tjänade Jesus. Deras uppgift var också att bevara nådens barn från de onda änglarna och från det mörker, som satan ständigt omgav dem med. Jag såg, att det var omöjligt för Gud att förändra sin lag för att rädda de förlorade, och därför tillät han sin käre Son att dö för människornas överträdelser.

Satan fröjdade sig åter med sina änglar över, att han genom människornas fall kunde bringa Guds Son ned från hans upphöjda ställning. Han sade till sina änglar, att när Jesus påtog sig fallna människors natur, kunde han besegra honom och förhindra frälsningsplanens genom förande.

Jag fick se satan, sådan han en gång var, en lycklig och upphöjd ängel. Därpå fick jag se honom, sådan han nu är. Han har fortfarande en konungslig skepnad. Hans drag äro ännu ädla, ty han är en ängel, ehuru fallen. Men uttrycket i hans ansikte vittnar om att han är olycklig och full av ångest, bekymmer, ondska, hat, skadeglädje och allt slags ont. Pannan, som en gång vittnade om stor ädelhet, lade jag särskilt märke till. Jag såg, att han så länge hängivit sig åt det onda, att varje god egenskap var fördärvad och varje ondskefullt drag utvecklat. Hans ögon voro lömska och listiga och röjde stort skarpsinne. Hans kropp var stor, men köttet hängde slappt på hans händer och an. sikte. Då jag såg honom, intog han en lutande ställning med vänstra handen under hakan. Han tycktes vara försjunken i djupa tankar. På hans ansikte syntes ett leende, som kom mig att bäva, så uppfyllt var det av ondska och satanisk list. Detta leende visar han alltid, då han griper sitt byte, och då han fångat bytet i sin snara, blir leendet avskyvärt.

Kapittel 36 - Kristi första ankomst.

Jag blev förd ned till den tid, då Jesus skulle ikläda sig mänsklig natur, förnedra sig själv, bliva lik människan och möta satans frestelser.

Hans födelse saknade all jordisk härlighet. Han blev född i ett stall och lagd i en krubba; men han blev mer ärad vid sin födelse än någon bland människors barn. Änglar från himmelen underrättade herdarna om Jesu ankomst, medan ljus och härlighet från Gud ledsagade deras vittnesbörd. De himmelska härskarorna spelade på sina harpor och ärade Gud. Jublande förkunnade de Guds Sons ankomst till en fallen värld för att utföra frälsningsverket och genom sin död bringa människorna frid, lycka och evigt liv. Gud erkände sin Sons ankomst till världen, och änglarna tillbådo honom.

Guds änglar svävade över platsen, där Jesus blev döpt, och den helige Ande steg ned i form aven duva och satte sig på honom, och under det folket stod där med stor förvåning och med ögonen fästa på honom, hördes Faderns rös! från himmelen säga: “Du är min älskade Son, i vilken jag har ett gott behag.”

Johannes var ej viss om, att det var Frälsaren, som kom för att döpas av honom i Jordan; men Gud hade lovat honom ett tecken, varigenom han skulle känna igen Guds Lamm. Detta tecken blev givet, i det den himmelska duvan vilade över Jesus och Guds härlighet strålade omkring honom. Johannes uträckte då sin hand, pekade på Jesus och ropade med hög röst: .Se Guds Lamm, som borttager världens synd!”

Johannes sade till sina lärjungar, att Jesus var den utlovade Messias, världens frälsare. Och eftersom hans egen verksamhet närmade sig sitt slut, uppmanade han sina lärjungar att se på Jesus och följa honom såsom den store Läraren. Johannes’ liv var ett liv fyllt av sorg och självförsakelse. Han förkunnade Kristi första ankomst, men fick ej bevittna hans underverk och glädja sig över den kraft, som han utövade. Då Jesus skulle grundlägga siu egen verksamhet såsom lärare, visste Johannes, att han själv måste dö. Hans röst hördes sällan utom i öknen. Han levde i ensamhet. Han stannade ej i sin faders familj för att njuta dess umgänge, utan lämnade den för att kunna fullborda sin mission. Skaror lämnade de rastlösa städerna och byarna och strömmade ut i öknen för att höra den underlige profeten tala. Och denne satte yxan till trädets rot. Utan fruktan för följderna bestraffade han synden och beredde väg för Guds Lamm.

Herodes kände sig gripen av Johannes’ kraftiga, tydliga vittnesbörd, och djupt intresserad frågade han, vad han skulle göra för att bliva hans lärjunge. Johannes kände det förhållandet, att han stod i begrepp att taga sin broders hustru till äkta, medan hennes man ännu levde, och han sade Herodes oförbehållsamt, att detta ej var tillåtet. Men Herodes var ej villig att avstå från något. Han tog sin broders hustru till äkta, och påverkad av henne grep han Johannes och satte honom i fängelse, dock i den tanken, att han skulle befria honom.

Medan Johannes satt inspärrad i fängelset, fick han av sina lärjungar höra om Jesu mäktiga gärningar. Han kunde ej själv lyssna till hans härliga ord, men lärjungarna berättade därom för honom och tröstade honom med, vad de hört. Genom Herodes' hustrus inflytelse blev Johannes snart halshuggen. Jag såg, att de ringaste lärjungar, sarn följde Jesus och vora vittne till hans underverk och hörde de tröstefulla ord, som ljödo från hans läppar, voro större än Johannes döparen, d. v. s. de åtnjöto en större upphöjelse och ära och hade större glädje i livet.

Johannes kom i Elias' ande och kraft för att förkunna Jesu första ankomst. Jag blev hänvisad till de yttersta dagarna och såg, att Johannes representerade dem, som skulle gå ut i Elias' ande och kraft för att förkunna vredens dag och Jesu andra ankomst.

Då Jesus var döpt i Jordan, blev han av Anden förd ut i öknen för att frestas av djävulen. Den helige Ande hade särskilt berett honom för dessa starka frestelser. Under fyrtio dagar frestades han av satan, och under denna tid åt han ingenting. Hela hans omgivning var så obehaglig att människonaturen skulle rygga tillbaka därför. Han var på ett öde, ensligt ställe bland vilddjuren och djävulen. Guds Son blev blek och avmagrad på grund av fasta och lidande. Men vägen hade blivit honom visad, och han måste fullborda det verk, han kommit att utföra.

Satan använde sig av Guds Sons lidanden och förberedde sig att anfäkta honom med mångahanda frestelser i hopp om att kunna besegra honom, som hade utblottat sig själv och blivit människa. Satan kom då med denna frestelse: "Är du Guds Son, så bjud, att dessa stenar bliva bröd." Han försökte förmå Jesus att begagna sig av sin gudomliga makt för att därmed visa, att han var Messias. Jesus svarade honom vänligt: "Det är skrivet: Människan skall leva icke allenast av bröd utan av allt det, som utgår av Guds mun."

Satan försökte nu komma i ordstrid med Jesus om huruvida han var Guds Son. Han hänvisade till hans svaga, lidande tillstånd och påstod skrytsamt, att han var starkare än Jesus. Men de ord, som ljödo från himmelen: "Denne är min älskade Son, i vilken jag har ett gott behag", voro nog att uppehålla Jesus under alla hans lidanden. Jag såg, att det ingalunda tillkom Jesus att överbevisa satan om sin makt eller om att han var världens Frälsare. Satan hade bevis nog för Guds Sons upphöjda ställning och makt. Hans ovillighet att underkasta sig Jesu myndighet hade utestängt honom från himmelen.

För att lägga sin makt i dagen förde satan Jesus till Jerusalem och ställde honom på en av templets tinnar, där han sökte fresta honom att kasta sig ned från den svindlande höjden och därigenom bevisa, att han var Guds Son. Sabin framhöll de inspirerade orden: "Det är ju skrivet: Han skall giva sina änglar befallning om dig, och de skola bära dig på händerna, så att du icke stöter din fot mot någon sten." Jesus svarade och sade till honom: "Det är ock skrivet: Du skall icke fresta Herren, din Gud." Satan sökte förmå Jesus att missbruka sin Faders nåd och sätta sitt liv i fara, innan han fullgjort sitt verk. Han hade hoppats, att

frälsningsplanen skulle slå fel; men planen var lagd på sådan grund, att han ej kunde omstörta eller rubba den.

Kristus är ett föredöme för alla kristna. När de frestas eller när deras rättigheter bestridas, böra de bära det med tålamod. De böra ej mena, att de hava rätt att bedja Herren uppenbara sin makt, så att de må kunna övervinna sina fiender, såvida Gud ej på ett direkt sätt kan bliva ärad och förhärligad därigenom. Hade Jesus kastat sig ned från templets tinnar, skulle han ej därmed ha förhärligat sin Fader, då ingen mera än satan och Guds änglar varit vittne till handlingen. Det hade varit att fresta Herren att uppenbara sin makt för sin bittraste fiende; det hade varit att visa undfallenhet gent emot den, som Jesus kom för att besegra.

"Åter tog djävulen honom med sig upp på ett mycket högt berg och visade honom alla riken i världen och deras härlighet och sade till honom: Allt detta vill jag giva dig, om du faller ned och tillbeder mig. Då sade Jesus till honom: Gå bort, satan; ty det är skrivet: Herren, din Gud, skall du tillbedja, och honom allena skall du tjäna."

Satan framställde världens riken för Jesus i den mest tilldragande dager. Han lovade, att om Jesus ville tillbedja honom där, skulle han avstå från sina kravatt besitta denna jorden. Om frälsningsplanen blev genomförd och Jesus dog för att återlösa människorna visste satan att hans makt skulle bliva begränsad och till sist tagas ifrån honom samt att han själv skulle bliva tillintetgjord. Därför var det hans överlagda plan att om möjligt för ,hindra fullbordandet av det stora verk, som Guds Son påbörjat. Om planen att frälsa människorna misslyckades, skulle satan få behålla det rike, han gjorde anspråk på. Och lyckades han, så smickrade han sig med, att han skulle komma att härska i strid mot himmelens Gud.

Satan jublade, då Jesus avstod från sin makt och härlighet och lämnade himmelen. Han menade, att han nu hade Guds Son i sitt våld. Det heliga människoparet i Eden lät sig så lätt påverkas av frestelsen, att han även hoppades genom sin sataniska makt och list kunna bringa Guds Son på fall och därigenom rädda både sitt liv och sitt rike. Kunde han fresta Jesus att avvika från Faderns vilja, så var hans avsikt uppnådd. Men Jesus bemötte frestaren med de tillrättavisande orden: "Gå bort, satan i" Han skulle tillbedja sin Fader allena. Satan påstod, att jordens riken hörde honom till, och gjorde en antydan om att Jesus skulle slippa ifrån alla lidanden, att han ej behövde dö för att erhålla denna världens riken; ty ville han blott tillbedja satan, kunde han få alla jordens riken och uppnå den äran att härska över dem. Men Jesus lät sig ej rubbas. Han visste, att den tid skulle komma, då han genom sitt eget liv skulle återlösa riket från satan och att efter en tids förlopp skulle alla i himmelen och på jorden underkasta sig honom. Han valde ett liv i lidande och en fruktansvärd död såsom den av Fadern anvisade vägen till att kunna bliva rättmätig arvinge till jordens riken och erhålla dem som en evig egendom. Satan skulle även bliva överlämnad i hans hand för att tillintetgöras genom döden, så att han aldrig mer skulle plåga Jesus eller de heliga i härligheten där ovan.

Kapittel 37 - Kristi verksamhet.

Efter att satan slutat sina frestelser, lämnade han Jesus en tid. Änglarna tillredde nu föda åt Frälsaren i öknen och styrkte honom, och Faderns välsignelse vilade över honom. Satan hade lidit nederlag med hänsyn till att fresta Jesus; men han såg framåt till den tid i Jesu verksamhet, då han vid olika tillfällen skulle pröva sin list på honom. Han hoppades ännu få överhand över honom och kunna tillintetgöra honom. Satan höll en särskild rådplägning med sina änglar, som vara missräknade och förbittrade över, att de ingenting förmått mot Guds Son. De komma till den slutsatsen, att de måste visa större list och använda sin makt till det yttersta för att ingjuta tvivel hos Guds eget folk med hänsyn till att han var världens Frälsare och på detta sätt göra Jesus modlös i utförandet av sin mission. Om judafolket kunde hållas i blindhet angående profetiorna och bringas att tro, att Messias skulle framträda som en mäktig jordisk konung, så kunde de ledas till att förakta och förkasta Jesus, oavsett hur noggranna de annars vara med sina offer och ceremonier.

Jag såg, att satan och hans änglar under Jesu verksamhet vara mycket upptagna med att ingjuta otro, hat och förakt hos människorna. Då Jesus uttalade en eller annan träffande sanning och bestraffade synden, hände det ofta, att folket blev förbittrat. Satan och hans änglar sökte förmå dem att taga Guds Sons liv. Mer än en gång toga de stenar för att stena honom, men änglar beskyddade honom, förde honom bort från den upphetsade människoskaran och bragte honom i säkerhet. Åter hände det, då de tydliga sanningarna ljödo från hans heliga läppar, att mängden grep honom och förde honom till randen av något djup i avsikt att störta honom ned. Strid uppstod mellan folket inbördes om vad de skulle göra med honom, och även nu dolde änglarna honom för mängdens blickar, så att Jesus gick mitt igenom folkhopen och vandrade bort från platsen.

Satan hoppades fortfarande, att frälsningsplanen skulle misslyckas. Och han använde all sin makt för att förhärda människornas hjärtan och väcka bitterhet hos dem mot Jesus. Han hoppades, att så få skulle mottaga honom såsom Guds Son, att han skulle komma att betrakta sin uppoffring och sitt lidande som ett allt för stort offer att bringa för så få. Men jag såg, att även om endast två människor hade velat mottaga Jesus såsom Guds Son och tro på honom till sina själars frälsning, så skulle han hava genomfört planen.

Jesus började sin verksamhet med att bryta satans makt över de lidande. Han botade de sjuka, gav de blinda deras syn, helbrägdagjorde de halta, så att de sprungo av glädje och prisade Gud. De som vari! sjuka och i åratal varit bundna av satans hemska makt, återgav han hälsan. Med vänliga ord tröstade han de svaga, de försagda och de missmodiga. De elända, som satan triumferande höll i sina band, ryckte han ur den ondes våld och gav dem kroppslig hälsa tillika med stor glädje och lycka. Han uppväckte de döda, och de lovade Gud för den mäktiga uppenbarelsen av hans kraft. Han verkade mäktigt för alla, som trodde på honom.

Kristi liv var fullt av ord och handlingar, som vittnade om välvilja, sympati och kärlek. Han var alltid villig att höra på dem, som kommo till honom, och att lindra deras smärtor. Skaror av människor buro i sina egna kroppar beviset på hans gudomliga makt. Men efter att han utfört sina välgärningar mot dem, var det likväl många, som skämdes för den oansenlige och dock mäktige läraren. Emedan översteprästerna ej trodde på Jesus, ville ej heller folket antaga honom, som var en smärtornas man och förtrogen med lidande. De ville ej låta sig ledas av hans ädla, självförnekande liv, utan önskade njuta den ära, som världen giver. Dock var det många, som följde Guds Son, lyssnade till hans undervisning och fröjdade sig över de dyrbara ord, som ljödo från hans läppar. Hans ord voro fulla av betydelse och likväl så enkla, att även den mest okunnige kunde fatta dem.

Satan och hans änglar förblindade judarnas ögon, förmörkade deras förstånd och uppeggade folkets rådsherrar och ledare att taga Frälsarens liv. Andra blevo sända att föra Jesus till dem; men då de kommo i närheten av den plats, där han var, blevo de storligen förundrade. De märkte, att åsynen av mänskligt lidande fyllde honom med sympati och medlidande. De hörde, hur han med kärlek och ömhet talade uppmuntrande ord till de elända och lidande. De hörde också, hur han med befallande röst bröt satans makt och satte hans fångar fria. De lyssnade till de visdomsord, som kommo från hans läppar, och blevo intagna därav. Och de kunde ej bära hand på honom, utan återvände till prästerna och de äldste utan att föra Jesus med sig. Då de blevo tillfrågade: “Varför haven l icke fört honom hit?” berättade de om hans underverk, som de varit vittne till, och om de heliga ord, som de hade hört honom tala med visdom, kärlek och kunskap, och de slutade med att säga: “Aldrig har någon människa så talat som denne.” översteprästerna anklagade dem då och sade, att även de blivit förvillade, och några av ämbetsmännen skämdes över, att de icke gripit honom. Prästerna frågade hånfullt, om väl någon av rådsherrarna hade trott på honom. Jag såg, att många av hövitsmännen och de äldste trodde på Jesus, men satan avhöll dem från att erkänna det; de fruktade folkets hån mera, än de fruktade Gud.

Hittills hade satans hat och list ej kunnat göra frälsningsplanen om intet, och tiden närmade sig, då avsikten med Jesu ankomst till världen skulle fullbordas. Satan och hans änglar rådslogo och beslutade att uppegga Kristi egen nation att enträget kräva hans blod och överhopa honom med grymheter och hån. De hoppades, att Jesus skulle sätta sig emot en sådan behandling och ej fasthålla vid sin ödmjukhet och saktmodighet.

Under det satan lade sina planer, uppenbarade Jesus försiktigt för lärjungarna de lidanden, han måste genomgå - att han skulle bliva korsfäst och att han skulle uppstå igen på den tredje dagen. Men deras förstånd tycktes vara omtöcknat, och de kunde ej fatta vad han sade till dem.

Kapittel 38 - Kristi förklaring.

Lärjungarnas tro stärktes i hög grad vid Kristi förklaring, då det blev dem tillåtet att skåda hans härlighet och höra rösten från himmelen vittna om hans gudomliga karaktär. Gud ville giva Jesu efterföljare kraftiga bevis på, att han var den utlovade Messias, så att de i sin bittra sorg och besvikelse över hans korsfästelse ej alldeles skulle bortkasta sin frimodighet. Vid Jesu förklaring sände Herren Moses och Elias att tala med honom om hans lidande och död. I stället för att välja änglar att tala med sin Son valde Gud sådana, som själva genomgått prövningar på jorden.

Elias hade vandrat med Gud. Hans verk hade varit prövande och svårt; ty Herren hade genom honom bestraffat Israels synder. Elias var en Guds profet, men måste fly från plats till plats för att rädda sitt liv. Hans eget folk jagade honom som ett vilddjur för att döda honom. Men Gud upptog Elias. Änglar förde honom i härlighet och seger upp till himmelen.

Moses var större än någon, som levat före honom. Han blev högligen ärad av Gud då det förunnades honom att tala med Herrens ansikte mot ansikte, såsom man talar med en vän. Han fick lov att se det klara ljus och den övermåttan stora härlighet, som omgåvo Fadern. Genom Moses befriade Gud Israels barn ur Egyptens träldom. Moses var en medlare för sitt folk och stod ofta mellan det och Guds vrede. Då Herrens vrede upptändes mot Israels barn för deras otro, deras knorrande och deras stora synder, blev Moses' kärlek till dem ställd på prov. Gud sade, att han skulle tillintetgöra detta folk och göra honom till ett stort folk. Moses uppenbarade sin kärlek till Israel genom sin innerliga förbön för det. I sin nöd bad han Gud vända om från sin vrede och förlåta Israel dess synd eller också utstryka hans namn ur livets bok.

Då Israels barn knorrade mot Gud och mot Moses, emedan de ej fingo vatten, beskyllde de Moses för att hava fört dem ut i öknen för att döda dem och deras barn. Gud hörde deras knorrande och bad Moses att slå på klippan, så att folket skulle få vatten. Moses slog då på klippan i vredesmod och tog äran till sig själv. Folkets ständiga gensträvighet och klagan hade vållat honom den djupaste sorg, och för ett ögonblick glömde han, hur stor fördragsamhet Herren haft med dem och att deras knorrande ej var riktat mot honom utan mot Gud. Han tänkte endast på sig själv - hur djupt han blivit förorättad och hur liten tacksamhet de visat för hans stora kärlek till dem.

Det var ofta Guds plan att föra sitt folk in i svårigheter och att så i deras nöd befria dem genom sin starka arm, för att de skulle förstå hans kärlek och omsorg om dem och sålunda ledas att ära och tjäna honom. Men Moses hade underlåtit att ära Gud och upphöja hans namn bland folket, så att de kunde förhärliga honom. Härigenom ådrog han sig Guds misshag.

Då Moses kom ned från berget med de två stentavlorna och såg Israel tillbedja guldkalven, upptändes hans vrede i hög grad, och han kastade ned stentavlorna och slog sönder dem. Jag såg, att häri begick ej Moses någon synd. Han var vred för Guds skull och nitälskade för Guds ära. Men då han gav efter för sitt hjärtas naturliga böjelser och själv, tillägnade sig den ära, som tillkom Gud, syndade han, och för denna synds skull tillät ej Gud honom inkomma i Kanaans land.

Satan hade sökt att finna något, varför han kunde anklaga Moses inför änglarna. Han jublade över sitt vällyckade försök att få honom att förtörna Gud, och han sade till änglarna, att han skulle kunna övervinna världens Frälsare då denne kom för att återlösa människorna. För sin överträdelses skull kom Moses under satans makt - under dödens välde. Om han förblivit trogen, skulle Herren hava upptagit honom till himmelen, utan att låta honom se döden.

Moses genomgick döden, men Mikael steg ned och gav honom liv, innan hans kropp sett förruttnelse. Satan sökte behålla kroppen, i del han påstod, att den hörde honom till; men Mikael uppväckte Moses och förde honom till himmelen. Satan angrep nu Gud häftigt och beskyllde honom för att vara orättfärdig, då han tillät, att hans byte fråntogs honom; men Kristus straffade ej sin motståndare, fastän det var dennes frestelse, som bringat hans tjänare på fall. På ett kärleksfullt sätt hänvisade han honom till Fadern, i det han sade: “Herren straffe dig.

Jesus hade sagt till sina lärjungar, att några av dem, som stodo hos honom, skulle ej smaka döden, förrän de fått se Guds rike komma med kraft. Vid Jesu förklaring uppfylldes detta löfte. Jesu ansikte blev då förvandlat och lyste som solen. Hans klädnad var vit och skinande. Moses var närvarande såsom representant för dem, som skola bliva uppväckta från de döda vid Jesu uppenbarelse. Och Elias, som blev levande upptagen, representerade dem, som vid Kristi andra ankomst skola bliva förvandlade, i det de iklädas odödlighet, och upptagna till himmelen utan att smaka döden. Med förundran och bävan betraktade lärjungarna Jesu majestät och den sky, som överskyggde dem, och de hörde Gud tala, i det han med majestätisk röst sade: “Denne är min älskade Son... honom hören!”

Kapittel 39 - Kristus förrådes.

Jag fördes ned till den tid, då Jesus åt påskalammet tillsammans med sina lärjungar. Satan hade förfört Judas och kommit honom att tro, att han var en av Kristi sanna lärjungar; men hans hjärta hade alltid varit köttsligt. Han hade sett Jesu mäktiga gärningar; han hade varit tillsammans med honom under hans verksamhet och varit övertygad om, att han var Messias. Men Judas var girig och älskade penningar. Förbittrad klandrade han därför, att dyrbar smörjelse utgöts över Jesus. Maria älskade Herren. Han hade förlåtit hennes synder, som voro många, samt uppväckt hennes högt älskade broder från de döda, och hon ansåg ingenting vara för dyrbart att göra för Jesus. Ju dyrbarare smörjelsen var, dess bättre kunde hon uttrycka sin tacksamhet till Frälsaren genom att använda den på honom. Såsom en ursäkt för sin girighet sade Judas, att smörjelsen kunde ha sålts och beloppet givits till de fattiga. Men detta sade han ej därför, att han hade stor omsorg om de fattiga; ty han vllr girig och använde ofta för egen del, vad som anförtrotts honom för de fattiga. Judas hade varit försumlig med avseende på Jesu välbefinnande, och för att överskyla sin girighet talade han ofta om de fattiga. Denna offervillighet hos Maria innebar den kraftigaste fördömelse av hans giriga sinnelag. Vägen bereddes, så att Judas' hjärta kunde bliva tillgängligt för satans frestelser.

Prästerna och judarnas rådsherrar hatade Jesus; men skarorna samlades för att höra hans visdomsord och bevittna hans mäktiga gärningar. Folket greps av det största intresse och följde med uppmärksamhet Jesus för att lyssna till denne underbare lärares undervisning. Många av hövitsmännen trodde på honom, men vågade ej bekänna sin tro av fruktan för att bliva uteslutna från synagogan. Prästerna och de äldste kommo till den slutsatsen, att något måste göras för att avleda folkets uppmärksamhet från Jesus. De fruktade, att alla skulle tro på honom. De kände sig ej alls trygga. Antingen måste de undanröja Jesus eller också mista sin ställning. Även om de dödade honom, skulle det fortfarande finnas människor, som voro levande vittnen om hans makt. Jesus hade uppväckt Lasarus från de döda, och de fruktade för att om de dödade Jesus, skulle Lasarus vittna om hans väldiga kraft. Folket strömmade till för att se den man, som blivit uppväckt från de döda, och för att få ett slut på den rådande spänningen beslöto rådsherrarna att döda även Lasarus. Sedan skulle de leda folkets uppmärksamhet till mänskliga läror och traditioner, till tionde av mynta och dill, och åter skaffa sig inflytelse över dem. De enades om att gripa Jesus, då han var ensam; ty om de försökte gripa honom bland mängden, då alla intresserade sig för honom, skulle de bliva stenade.

Judas visste, huru gärna de önskade komma i besittning av Jesus, och erbjöd sig att förråda honom till översteprästerna och de äldste för några få silverpenningar. Hans girighet ledde honom att förråda sin Herre åt dennes bittraste fiender. Satan verkade direkt genom Judas och mitt under den intrycksfulla handlingen vid den sista nattvarden uttänkte förrädaren planer att förråda sin Herre. Med sorg omtalade Jesus för sina lärjungar, att den

natten skulle de taga anstöt av honom. Men Petrus förklarade ivrigt, att om än alla andra toge anstöt av honom, skulle han dock icke göra det. Jesus sade till Petrus: “Se, satan har begärt att få eder i sitt våld för att kunna sålla eder såsom vete; men jag har bett för dig, att din tro icke må bliva om intet. Och när du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder.”

Jag såg Jesus i örtagården tillsammans med sina lärjungar. Under djup bedrövelse bad han dem vaka och bedja, att de ej skulle falla i frestelse. Han visste, att deras tro skulle komma att prövas och deras förhoppningar grusas samt att de skulle behöva all den styrka. de kunde erhålla genom sträng vaksamhet och innerlig bön. Under tårar och starkt rop bad Jesus: “Fader, om det är din vilja, så tag denna kalk ifrån mig. Dock, ske icke min vilja, utan din.” Guds Son bad under djup själsångest. Stora blodsdroppar föllo ned från hans ansikte på jorden. Änglar svävade över platsen och bevittnade vad som försiggick, men endast en fick befallning att stiga ned till Guds Son och styrka honom i hans själsångest. Det rådde ingen glädje i himmelen. Änglarna kastade sina kronor och harpor ifrån sig, och med det djupaste intresse gåva de under tystnad akt på Jesus. De önskade omringa Guds Son, men den ledande ängeln tillät dem det ej, på det att de ej, då de fingo se honom förrådas, skulle befria honom; ty frälsningsplanen var lagd, och den måste fullbordas.

Efter att Jesus hade bedit, kom han bort till lärjungarna, men de sova. I denna förfärliga stund var han till och med berövad sina lärjungars sympati och förböner. Petrus, som för en kort stund sedan visade sådan iver, var överväldigad av sömn. Jesus påminde honom nu om hans bestämda uttalande och sade till honom: “Så litet förmådden I då vaka en kort stund med mig!” Tre gånger bad Guds Son under själsångest. Därpå kom Judas och den beväpnade skaran. Han närmade sig sin Herre som vanligt för att hälsa honom. Skaran omringade Jesus; men nu uppenbarade han sin gudomliga makt, i det han sade: “Vem söken I? Det är jag.” De veka då tillbaka och föllo till jorden. Jesus framställde denna fråga, för att de skulle få bevittna hans makt och få bevis för att om han velat, hade han kunnat rädda sig ur deras hand.

Då lärjungarna såga skaran med spjut och svärd så plötsligt falla till marken, började de få nytt hopp. Då männen åter reste sig upp och omringade Guds Son, drog Petrus sitt svärd och högg örat av översteprästens tjänare. Jesus bad då Petrus sticka svärdet tillbaka på dess plats och sade: “Menar du, att jag icke kunde utbedja mig av min Fader, att han nu sände till min tjänst mer än tolv legioner änglar?” Jag såg, att då dessa ord uttalades, upplystes änglarnas ansikten av hopp. De önskade att genast få omringa sin anförare och skingra den upphetsade skaran. Dock huru bedrövade blevo de ej åter, då Jesus tillade: “Men huru bleve då skrifterna fullbordade, som säga, att så måste ske?” Även lärjungarnas hjärtan grepos av förtvivlan och bitter missräkning, då Jesus lät sig bortföras av sina fiender.

Lärjungarna fruktade för sina egna liv samt lämnade Kristus och flydde. Jesus blev nu ensam kvar i mördar hopens våld. O, huru satan nu triumferade! O, vilken sorg och bedrövelse änglarna erforo! Många grupper av heliga änglar, vardera med en hög,

befallande ängel i spetsen, blevo sända att bevittna vad som försiggick. De skulle nedskriva varje grymhet och varje skymf, som Guds Son måste genomgå; ty samma män, som deltogo i denna fruktansvärda scen, skola åter en gång få bevittna alltsammans i levande drag.

Kapittel 40 - Kristus inför rådet.

Då änglarna lämnade himmelen, lade de i sin sorg av sina kronor. De kunde ej bära dem, under det deras anförare led och fick bära en törnekrona. I rättssalen voro satan och hans änglar ivrigt sysselsatta med att undertrycka mänskliga känslor och deltagande. Själva luften var tung, besmittad, som den var, av deras inflytelse. översteprästerna och de äldste voro av dem inspirerade att håna och misshandla Jesus på ett sätt, som mänsklig natur svårligen kunde tåla. Satan hoppades, att sådan smädelse och misshandel skulle avtvinga Jesus någon klagan eller knorr av ett eller annat slag, eller att han skulle visa sin gudomliga makt och lösslita sig från mängdens våld och att frälsningsplanen sålunda till sist skulle gå om intet.

Petrus följde sin Herre, efter att denne blivit förrådd. Han var intresserad att se, vad man skulle göra med Jesus. Men då han blev beskylld för att vara en av hans lärjungar, ledde fruktan för egen personlig säkerhet honom att förklara att han aldrig känt den människan. Lärjungarna voro kända för sitt sanningsenliga tal, och för att övertyga sin anklagare om att han ej var en av Kristi lärjungar, förnekade Petrus för tredje gången beskyllningen med en ed. Jesus som var på kort avstånd från Petrus, vände sig om och såg på honom med en bedrövad, förebrående blick. Lärjungen erinrade sig nu såväl de ord, Jesus hade sagt till honom vid nattvardsbordet, som sitt eget ivriga påstående: “Om jag än måste dö med dig, så skall jag dock icke förneka dig.” Han hade förnekat sin Herre och det till och med med en ed; men denna Jesu blick smälte Petri hjärta och frälste honom. Han grät bittert, ångrade sin stora synd och blev omvänd, och nu var han beredd att styrka sina bröder.

Mängden ropade efter Jesu blod. På ett grymt sätt hudflängde de honom och hängde en gammal konungslig scharlakansfärgad kappa över honom samt betäckte hans heliga huvud med en törnekrona. Så gåvo de honom ett rör i handen böjde sig framför honom och hälsade bespottande: “Hell dig, judarnas konung!” Därpå togo de röret ur halls hand och slogo honom på huvudet, så att törnena trängde in i hans tinningar och kom blodet att droppa ned för hans ansikte och skägg.

Det var svårt för änglarna att uthärda detta skådespel. De hade velat befria Jesus, men den ledande ängeln förbjöd dem det, i det han sade, att det var en stor lösepenning, som skulle betalas för människorna, och den skulle bliva tillfyllestgörande och medföra döden för honom som hade döden i sitt våld. Jesus visste, att änglarna bevittnade hans förödmjukelse. Den svagaste ängel kunde hava bragt den hädande skaran att falla hjälplös till marken och befriat Jesus. Han visste, att om han begärt det av sin Fader, skulle änglar ögonblickligen hava försatt honom i frihet. Men det var nödvändigt, att han, för att kunna fullborda frälsningsplanen, skulle lida våld av ogudaktiga människor.

Ödmjuk och saktmodig stod Jesus framför den upphetsade mängden, som lät honom undergå den grymmaste behandling. Man spottade honom i ansiktet - det ansikte, som man en gång skall önska gömma sig för och som skall upplysa Guds stad och lysa klarare än

solen. Kristus kastade ingen vred blick på ogärningsmännen, då de betäckte hans huvud med ett gammalt kläde, så att han ej kunde se, på samma gång de slogo honom i ansiktet och ropade: “Profetera för oss, Messias: vem var det, som slog dig?” Men det blev rörelse bland änglarna. De ville ögonblickligen befria honom, men deras ledande ängel avhöll dem därifrån.

Några av lärjungarna hade fått tillåtelse att komma in på den plats, där Jesus var, och bevittna rättsförhandlingarna. De väntade, att han skulle lägga sin gudomliga makt i dagen och befria sig ur sina fienders hand och straffa dem för deras grymhet mot honom. Deras för hoppningar stego och föllo, allt efter de olika uppträdena under förhandlingarna. Emellanåt gåvo de rum för tvivel och fruktan, att de blivit förda bakom ljuset. Men rösten, som de hade hört på förklaringsberget, och den härlighet, de hade sett, styrkte deras tro med hänsyn till att han var Guds Son. De återkallade i minnet de tilldragelser, de hade bevittnat, de underverk, de sett Jesus utföra för att bota de sjuka, öppna de blindas ögon, låta de döva höra, utdriva onda andar, ja, till och med i att bjuda vinden och havet att vara tysta och stilla. De kunde ej tro, att han skulle dö, utan hoppades, att han ännu skulle resa sig i sin makt och med sin befallande stämma skingra den blodtörstiga mängden, såsom han gjorde den gången han gick in i templet och utdrev dem, som gjorde Guds hus till en rövarekula, då de flydde för honom, såsom hade de varit förföljda aven avdelning väpnade soldater. Lärjungarna hoppades, att Jesus skulle uppenbara sin makt och överbevisa alla om att han var Israels konung.

Judas fylldes med skam och samvetsförebråelser över sin trolösa handling, i det han förrått Jesus, och då han fick bevittna den misshandel, som Frälsaren måste undergå, blev han förkrossad. Han hade älskat Jesus, ehuru hans kärlek till penningar hade varit större. Judas hade aldrig trott, att Jesus skulle låta gripa sig av den skara, han anförde, utan väntat, att Jesus skulle göra ett underverk och befria sig från den. Men då han såg den rasande hopen i rättssalen, törstande efter blod, fick han en djup känsla av sin skuld; och under det att många häftigt anklagade Jesus, störtade Judas fram genom mängden och bekände, att han syndat, i det han förrått oskyldigt blod. Och han erbjöd prästerna de penningar, de hade betalt honom, och bad dem enträget att giva Jesus lös, i det han förklarade, att han var alldeles oskyldig.

För några ögonblick tillstoppades prästernas mun av förvirring och förargelse. De önskade ej, att folket skulle veta, att de lejt en av Jesu efterföljare att förråda honom i deras händer. De sökte därför dölja det faktum, att de hade sökt efter Jesus såsom efter en rövare och låtit gripa honom i smyg. Men den bekännelse, som Judas avlade, tillika med hans förtvivlan och hans skuldbelastade utseende, avslöjade prästerna inför mängden och visade, att det var hat, som lett dem till att gripa Jesus. Då Judas förklarade med hög röst, att Jesus var oskyldig, svarade prästerna: “Vad kommer det oss vid? Du må se dig om!” De hade nu Jesus i sitt våld och voro beslutna att kvarhålla honom. övervältigad av sorg kastade Judas

de penningar, han nu föraktade, för deras fötter, som hade lejt honom, och i sin ångest och förtvivlan gick han bort och hängde sig.

I den folkhop, som omgav Jesus, funnos många, som stodo på hans sida, och hans uraktlåtande att besvara de många frågor, som ställdes till honom, förvånade mängden. Trots allt hån och all misshandel, som Jesus utstod från mördarskarans sida, märktes ej en enda vredgad blick eller en besvärad min hos honom. Han uppträdde värdigt och behärskat. Åskådarna betraktade honom med förvåning. De jämförde hans fullkomliga självbehärskning, hans fasta, värdiga uppträdande med deras uppförande, som sutto för att döma honom, och de sade till varandra, att han liknade mera en konung än någon av rådsherrarna. Ingenting hos honom tydde på, att han var en förbrytare. Hans blick var mild och klar, hans panna hög och bred. Varje drag hos honom präglades av godhet och ädla principer. Hans tålamod och fördragsamhet voro så olika människors, att många betogos av fruktan. Till och med Herodes och Pilatus kände sig i hög grad besvärade över hans ädla, gudomliga hållning.

Redan från första början var Pila tus övertygad om, att Jesus ej var någon vanlig människa, och trodde, att han var i besittning aven ädel karaktär och att han var helt oskyldig till de anklagelser, som riktades mot honom. Änglarna, som voro vittnen till vad som försiggick, lade märke till den överbevisning, som den romerske landshövdingen hyste, och för att frälsa honom från att begå den fruktansvärda handlingen att överlämna Kristus att korsfästas blev en ängel sänd till Pilatus' hustru för att i en dröm underrätta henne om att det var Guds Son, hennes man hade i förhör, och att han led oskyldigt. Hon sände då ögonblickligen bud till Pila tus och meddelade honom, att hon i en dröm lidit mycket för Jesu skull, och varnade honom för att hava något med denne helige man att skaffa. Budbäraren trängde raskt fram genom hopen och överräckte skrivelsen till Pilatus. Då denne läste meddelandet, ryste och bleknade han, och han beslutade strax, att han ej ville vara delaktig i att bringa Kristus om livet. Om judarna önskade Jesu blod, skulle han dock ej använda sitt inflytande för att så skulle ske, utan anstränga sig för att befria honom.

Då Pila tus hörde, att Herodes var i Jerusalem, kände han det som en stor lättnad, i det han hoppades att kunna bliva fri från allt ansvar i förbindelse med förhöret med Jesus och domens avkunnande över honom. Och han sände strax både Jesus och hans anklagare till Hero des. Denne furste var förhärdad i synd. Mordet på Johannes döparen hade efterlämnat en fläck på hans samvete, som han icke kunde befria sig från. Då han hörde om Jesus och de mäktiga gärningar, han utförde. fruktade och bävade han, i det han trodde, att det var Johannes döparen, som uppstått från de döda. Då Pilatus överlämnade Jesus i hans hand, betraktade Herodes detta som ett erkännande av hans makt, insikt och auktoritet. Detta hade den inverkan, att dessa två härskare, som förr varit fiender, nu blevo vänner. Det behagade Herodes att se Jesus, emedan han förväntade, att denne skulle göra ett eller annat stort underverk för att tillfredsställa hans nyfikenhet. Men det var ej Jesu uppgift att tillfredsställa

nyfikenheten eller söka sin egen trygghet. Hans gudomliga kraft skulle uppenbaras till andras frälsning, ej till hans egen fördel.

Jesus svarade ingenting på de många frågor, som Herodes ställde till honom, ej heller svarade han sina fiender på de häftiga anklagelser, som de riktade mot honom. Herodes blev rasande, emedan Jesus ej tycktes hysa någon fruktan för hans makt, och tillsammans med sina soldater bespottade och hånade han Guds Son och behandlade honom med råhet. Likväl förvånades han över Jesu ädla, gudomliga uppträdande under den skamliga behandling, han utsattes för, och då han fruktade att döma honom, sände han honom tillbaka till Pilatus.

Satan och hans änglar frestade Pila tus och sökte leda honom i fördärvet. De ingåvo honom den tanken, att om han icke tog del i att döma Jesus, skulle andra göra det, och att då mängden törstade efter Jesu blod och han ej överlämnade honom att korsfästas, så skulle han förlora sin makt och sin världsliga ära samt bliva anklagad för att tro på bedragaren. Av fruktan för att mista sin makt och myndighet gav Pilatus sitt samtycke till, att Jesus skulle dö. Och även om han lät Jesu blod komma över hans anklagare och mängden ropade: “Hans blod komme över oss och våra barn!” var dock Pila tus ej utan ansvar; även han var skyldig till Jesu blod. Av hänsyn till sina egna intressen och i sin traktan efter att bli ärad av jordens stormän, överlämnade han en oskyldig man åt döden. Hade Pilatus följt sin egen överbevisning, skulle han ej ha tagit någon del i domen över Jesus.

Jesu uppträdande och tal under domsförhandlingarna gjorde ett djupt intryck på många, som voro närvarande vid detta tillfälle. Och resultatet av det inflytande, han utövade, visade sig efter hans uppståndelse. Bland dem, som lades till församlingen, funnos många, vilkas överbevisning härledde sig från den stund, då Jesus stod inför rådet.

Satans vrede var stor, då han såg, att all den grymhet, han kommit judarna att öva mot Jesus, ej förmådde framkalla den minsta klagan från hans sida. Oaktat Frälsaren påtagit sig mänsklig natur, blev han uppehållen aven gudomlig själsstyrka och avvek ej i ringaste mån från sin Faders vilja.

Kapittel 41 - Kristi korsfästelse.

Guds Son blev överlämnad i folkets händer för att korsfästas. Under triumferande rop förde man bort den käre Frälsaren. Han var svag och utmattad av trötthet, smärta och blodförlust efter hudflängningen och de slag, han hade fått; likväl blev det tunga kors, varpå han snart skulle fastnaglas, lagt på honom. Jesus dignade under bördan. Tre gånger lades korset på hans skuldror, och tre gånger dignade han. En av hans anhängare, en man, som ej uppenbart bekänt Kristus, men dock trodde på honom, greps. På denne man lades nu korset, och han bar det till avrättsplatsen. Grupper av änglar samlades i luften över platsen. Med sorg och bittra tårar följde många av Jesu lärjungar Jesus till Golgata. De ihågkommo hans segerrika intåg i Jerusalem blott några dagar förut, då de hade följt honom under ropet: “Hosianna i höjden!” och brett sina kläder och vackra palmkvistar på vägen. De hade menat, att han då skulle övertaga riket och härska över Israel som en jordisk furste. Huru förändrade voro icke nu förhållandena! Huru hade icke deras förhoppningar slagit fel! Icke med fröjderop, icke med ljusa förväntningar, men med hjärtat fyllt av fruktan och förtvivlan följde de nu långsamt och sorgmodigt efter honom, som blivit vanärad och förödmjukad och som nu snart skulle dö.

Jesu moder var närvarande. Hennes hjärta genomborrades av kval, sådana som endast en moder kan känna; men liksom lärjungarna hoppades hon ännu, att Kristus skulle utföra ett stort underverk och befria sig från sina dödsfiender. Hon kunde ej uthärda den tanken, att han skulle låta sig korsfästas. Men förberedelserna gjordes, och Jesus placerades på korset. Hammare och spikar hämtades. Lärjungarna försmäktade i djupet av sina hjärtan. Jesu moder sjönk förkrossad ned under en själsångest, som knappast kunde uthärdas. Innan Frälsaren naglades vid korset, buro lärjungarna bort henne från skådeplatsen, för att hon ej skulle höra ljudet av hammarslagen, i det spikarna hamrades genom muskler och ben i hans ömma händer. Likväl klagade Jesus ej, men jämrade sig av smärta. Hans ansikte var blekt, och stora svettdroppar syntes på hans panna. Satan fröjdade sig över de lidanden, som Guds Son genomgick, men fruktade dock för att hans försök att omintetgöra frälsningsplanen skulle vara förgäves, att. hans rike var förlorat och att han själv till slut måste gå under.

Sedan Jesus blivit fastnaglad vid korset, restes detta upp med stor häftighet och nedstöttes på den plats i jorden, som var avsedd därför, så att musklerna i Jesu kropp därvid söndersletos, vilket förorsakade honom de våldsammaste smärtor. För att göra Jesu död så förnedrande som möjligt blevo två rövare korsfästa tillsammans med honom, en på var sida om honom. Rövarna blevo tagna med makt, och efter mycket motstånd tvingades deras armar bakåt och naglades vid deras kors. Men den ödmjuke Jesus gjorde intet motstånd. Ingen behövde med makt tvinga honom, då han fastnaglades vid korset. Under det rövarna förbannade dem, som hängde dem på korset, bad Frälsaren innerligt för sina fiender: “Fader, förlåt dem, ty de veta icke, vad de göra.” Det var ej blott kroppsliga smärtor, Kristus måste utstå; hela världens synd vilade på honom.

Medan Jesus hängde på korset, begabbades han av några, som gingo förbi och skakade på sina huvuden, i det de sade: “Du som bryter ned templet och inom tre dagar bygger upp det igen, hjälp dig nu själv, om du är Guds Son, och stig ned från korset!” Satan uttalade samma ord till Kristus i öknen: “Om du är Guds Son....” Översteprästerna, de äldste och de skriftlärde sade hånande: “Andra har han hjälpt; sig själv kan han icke hjälpa. Han, som är Messias, Israels konung, han stige nu ned från korset, så att vi få se det och tro.” Änglarna, som svävade över platsen, där Kristus blev korsfäst, intogos av ham, då hövitsmännen bespottade honom och sade: “Om du är Guds Son, så stig ned från korset.” De ville genast komma Jesus till hjälp och befria honom, men fingo ej tillåtelse därtill. Avsikten med hans mission var ännu ej uppnådd.

Då Jesus hängde på korset under dessa långa, kvalfyllda timmar, glömde han ej sin moder. Hon hade kommit tillbaka för att åse det för färliga skådespelet, ty hon kunde ej längre vara borta från sin son. Jesu sista undervisning gällde medlidsamhet och människokärlek. Han betraktade sin moders sorgsna ansikte och därpå sin älskade lärjunge Johannes. Därpå sade han till sin moder: “Moder, se din son”, och till Johannes: “Se din moder.” Och från denna stund tog Johannes henne hem till sig.

Under sina kval törstade Jesus. Då gav man honom ättika och galla att dricka, men då han smakat denna dryck, nekade han att dricka därav. Änglarna hade åsett sin älskade anförares lidanden, tills de ej kunde uthärda mera utan dolde sina ansikten för skådespelet. Solen nekade att åse den förfärliga scenen. Med hög röst, som fyllde mördarnas hjärtan med förfäran, ropade Jesus: “Det är fullkomnat!” Nu rämnade förlåten i templet från ovan och ända ned. Jorden skakade, och bergen rämnade. Stort mörker låg över jorden. Lärjungarnas sista hopp var som bortblåst, då Jesus dog. Många av hans efterföljare voro vittne till hans lidande och död, och deras sorgebägare var full.

Satan jublade icke nu, såsom han gjort förut. Han hade hoppats att kunna omintetgöra frälsningsplanen, men dess grundval var för stark. Och nu, vid Kristi död, visste han, att han själv slutligen måste dö och att hans rike skulle bliva överlämnat åt Jesus. Han rådslog med sina änglar. Han hade ingenting förmått mot Guds Son, och nu måste de föröka sina ansträngningar och. med makt och list vända sig mot hans efterföljare. De måste avhålla så många som möjligt från att mottaga den frälsning, Jesus hade förvärvat åt dem. Genom att göra detta kunde satan ännu motarbeta Guds herradöme. Det skulle också vara i hans eget intresse att hålla så många som möjligt borta från Jesus; ty deras synder, som bliva återlösta genom Kristi blod, skola till slut komma tillbaka över syndens upphovsman, som måste bära deras straff, under det att de, som ej antaga frälsningen genom Jesus, skola lida straffet för sina egna synder.

Under hela sitt liv hade Kristus varit blottad på världslig rikedom, ära och prakt. Hans ödmjukhet och självförnekelse hade stått i skarp motsats till prästernas och de äldstes stolthet och njutningsbegär. Hans fläckfria renhet var en ständig tillrättavisning för deras

synder. De föraktade honom för hans ödmjukhet, helighet och renhet. Men den dag kommer, då de, som föraktade honom här, skola se honom i himmelens prakt och i hans Faders oförlikneliga härlighet.

I domssalen var Kristus omgiven av fiender, som törstade efter hans blod. Men de förhärdade personer, som ropade: "Hans blod komme över oss och över våra barn!" skola få se honom som en ärad konung. Hela den himmelska härskaran skall ledsaga honom på hans väg med sånger om seger, majestät och makt till hans ära, som blev dödad, men lever igen som en mäktig segrare.

Arma, svaga: eländiga människor spottade härlighetens Konung i ansiktet, medan från den gudlösa skaran uppsteg ett grymt triumfrop över den avskyvärda handlingen. Med slag och grymheter vanställde de det ansikte, som fyllde hela himmelen med beundran. Detta ansikte skola de åter få se, strålande som middagssolen, och skola då söka att fly bort från det. I stället för att utstöta grymma triumfrop, skola de utbrista i rop av jämmer över honom.

Jesus skall framvisa sina händer med märkena efter korsfästelsen. Märkena efter denna grymma behandling kommer han alltid att bära. Varje spår efter spikarna skall förtälja berättelsen om människans underbara återlösning och om det stora pris, varmed hon blivit återlöst. Samma män, som stucko upp sidan på livets Herre, skola få se märkena efter detta spjut, och i djup ångest skola de begråta den del de utförde, i det hans kropp vanställdes.

Överskriften: "Judarnas konung", som anbragtes på korset ovanför Jesu huvud, besvärade hans mördare i hög grad. Men nu skola de bliva tvingade att se honom i all hans härlighet och konungsliga makt. På hans mantel och på hans länder skola de få läsa i levande skrift: "Konungarnas Konung och herrarnas Herre." Då han hängde på korset, sade de hädande: "Han, som är Messias, Israels konung, han stige nu ned från korset, så att vi få se det och tro." De skola nu få se honom i konungslig makt och härlighet. Och de skola ej nu fordra något bevis för att han är Israels konung. Men överväldigade av hans majestät och övermåttan stora härlighet, skola de tvingas att erkänna: "Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn."

Detta, att jorden skälvde, bergen rämnade, mörker övertäckte jorden, och att Jesus ropade, då han gav upp andan: "Det är fullkomnat", det gjorde hans fiender oroliga och kom hans mördare att bäva. Lärjungarna förundrade sig över dessa egendomliga företeelser, men deras förhoppningar hade blivit tillintetgjorda. De fruktade för att judarna skulle söka döda även dem. De kände sig förvissade om, att ett sådant hat, som det man visade gent emot Guds Son, ej skulle sluta med honom. De tillbragte ensliga timmar i gråt över sina missräkningar. De hade väntat, att Jesus skulle härska som en jordisk furste, men deras förhoppningar dogo med honom. I sin sorg och missräkning fruktade de, att han hade bedragit dem. Till och med hans moder vacklade i sin tro på att han var Messias.

Ehuru lärjungarna blivit missräknade i sina förhoppningar angående Jesus, älskade de honom dock och önskade giva honom en anständig begravning, men de visste ej, hur detta skulle bliva möjligt. Josef av Arimatea, en framstående och inflytelserik rådsherre bland judarna och en sann Jesu lärjunge, gick i hemlighet, men dock med frimodighet till Pilatus och bad om att Frälsarens kropp måtte överlämnas åt honom. På grund av judarnas hat vågade han ej göra detta på ett uppenbart sätt. Lärjungarna fruktade, att försök skulle göras att förhindra, att Kristi kropp finge ett anständigt vilorum. Pilatus villfor emellertid denna begäran, och lärjungarna ‘togo ned den livlösa kroppen från korset, under det de med djup smärta sörjde över sina grusade förhoppningar. Omsorgsfullt svepte de kroppen i ett fint linnekläde och lade den i Josefs nya grav.

De kvinnor, som hade varit Jesu ödmjuka efterföljare, medan han levde, ville icke lämna honom, förrän de sett, att han blivit lagd i graven och en mycket tung sten lagts framför ingången, för att icke hans fiender skulle söka att komma i besittning av hans kropp. Men de hade ej behövt hysa någon fruktan, ty jag såg, att änglaskaran med outsägligt intresse vaktade Jesu viloplats, ivrigt väntande på befallningen att få utföra sin del i att befria härlighetens Konung ur hans fängelse.

Jesu mördare hyste fruktan för, att han åter skulle få liv och undkomma. De bådo därför Pilatus om en vakt för att bevaka graven intill den tredje dagen. Detta beviljades, och stenen framför ingången beseglades, så att icke Jesu lärjungar skulle stjäla bort honom och säga, att han uppstått från de döda.

Kapittel 42 - Kristi uppståndelse.

Lärjungarna vilade på sabbaten, sörjande över sin Herres död, under det Jesus, härlighetens Konung, låg i graven. Då natten närmade sig, sattes soldater att bevaka Frälsarens vilorum, under det osynliga änglar svävade över den heliga platsen. Nattens timmar skredo långsamt fram, och medan det ännu var mörkt, visste de vakande änglarna, att tiden att befria Guds käre Son, deras älskade anförare, var nästan tilländalupen. Medan de i djupaste spänning väntade på hans segertimme, kom en mäktig ängel flygande med hast från himmelen. Hans ansikte var som blixten och hans kläder vita som snö. Ljuset från honom skingrade mörkret på hans väg och kom de onda. änglarna, som triumferande hade gjort anspråk på Jesu kropp, att fly av fruktan för hans glans och härlighet. En av änglabären, som hade varit vittne till Jesu för ödmjukelse och vakat över hans viloplats, förenade sig med den ängel, som kom från himmelen, och tillsammans stega de ned till graven. Jorden skakade, då de närmade sig, och en stor jordbävning uppstod.

Förskräckelse grep den romerska vakten. Var var nu deras makt att behålla Jesu kropp? De tänkte ej på sin plikt eller på att lärjungarna kunde stjäla honom och föra bort honom. Då ljuset från änglarna sken omkring dem klarare. än solen, föllo de romerska väktarna till jorden såsom döda. En av änglarna grep tag i den stora stenen, vältrade bort den från ingången till graven och satte sig på den. En annan ängel steg in i graven och löste huvudbindeln från Jesu huvud. Ängeln från himmelen ropade nu med hög röst, som kom jorden att bäva: “Du Guds Son, din Fader kallar dig, kom ut!” Döden kunde då ej längre kvarhålla honom. Jesus uppstod från de döda som en segerrik erövrare. Med högtidlig vördnad betraktade änglahären detta skådespel. Och då Jesus steg fram ur graven, kastade sig dessa strålande änglar till jorden för att tillbedja, och de hälsade honom med jublande segersånger.

Satans änglar hade flytt för det klara, genomträngande ljuset från de himmelska änglarna, och de beklagade sig bittert för sin furste, att deras byte tagits ifrån dem med våld och att den, som de hatade med det bittraste hat, hade uppstått från de döda. Satan och hans härskaror hade jublat över, att deras makt över fallna människor bragt livets furste i graven. Kortvarig blev dock deras djävulska fröjd; ty då Jesus lämnade sitt fängelse som en majestätisk segrare, visste satan, att han efter en tid måste dö och hans rike bliva överlämnat åt honom, som det med rätta tillhör. Med raseri beklagade han, att Jesus, trots alla hans ansträngningar, icke blivit övervunnen, utan hade öppnat en väg till salighet för människorna, så att envar, som ville, kunde vandra på denna väg och bliva frälst.

De onda änglarna och deras anförare komma tillsammans för att rådslå om, huru de ännu skulle kunna motarbeta Guds herradöme. Satan bjöd sina tjänare att gå till översteprästerna och de äldste. Han sade: “Det lyckades oss att bedraga dem och förblinda deras ögon och förhärda deras hjärtan mot Jesus. Vi fingo dem att tro, att han var en bedragare. Den

romerska vakten skall nu bringa den ohyggliga underrättelsen, att Kristus är uppväckt från de döda. Vi fingo prästerna och de äldste att hata Jesus och att dräpa honom. Framhåll nu för dem, att om det blir bekant, att Jesus är uppstånden, så kommer folket att stena dem, emedan de dräpt en oskyldig."

Då den himmelska änglaskaran lämnade graven och ljuset och härligheten försvunno, vågade den romerska vakten lyfta upp huvudet och se sig omkring, och den fylldes av förvåning; då den såg, att den stora stenen var bortvältrad från ingången till graven och att Jesu kropp var borta. Vakten skyndade då in i staden för att meddela prästerna och de äldste, vad den hade sett. Då dessa mottogo det märkliga meddelandet, blevo deras ansikten bleka. Förfäran grep dem vid tanken på vad de hade gjort. Om berättelsen var sann, voro de förlorade. En stund sutto de tysta och sågo på varandra utan att veta, vad de skulle göra eller vad de skulle säga. Att godtaga meddelandet skulle vara detsamma som att fördöma sig själva. De gingo därför avsides för att överväga, vad som borde göras. De menade, att om den underrättelse, vakten hade lämnat, kom ut bland folket, skulle de, som bragt Jesus om livet, bliva dödade såsom hans dråpare. Man enades då om att betala soldaterna för att hålla saken hemlig. Prästerna och de äldste erbjödo dem en stor penningsumma och sade: "Så skolen I säga: Hans lärjungar kommo om natten och stulo bort honom, medan vi sovo." Och då vakten frågade, vad som skulle vederfaras den, därför att den somnat på sin post, lovade de judiska ämbetsmännen att övertala landshövdingen och sörja för, att de undgingo att bliva straffade. För penningar sålde nu de romerska väktarna sin ära och gingo in på att följa prästernas och de äldstes råd.

Då Jesus, medan han hängde på korset, ropade: "Det är fullkomnat", rämnade bergen, skalv jorden och öppnades gravarna. Då han uppstod som segrare över döden och graven, under det jorden skälvde och himmelens härlighet upplyste den heliga platsen, uppstodo på hans befallning många av de rättfärdiga döda och framträdde som vittnen om, att han var uppstånden. Dessa heliga, som hade den stora förmånen att bliva uppväckta, uppstodo förhärligade. De voro utvalda heliga från alla tidsåldrar ända från skapelsen till Kristi tid. Under det de ledande bland judarna sålunda sökte dölja det faktum, att Kristi uppståndelse ägt rum, fann Gud för gott att låta en skara uppstå ur sina gravar för att vittna om, att Kristus var uppstånden, och för att förkunna hans härlighet.

De uppståndna voro av olika storlek och gestalt, och några hade ett ädlare utseende än andra. Det meddelades mig, att jordens inbyggare blivit svagare och förlorat sin tidigare skönhet och styrka. Satan har sjukdomens och dödens makt i sina händer, och för varje nytt tidsskede ha förbannelsens verkningar och satans makt blivit allt mera uppenbara. De som levde på Noas och Abrahams tid, liknade änglar med hänsyn till gestalt, skönhet och styrka. Men senare släktled hava blivit svagare och mera utsatta för sjukdom, medan människans levnadsålder blivit allt kortare. Satan har lärt att plåga och försvaga släktet.

De som uppstodo vid Jesu uppståndelse, uppenbarade sig för många och omtalade för dem, att offret för människorna var fullkomnat och att Jesus, som judarna hade korsfäst, var uppstånden. Och såsom bevis för sina ord förklarade de: “Vi äro uppståndna med honom.” De vittnade om, att det var genom hans stora kraft, som de kallats fram ur sina gravar. Trots de osanna rykten, som utspritts, kunde varken satan och hans änglar eller översteprästerna hålla Kristi uppståndelse hemlig; ty denna heliga skara, som uppstått, utspridde den underbara, glädjande nyheten. Dessutom visade Jesus sig för sina sörjande, förkrossade lärjungar, bortdrev deras fruktan och bringade dem fröjd och glädje.

Då meddelandet om Jesu uppståndelse spreds från by till by och från stad till stad, fruktade judarna för livet och sökte dölja det hat, de hyste gent emot lärjungarna. Deras enda hopp var att få sin osanna berättelse utspridd. Och de som önskade, att denna lögn varit sanning, trodde den. Pilatus bävade, då han hörde, att Kristus var uppstånden. Han kunde ej betvivla de vittnesbörd, som avgåvos, och från den stunden lämnade friden honom för beständigt. Av hänsyn till jordisk ära och av fruktan att förlora sin makt och sitt liv hade han överlämnat Jesus åt döden. Han var fullt övertygad om, att den, till vars blod han var medskyldig, icke blott var en oskyldig man, utan Guds Son. Hans liv blev därpå ända till slutet ett olyckligt liv. Förtvivlan och ångest tillintetgjorde varje känsla av hopp och glädje. Han ville ej låta trösta sig, och han dog, högst olycklig. Herodes hjärta hade blivit ännu mer förhärdat, och då han hörde, att Kristus var uppstånden från de döda, besvärade det honom föga. Han dödade Jakob, och då han såg, att detta behagade judarna, lät han även gripa Petrus i avsikt att döda även honom. Men Gud hade ett verk för Petrus att utföra och sände därför sin ängel att befria honom. Herodes blev hemsökt av Guds straffdomar. Medan han upphöjde sig i närvaro aven stor människomassa blev han slagen aven Herrens ängel och dog en’ fruktansvärd död.

Tidigt på morgonen den första dagen i veckan, innan det ännu blivit ljust, kommo heliga kvinnor till graven, medförande välluktande kryddor för att smörja Jesu kropp. De funno då, att den tunga stenen var bortvältrad från ingången till graven och att Jesu kropp ej var där, och de blevo försagda och fruktade för att deras fiender hade tagit bort hans kropp. Plötsligt sågo de två änglar i vita kläder med skinande, strålande ansikten. Dessa himmelska väsen förstodo kvinnornas ärende och meddelade dem ögonblickligen, att Jesus icke var där utan var uppstånden, men att de kunde se platsen, där han legat. Och änglarna bjödo dem gå åstad och säga lärjungarna, att han ville gå före dem till Galileen. Med fruktan och stor glädje skyndade kvinnorna nu till de sörjande lärjungarna och omtalade för dem, vad de hade sett och hört.

Lärjungarna kunde ej tro, att Kristus var uppstånden, men tillsammans med kvinnorna, som medfört underrättelsen därom, gingo de skyndsamt till graven. De funno då, att Jesus icke var där; de sågo hans linnebindlar, men kunde knappast ändå tro, att han var uppstånden från de döda. De gingo hem, förundrade över vad de hade sett, även över vad kvinnorna sagt dem. Men Maria föredrog att uppehålla sig vid graven, övertänkande vad

hon hade sett. Hon besvärades även av den tanken, att hon kanske varit utsatt för ett bedrägeri. Hon kände, att nya prövningar väntade henne. Sorgen överväldigade henne åter, och hon brast i bitter gråt. Hon böjde sig ned för att åter se in i graven och såg då två änglar, iförda vita kläder. Den ene av dem satt, där Jesu huvud hade vilat, och den andre, där hans fötter legat. De talade ömt till henne och frågade, varför hon grät. Hon svarade: “De hava tagit bort min Herre, och jag vet icke, var de hava lagt honom.”

Då Maria vände sig bort från graven, såg hon Jesus stå bredvid henne, men hon kände ej igen honom. Han talade milt till henne och sökte utforska orsaken till hennes sorg, i det han frågade, vem hon sökte. I den tron, att det var örtagårdsmästaren, bad hon honom, att om han burit bort hennes Herre, skulle han omtala för henne, var han hade lagt honom, så att hon kunde hämta honom. Jesus talade nu till henne med sin egen himmelska röst och sade: “Maria!” Hon kände strax igen tonfallet i denna kära röst och svarade raskt: “Rabbuni!. och höll i sin glädje på att omfamna honom, men Jesus sade: “Rör icke vid mig; jag har ju ännu icke farit upp till Fadern. Men gå till mina bröder och säg till dem, att jag far upp till min Fader och eder Fader, till min Gud och eder Gud.” Glad skyndade hon då tillbaka till lärjungarna med det ‘glada budskapet. Snart uppfor Jesus till sin Fader för att av hans läppar få höra, att han antog offret, och för att mottaga all makt i himmelen och på jorden.

Änglar omringade Guds Son såsom en sky och bjödo de eviga dörrarna att öppna sig, så att ärans Konung kunde draga in. Jag såg, att medan Jesus var bland denna strålande himmelska här i Guds närvaro och omgiven av Guds härlighet, glömde han ej sina lärjungar på jorden, men mottog makt av sin Fader för att kunna vända tillbaka och meddela dem makt. :Samma dag vände han tillbaka och visade sig för sina lärjungar. Nu fingo de tillåtelse att röra vid honom, ty han hade nu varit hos sin Fader och mottagit makt.

Vid detta tillfälle var ej Tomas närvarande. Han hade ej i ödmjukhet velat mottaga lärjungarnas berättelse, utan förklarade bestämt och självmedvetet, att han ej ville tro, att Jesus var uppstånden, med mindre han kunde sticka sitt finger i hålen efter spikarna och sticka sin hand i sidan, där det grymma spjutet trängt in i hans kropp. Häri visade han brist på förtroende till sina bröder. Om alla skulle fordra samma bevis nu, skulle ingen mottaga Jesus och tro på hans uppståndelse. Men det var Guds vilja, att de, som ej själva kunde se och höra den uppståndne Frälsaren, skulle tro lärjungarnas berättelse. Den otro, som Tomas lade i dagen, misshagade Gud. Då Jesus åter sammanträffade med sina lärjungar, var Tomas med bland dem, och då han nu såg Jesus, trodde han. Men han hade förklarat, att han ej skulle vara nöjd med seendets bevis endast, utan han ville också vidröra Jesu kropp, och Jesus gav honom nu det bevis, han hade önskat. Tomas ropade: “Min Herre och min Gud!” Men Jesus tillrättavisade honom för hans otro, i det han sade: “Eftersom du har sett mig, tror du. Saliga äro de, som icke se och dock tro.”

På liknande sätt måste de, som ej haft någon erfarenhet med hänsyn till den första och den andra ängelns budskap, mottaga bevis från dem, som haft erfarenhet och följt med under

budskapen. Jag såg, att liksom Jesus blev förkastad, så hava dessa budskap blivit förkastade. Och liksom lärjungarna förklarade, att det ej finnes frälsning i något annat namn under himmelen, bland människor givet, så böra också Guds tjänare troget och oförfärat varna dem, som endast omfatta en del av de sanningar, som tillhöra den tredje ängelns budskap, att de med glädje måtte omfatta alla budskapen, såsom Gud givit dem, eller också icke hava någon del däri.

Under det de heliga kvinnorna kommo med budskapet om att Jesus var uppväckt från de döda, utbredde den romerska vakten det falska rykte som översteprästerna och de äldste hade lagt i vaktens mun, nämligen att lärjungarna kommo om natten, medan vakteu sov, och stulo bort Jesu kropp. Satan hade lagt denna lögn i översteprästernas hjärtan och mun, och folket trodde deras ord. Men Gud hade gjort denna sak klar och höjt denna betydelsefulla händelse, på vilken vår frälsning beror, över alla tvivel, och det var omöjligt för prästerna och de äldste att dölja den. Vittnen blevo även uppväckta från de döda för att vittna om Kristi uppståndelse.

Jesus blev kvar hos sina lärjungar i fyrtio dagar och beredde dem fröjd och glädje, i det han för dem upplät Guds rikes verkligheter mera fullständigt. Han uppmanade dem att bära vittnesbörd om, vad de hade sett och hört angående hans lidande, död och uppståndelse, om att han hade bragt ett offer för synd och att envar, som ville, kunde komma till honom och finna livet. Med stor mildhet och utan ‘att dölja något omtalade han för dem, att de skulle bliva förföljda och plågade, men att de skulle finna tröst, då de återkallade i minnet sina erfarenheter och kommo ihåg de ord, han hade talat till dem. Han meddelade dem, att han hade övervunnit satans frestelser och vunnit seger genom prövningar och lidanden. Satan kunde ej mer hava någon makt över honom, men skulle nu med sina frestelser anfäkta dem och alla, som kommo att tro på hans namn. De kunde emellertid segra, liksom han segrat. Jesus utrustade sina lärjungar med kraft att göra underverk och lovade dem, att då de blevo förföljda av ogudaktiga människor, skulle han sända sina änglar till deras undsättning. Ingen kunde taga deras liv, förrän deras mission var fullbordad, och då kunde det hända, att de komme att med sitt blod besegla det vittnesbörd, de hade avgivit.

Jesu intresserade efterföljare hörde med glädje på hans undervisning och mottogo med begärlighet varje ord, som kom från hans heliga läppar. Nn voro de fullt övertygade om, att han var världens Frälsare. Hans ord sjönko djupt ned i deras hjärtan, och de voro bedrövade över, att de snart måste skiljas från sin himmelske lärare och ej längre kunde höra de ljnvliga, tröstefulla orden från hans mun. Men åter blevo deras hjärtan värmda av kärlek och outsäglig glädje, då Jesus meddelade dem, att han skulle gå bort att bereda rum för dem och sedan komma tillbaka och taga dem till sig, så att de alltid kunde få vara hos honom. Han lovade också att sända Hugsvalaren, den helige Ande, som skulle leda dem till hela sanningen. “Och han upplyfte sina händer och välsignade dem.”

Kapittel 43 - Kristi himmelsfärd.

Hela himmelen väntade på den segerrika timme, då Jesus skulle fara upp till sin Fader. Änglar kommo för att mottaga härlighetens Konung och ledsaga honom i segertåg till himmelen. Då Jesus välsignat sina lärjungar, skildes han från dem och blev upptagen. Och då han gick främst i tåget uppåt, följdes han av den skara fångar, som blivit uppväckta vid hans uppståndelse. En skara av den himmelska hären ledsagade honom, under det en otalig änglaskara i himmelen väntade på hans ankomst. Både uppstego till den heliga staden, ropade de änglar, som ledsagade Jesus: “Höjen, I portar, edra huvuden, höjen eder, I eviga dörrar, för att ärans Konung må draga därin.” Änglarna i staden ropade hänryckt: “Vem är då ärans Konung?” De änglar, som ledsagade honom, svarade jublande: “Det är Herren, stark och väldig, Herren, väldig i strid. Höjen, I portar, edra huvuden, höjen dem, I eviga dörrar, för att ärans Konung må draga därin.” Åter frågade de väntande änglarna: “Vem är då denne ärans Konung?” Och den ledsagande änglaskaran svarade med melodisk röst: “Det är Herren Sebaot; han är ärans Konung.” Och hela den himmelska hären tågade in i Guds stad. Nu omringade de himmelska härskarorna sin majestätiske härförare, bugade sig för honom under den djupaste beundran och kastade sina harpor för hans fötter. Därpå slogo de an sina guldharpor och i sköna, melodiska toner fyllde hela himmelen med härlig musik och sång till ära åt Lammet, som blev slaktat, men som lever igen i härlighet och majestät.

Under det lärjungarna stodo sorgsna och stirrade upp mot himmelen för att få se en sista skymt av sin bortfarande Herre, stodo två änglar i vita kläder hos dem och sade: “1 galileiske män, varför stån I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen, på samma sätt som 1 haven sett honom fara upp till himmelen.” Lärjungarna och Jesu moder, som med dem hade varit vittne till Guds Sons himmelsfärd, tillbringade den följande natten i samtal om hans underbara gärningar och om de märkliga och härliga händelser, som under loppet av en så kort tid ägt rum.

Satan höll åter rådplägning med sina änglar, och full av bittert hat mot Guds herradöme meddelade han dem, att så länge han behöll sin makt och myndighet på jorden, måste de göra tiodubbelt större ansträngningar mot Jesu efterföljare. Mot Kristus hade de ingenting förmått, men måste nu, om möjligt, besegra hans efterföljare. Under varje släktled måste de söka bedraga dem, som trodde på Jesus. Han meddelade sina änglar, att Jesus givit sina lärjungar makt att utdriva dem och att bota sådana, som de skulle komma att plåga. Därpå gingo satans änglar ut som rytande lejon, sökande att tillintetgöra Jesu efterföljare.

Kapittel 44 - Kristi lärjungar.

Med stor kraft förkunnade lärjungarna den korsfäste och återuppståndne Frälsaren. I Jesu namn utförde de tecken och under. De sjuka återfingo sin hälsa, och en man, som varit lam ända från födelsen, blev fullständigt återställd och följde Petrus in i templet, där han gick och sprang och lovade Gud i allt folkets åsyn. Ryktet om detta kom ut, och folket började samlas omkring lärjungarna. Många kommo tillsammans, högligen förundrade över vad som skett.

Då Jesus dog, trodde prästerna, att inga flera underverk skulle bliva utförda bland dem och att rörelsen snart skulle dö bort och folket åter vända sig till de mänskliga traditionerna. Men nej! Mitt ibland dem utförde lärjungarna underverk, och folket fylldes med förvåning. Jesus hade blivit korsfäst, och man undrade, varifrån hans lärjungar fått denna makt. Medan han levde, trodde de, att han meddelade dem kraft, men efter hans död hade de väntat, att underverken skulle upphöra. Petrus förstod deras förlägenhet och sade: “I män av Israel, varför undren I över denne man och varför sen I så på oss, liksom hade vi genom någon vår kraft eller fromhet åstadkommit, att han kan gå? Nej, Abrahams och Isaks och Jakobs Gud, våra fäders Gud, har förhärligat sin tjänare Jesus, honom som I utlämnaden, och som Iförnekaden inför Pilatus, när denne redan hade beslutit att giva honom lös. Ja, I förnekaden honom, den helige och rättfärdige, och begärden, att en dråpare skulle givas åt eder. Och livets furste dräpten I, mell Gud uppväckte honom från de döda; därom kunna vi själva vittna. Och det är på grund av tron på hans namn, som denne, vilken I sen och kännen, har undfått styrka av hans namn.”

Översteprästerna och de äldste kunde ej fördraga dessa ord, och på deras befallning blevo Petrus och Johannes gripna och satta i fängelse. Men endast genom ett tal, som apostlarna höllo, blevo tusenden omvända och ledda till tron på Kristi uppståndelse och himmelsfärd. Prästerna och de äldste blevo oroliga. De hade dödat Jesus, för att folkets tankar skulle vändas till dem själva; men nu hade saken tagit en allt farligare vändning. Lärjungarna beskyllde dem öppet för att vara Guds Sons dråpare, och de kunde ej avgöra, hur långt detta skulle gå eller hur folket skulle betrakta dem. De skulle med glädje ha dödat Petrus och Johannes, men vågade det ej av fruktan för folket.

Nästa dag ställdes apostlarna inför rådet. Samma personer, som ivrigt hade ropat och krävt den Rättfärdiges blod, voro närvarande. De hade hört Petrus med ed och förbannelse förneka sin Herre, då han blev beskylld för att vara en av hans lärjungar, och de hoppades att åter kunna skrämma honom. Men Petrus hade blivit omvänd, och nu såg han ett tillfälle att rentvå sig från den fläck, som denna förhastade förnekelse hade satt på honom, och att upphöja det namn, som han hade vanärat. Med helig frimodighet och i Andens kraft förklarade han oförfärat: “Det är genom Jesu Kristi, nasareens, namn, hans, som I haven korsfäst, men som Gud har uppväckt från de döda - det är genom det namnet, som denne

man står inför eder frisk och färdig. Han är ‘den stenen, som av byggningsmännen’ - av eder själva - ‘aktades for intet, men som har blivit en hörnsten’. Och i ingen annan finnes frälsning; ej heller finnes under himmelen något annat namn, bland människor givet, genom vilket vi kunna bliva frälsta.”

Folket förundrade sig över den frimodighet, som Petrus och Johannes uppvisade, och förstodo, att de varit med Jesus, ty deras ädla, oförfärade uppträdande påminde om Jesus, då han stod inför sina fiender. Med en enda medlidsam, sorgsen blick tillrättavisade Jesus Petrus, då han hade förnekat honom, och, då nu Petrus frimodigt bekände sin Herre, blev han välsignad och vann Guds välbehag. Såsom ett tecken på, att Jesus fann behag i honom, blev han fylld med den ‘helige Ande.

Prästerna vågade ej uppenbara det hat, de hyste mot lärjungarna. De bådo dem att gå avsides, varpå de samrådde om vad de skulle göra, sägande: “Vad skola vi göra med dessa män? Att ett mäktigt tecken har blivit gjort av dem, det är ju uppenbart för alla Jerusalems invånare, och vi kunna icke förneka det.” De vara rädda för att ryktet om denna välgärning skulle komma ut bland folket. Prästerna förstodo, att om den blev allmänt känd, skulle det bliva slut med deras makt, och man skulle betrakta dem som Jesu dråpare. Men allt de vågade göra var att hota apostlarna och befalla dem att ej tala mer i Jesu namn, att de ej måtte bliva dödade. Petrus förklarade emellertid frimodigt, att de ej kunde annat än tala om det de sett och hört.

I Jesu kraft fortsatte lärjungarna att bota de sjuka och anfäktade, som man förde till dem. Hundraden ställde sig dagligen under den korsfäste, genomstungne och till himmelen uppfarne Frälsarens fana. Prästerna och de äldste och de, som stodo i förbindelse med dem, blevo förskräckta. Åter satte de apostlarna i fängelse i hopp om att rörelsen skulle lägga sig; men Guds änglar öppnade fängelse dörrarna och tvärtemot översteprästernas och de äldstes befallning bjödo de apostlarna: “Gån åstad och träden upp i helgedomen och talen till folket alla det sanna livets ord.”

Stora rådet sammanträdde, och bud sändes efter fångarna. Man öppnade fängelsets dörrar, men de man sökte voro ej där. De män, som voro utsända, vände då tillbaka till prästerna och de äldste och sade: “Fängelset funno vi stängt med all omsorg och väktarna stående utanför portarna, men då vi öppnade, funno vi ingen där inne.” “Befälhavaren gick då med rättstjänarna åstad och hämtade dem; dock brukade de icke våld, ty de fruktade att bliva stenade av folket. Och sedan de hade hämtat dem, förde de dem fram inför stora rådet. Och översteprästen anställde förhör med dem och sade: Vi hava ju allvarligen förbjudit eder att undervisa i det namnet, och likväl haven I uppfyllt Jerusalem med eder undervisning, och I viljen nu låta den mannens blod komma över oss.”

Dessa ledande män bland judarna voro hycklare; de älskade människors pris mer än Guds. Deras hjärtan hade blivit så förhärdade, att de mäktigaste gärningar, som apostlarna utförde, endast förbittrade dem. De visste, att om lärjungarna predikade Kristus, hans

korsfästelse, uppståndelse och himmelsfärd, skulle detta endast medföra, att de finge skulden för att vara Jesu dråpare. De voro ej nu så villiga att påtaga sig skulden för Jesu blod som den gången, då de ropade: “Hans blod komme över oss och över våra barn!”

Apostlarna förklarade med frimodighet, att de måste lyda Gud mer än människor. Petrus sade: “Våra fäders Gud har uppväckt Jesus, som I haden upphängt på trä och dödat. Och Gud har med sin högra hand upphöjt honom till en hövding och frälsare för att åt Israel förläna bättring och syndernas förlåtelse. Och allt detta kunna vi själva vittna, så ock den helige Ande, vilken Gud har givit åt dem, som äro honom lydiga.” Över dessa oförfärade ord blevo Frälsarens dråpare rasande, och de beslutade att åter besmitta sina händer med blod genom att döda apostlarna. De voro färdiga att sätta sina planer i verkställighet, då en ängel från Gud påverkade Gamaliels hjärta att giva prästerna och rådsherrarna detta råd: “Befatten eder icke med dessa män, utan låten dem vara; ty skulle detta vara ett rådslag eller ett verk av människor, så kommer det att slås ned; men är det av Gud, så kunnen I icke slå ned dessa män. Sen till, att I icke mån befinnas strida mot Gud själv!” Onda änglar arbetade på att förmå prästerna och de äldste att döda apostlarna; men Gud sände sin ängel att avvärja detta genom att låta en av judarnas ledare tala till hans tjänares försvar. Apostlarnas verksamhet var ännu ej fullbordad. De skulle framträda även för konungar för att avlägga vittnesbörd om Jesu namn och för att vittna om det, som de hade set’ och hört.

Efter att ha slagit fångarna och befallt dem att ej mer tala i Jesu namn försatte prästerna dem ofrivilligt i frihet. “Och de gingo ut från rådsförsamlingen, glada över att de hade aktats värdiga att lida smälek för det namnets skull. Och de upphörde icke att var dag undervisa i helgedomen och hemma i husen och förkunna evangelium om Kristus Jesus.” Sålunda växte Guds ord och utbredde sig. Lärjungarna vittnade med frimodighet om vad de sett och hört, och i Jesu namn gjorde de mäktiga underverk. Oförfärat läto de Jesu blod komma över dem, som så gärna velat det, då det tilläts dem att hava makt över Guds Son.

Jag såg, att Guds änglar fingo till uppgift att med särskild omsorg vaka över de heliga och viktiga sanningar, vilka ned genom alla tider skulle tjäna som ett ankare för Kristi lärjungar. Den helige Ande vilade i särskild grad över apostlarna, som voro vittnen om Herrens korsfästelse, uppståndelse och himmelsfärd - viktiga sanningar, som skulle utgöra Israels hopp. Alla skulle se upp till världens Frälsare såsom sitt enda hopp och vandra på den väg, han öppnat genom att offra sitt eget liv, och de skulle hålla Guds lag. Jag såg den vishet och godhet, som Jesus utvisade genom att utrusta lärjungarna med kraft att fortsätta samma verksamhet, för vilken judarna hade hatat och dödat honom. I hans namn hade de makt över satans gärningar. Den tidsperiod, som omfattade Jesu död och uppståndelse, var omgiven aven gloria av ljus och härlighet, som odödliggjorde den heliga sanningen, att han var världens Frälsare.

Kapittel 45 - Stefanus' död.

Lärjungarnas antal i Jerusalem förökades hastigt, och många av prästerna antogo tron. Stefanus, som var stark i tron, utförde stora tecken och under bland folket. Judarnas ledare upphetsades till större vrede, då de sågo, att prästerna vände sig bort från deras traditioner och offren samt antogo Jesus som det stora offret. Med kraft från det höga bestraffade Stefanus de otrogna prästerna och de äldste och upphöjde Jesus för dem. De kunde icke motstå den visdom och kraft, varmed han talade, och då de insågo, att de ingenting förmådde mot honom, lejde de män att avlägga falsk ed på, att de hade hört honom tala hånande ord mot Moses och mot Gud. De uppeggade folket och fast togo Stefanus, och med tillhjälp av falska vittnen anklagade de honom för att hava talat mot templet och mot lagen. De vittnade, att de hört honom säga, att denne Jesus av Nasaret ville förändra de stadgar, som Moses givit dem.

Då Stefanus stod inför sina domare, vilade Guds härlighets ljus över hans ansikte. "Då nu alla, som sutto i rådet, fäste sina ögon på honom, syntes dem hans ansikte vara såsom en ängels ansikte." Då han blev uppmanad att svara på de beskyllningar, som framställdes mot honom, började han med Moses och profeterna och genomgick Israels barns historia och Guds handlingssätt mot dem samt påvisade, hurusom profeterna hade profeterat om Kristus. Han hänvisade till templets historia och förklarade, att Gud bor ej i tempel, som äro gjorda med händer. Judarna tillbådo templet, och vad helst som sades mot denna byggnad, fyllde dem med större harm, än om det blivit sagt mot Gud själv. Då Stefanus talade om Kristus och hänvisade till templet, såg han, att folket förkastade hans ord, och han bestraffade dem oförskräckt, sägande: "I hårdnackade, med oomskurna hjärtan och öron, I stån alltid emot den helige Ande. "Medan de iakttogo de yttre formerna i sin gudsdyrkan, voro deras hjärtan fördärvade och fulla av dödlig ondska. Han hänvisade till, hurusom deras fäder grymt förföljt profeterna, samt förklarade, att hans åhörare hade begått en ännu större synd genom att förkasta och korsfästa Kristus. "Vilken av profeterna hava icke edra fäder förföljt? De hava ju dräpt dem, som förkunnade, att den Rättfärdige skulle komma, han som I själva nu haven förrått och dräpt."

Då prästerna och rådsherrarna hörde dessa skarpa, tydliga sanningar, blevo de rasande, och med sammanbitna tänder störtade de mot Stefanus. "Men han, full av helig Ande, skådade upp mot himmelen och fick se Guds härlighet" och sade: "Jag ser himmelen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida." Men folket ville ej höra honom. "Då skriade de med hög röst och höllo för sina öron och stormade alla på en gång emot honom och förde honom ut ur staden och stenade honom." Han föll då ned på sina knän och ropade med hög röst: "Herre, tillräkna dem icke denna synd!"

Jag såg, att Stefanus var en stark Guds man, särskilt kallad att fylla en viktig plats i församlingen. Satan jublade över hans död, ty han visste, att lärjungarna skulle djupt känna

förlusten. Men hans fröjd blev endast kort, ty i den krets, som bevittnade Stefanus' död, fanns en, som Jesus skulle uppenbara sig för. Saulus tog ej del i att stena Stefanus, men han samtyckte till hans död. Han var nitisk i att förfölja Guds församling; han sökte efter de troende, grep dem i husen och överlämnade dem i deras händer, som voro villiga att döda dem. Saulus har en lärd man. Hans nitälskan och lärdom skaffade honom också stor aktning bland judarna, medan många av Jesu lärjungar fruktade honom. I sitt hat mot Guds Son och dem, som trodde på honom, utnyttjade satan på ett verksamt sätt denne mans förmågor. Men Gud förmådde bryta den store motståndarens makt och befria dem, som han gjort till fångar. Kristus hade utsett Saulus att vara ett "utvalt redskap" att förkunna hans namn, att styrka hans lärjungar i deras verksamhet och att mer än fylla Stefanus' plats.

Kapittel 46 - Saulus' omvändelse.

Då Saulus reste till Damaskus, försedd med brev, som gav honom tillåtelse att gripa män och kvinnor, som predikade Kristus, och föra dem till Jerusalem, gladde sig de onda änglarna omkring honom. Men plötsligt omstrålades han av ett ljus från himmelen, som jagade de onda änglarna på flykten och gjorde, att han hastigt föll till jorden. Han hörde då en röst, som sade: "Saul, Saul, varför förföljer du mig?" Saulus frågade: "Vem är du, Herre?" Och Herren svarade: "Jag är Jesus, den som du förföljer." Bävande och förskräckt sade då Saulus: "Herre, vad vill du jag skall göra?" Och Herren sade: "Stå nu upp och gå in i staden, så skall där bliva dig sagt, vad du har att göra."

Männen, som voro med honom, stodo mållösa, ty de hörde rösten, men sågo ingen. Då ljuset försvann och Saulus åter reste sig och öppnade sina ögon, fann han, att han var blind. Glansen av ljuset från himmelen hade gjort honom blind. Männen ledde honom då vid handen och förde honom till Damaskus. Under tre dagar såg han intet, ej heller åt eller drack han något. Herren sände nu sin ängel just till en av de män, som Saulus hade hoppats gripa, och uppenbarade för honom i en syn, att han skulle gå till den gata, som kallades Raka gatan, och där "fråga i Judas' hus efter en man vid namn Saulus, från Tarsus. Ty se, han beder. Och i en syn har han sett, huru en man vid namn Ananias kom in och lade händerna på honom, för att han skulle få sin syn igen."

Ananias fruktade, att ett misstag kunde föreligga och började tala om för Herren, vad han hade hört om Saulus. Men Herren sade till Ananias: "Gå åstad; ty denne man är mig ett utvalt redskap till att bära fram mitt namn inför hedningar och konungar och inför Israels barn; och jag skall visa honom, huru mycket han måste lida för mitt namns skull." Ananias gick då åstad, kom in i huset, lade sina händer på mannen och sade: "Saul, min broder, Herren har sänt mig, Jesus, som visade sig för dig på vägen, där du färdades; han har sänt mig, för att du skall få din syn igen och bliva uppfylld av helig ande."

Saulus fick ögonblickligen sin syn tillbaka, stod upp och blev döpt. Därpå lärde han i synagogorna, att Jesus i sanning var Guds Son. Alla, som hörde honom, förundrade sig och frågade: "Var det icke denne, som i Jerusalem för gjorde dem, som åkallade det namnet? Och hade han icke kommit hit, för att han skulle föra sådana människor bundna till översteprästerna?" Saulus blev än mer stärkt, så att judarna förstummades och åter kommo i förlägenhet. Alla kände till, huru Saulus hade motstått Jesus och huru han i sin nitälskan hade strävat efter att till döden överlämna alla, som trodde på Jesu namn; och genom hans märkliga omvändelse blevo många övertygade om, att Jesus var Guds Son. I den helige Andes kraft berättade Saulus sin erfarenhet. Han hade förföljt både män och kvinnor ända till döden, bundit dem och kastat dem i fängelse, då, på vägen till Damaskus, ett starkt sken från himmelen plötsligt kringstrålade honom, och Jesus uppenbarade sig för honom och meddelade honom, att han var Guds Son.

I det Saulus på detta sätt frimodigt predikade Jesus, utövade han ett starkt inflytande. Han hade kunskap i skrifterna, och efter hans omvändelse strålade ett gudomligt ljus över profetiorna om Kristus, så att han klart och frimodigt kunde framhålla sanningen och påvisa varje förvrängning av skriften. l det Guds Ande vilade över honom, kunde han på ett klart och överbevisande sätt föra sina åhörare med sig genom profetiorna ned till tiden för Kristi första ankomst och visa dem, att vad skriften hade sagt angående hans lidande, död och uppståndelse, hade blivit uppfyllt.

Kapittel 47 - Judarna besluta att döda Paulus.

Då översteprästerna och de äldste sågo, vilka verkningar berättelsen om Paulus' erfarenhet hade, hatade de honom. De sågo, att han frimodigt förkunnade Kristus och utförde underverk i hans namn; de sågo, att skarorna lyssnade till hans tal, medan de vände sig bort från deras traditioner och betraktade judarnas ledande män som Guds Sons dråpare. Deras vrede upptändes, och de kommo tillsammans för att rådslå om vad som bäst kunde hindra rörelsen. De enades då om, att det säkraste framgångssättet var att döda Paulus. Men Gud såg deras avsikt, och änglar blevo sända för att bevara Paulus, så att han fick leva och utföra sin mission.

Under satans inflytelse bevakade de otrogna judarna Damaskus' portar dag och natt, så att de ögonblickligen skulle kunna slå ihjäl Paulus, då han lämnade staden. Men Paulus hade blivit underrättad om att judarna traktade efter hans liv, och lärjungarna firade om natten ned honom från muren i en korg. Att judarna misslyckades i sina avsikter, fyllde dem med harm, och satans plan gick om intet.

Efter att detta inträffat, reste Paulus till Jerusalem för att sluta sig till Jesu lärjungar, men de voro alla rädda för honom. De kunde ej tro, att han var en lärjunge. Judarna i Damaskus hade traktat efter hans liv, och hans egna bröder ville ej mottaga honom; men Barnabas tog sig an honom och förde honom till apostlarna och omtalade för dem, huru han hade sett Herren på vägen och att han i Damaskus frimodigt hade predikat i Jesu namn.

Men satan upphetsade judarna att undanröja Paulus, och Jesus befallde honom lämna Jerusalem. Ledsagad av Barnabas gick han då till andra städer, där han predikade Jesus och gjorde underverk, och många omvände sig. Då en man, som från födelsen varit vanför i fötterna, blev helbrägda, ville folket, som dyrkade avgudar, offra åt lärjungarna. Paulus blev förskräckt och sade till dem, att han och hans medarbetare endast voro människor och att man skulle tillbedja Gud allena, som skapat himmeleI1 och jorden och havet och allt vad däruti är. På så sätt upphöjde Paulus Gud inför folket, men han kunde knappast avhålla folket från att fullfölja sin avsikt. Den första uppfattningen om tron på den sanne Guden och om den tillbedjan och ära, som tillkom honom, höll på att bilda sig i deras sinne, och då de hörde Paulus tala, påverkade satan de otrogna judarna från andra städer att följa efter Paulus för att omintetgöra det goda verk, som utfördes genom honom. Dessa judar uppeggade nämnda avguda dyrkares sinnen genom att utsprida falska rykten om Paulus. Folkets förvåning och beundran förvandlades nu till hat, och de, som för en kort stund sedan stodo i begrepp att tillbedja apostlarna, stenade nu Paulus och släpade honom utanför staden i den tanke att han var död. Men då lärjungarna slöto en ring omkring honom och sörjde över honom, stod han till deras stora glädje upp och följde med dem in i staden.

Medan Panlus och Silas vid ett annat tillfälle predikade Jesus, hände det, att en viss kvinna, som hade en spådomsande, följde efter dem och ropade: "Dessa män äro Guds, den

Högstes, tjänare, och de förkunna för eder frälsningens väg." På detta sätt följde hon apostlarna i många dagar. Men Paulus blev upprörd över detta, ty genom att ropa så, ledde hon folkets tankar bort från sanningen. Satans avsikt med att leda henne att göra detta var att väcka folkets avsky för apostlarna och att tillintetgöra deras inflytelse. Paulus blev upprörd i sitt sinne, och han vände sig om och sade till anden: "1 Jesu Kristi namn bjuder jag dig att fara ut ur henne." Och den onde anden for ut ur henne.

Hennes herrar funno behag i att hon ropade efter lärjungarna; men då den onde anden lämnade henne, och hon blev en ödmjuk Kristi tjänare, blevo de förbittrade. De hade förtjänat mycket penningar genom hennes spådom, men nu var deras hopp om vinning tillintetgjort. Satans avsikt var om intet; men hans tjänare grepo Paulus och Silas och förde dem till torget inför överheten och sade: "Dessa män uppväcka stor oro i vår stad; de äro judar." Mängden reste sig nu upp mot dem, och domarna läto slita av dem deras kläder och befallde, att man skulle slå dem med spön. Sedan man givit dem många slag, kastade man dem i fängelse och ålade fångvaktaren att noga bevaka dem. Då denne fått en sådan befallning, satte han dem i det innersta fängelserummet och fastsatte deras fötter i stocken. Men Herrens änglar följde dem innanför fängelsemurarna och läto deras tillfångatagande bidraga till Guds ära och till att visa folket, att Gud var med i detta verk, att han var med sina utvalda tjänare.

Vid midnattstiden bådo Paulus och Silas och lovade Gud med sång. Plötsligt uppstod en stark jordstöt, som kom fängelsets grundvalar att skaka, och jag såg, att Guds ängel ögonblickligen löste allas band. Då fångvaktaren vaknade och såg, att fängelse dörrarna stodo öppna, blev han förskräckt, ty han trodde, att fångarna undkommit och att han skulle straffas därför med döden. Men då han stod i begrepp att taga sitt eget liv, ropade Paulus med hög röst: Gör dig intet ont, ty vi äro alla här.

Guds kraft överbevisade strax fångvaktaren. Han bad om ett ljus, varpå han sprang in och föll skälvande ned för Paulus och Silas, varefter han förde dem ut och sade: "1 herrar, vad skall jag göra för att bliva frälst?" De svarade: "Tro på Herren .Jesus, så bliver du med ditt hus frälst." Fångvaktaren sammankallade därpå alla dem, som voro i hans hus, och Paulus förkunnade Jesus för dem. Sålunda blev fångvaktarens hjärta knutet till hans bröders, och han tvådde deras sår, och i samma natt blev han med allt sitt husfolk döpt. Därefter satte han fram mat för dem och gladde sig med hela sitt hus i tron på Gud.

Det underbara ryktet om huru Gud uppenbarat sin makt och öppnat fängelsedörrarna samt om fångvaktaren och hans familjs omvändelse kom snart ut. Då domarna hörde om allt detta, intogos de av fruktan och sände bud till fångvaktaren med anmodan, att han skulle lössläppa Paulus och Silas. Men Paulus ville ej lämna fängelset i hemlighet; han ville ej, att uppenbarelsen av Guds kraft skulle döljas. Därför sade han till dem: "De hava offentligen låtit gissla oss, utan dom och rannsakning, oss som äro romerska medborgare, och hava kastat oss i fängelse; nu vilja de också i tysthet släppa oss ut. Nej, icke så; de måste själva

komma och taga oss u!.” Då domarna hörde detta, och det blev bekant, att apostlarna voro romerska medborgare, blevo de förskräckta och fruktade för att man skulle klaga för kejsaren över den olagliga behandlingen. “Och de gingo dit och talade goda ord till dem och togo dem ut och båda dem lämna staden.”

Kapittel 48 - Paulus besöker Jerusalem.

Efter sin omvändelse besökte Paulus Jerusalem och förkunnade där Jesus och hans nådesunder. Han berättade om sin underbara omvändelse, som hade förbittrat prästerna och hövitsmännen i den grad, att de sökt taga hans liv. För att rädda honom, uppenbarade sig då Jesus för honom i en syn, under det han bad, och sade till honom: “Skynda dig med hast bort ifrån Jerusalem, ty de skola icke här taga emot ditt vittnesbörd om mig.” Paulus svarade: “Herre, de veta själva, att det var jag, som överallt i synagogorna lät fängsla och gissla dem, som trodde på dig. Och när Stefanus’, ditt vittnes, blod utgöts, var ock jag tillstädes och gillade vad som skedde och vaktade de mäns kläder som dödade honom.” Paulus trodde, att judarna i Jerusalem ej skulle kunna motstå hans vittnesbörd, utan skulle inse, att den stora förändring, som skett hos honom, ej kunde ha skett utan Guds kraft. Men svaret ljöd bestämdare än förut: “Gå; jag vill sända dig åstad långt bort till hedningarna.”

Under sin bortavaro från Jerusalem skrev Paulus många brev till olika platser, berättande om sina erfarenheter och avläggande kraftiga vittnesbörd. Men det var några, som sökte tillintetgöra det inflytande, dessa brev hade. De voro tvungna att erkänna, att hans brev voro innehållsrika och kraftiga, men de påstodo, att hans personliga närvaro var svag och hans tal värdelöst.

Sanningen var emellertid den, att Paulus var en mycket lärd man, och hans visdom och uppträdande hänförde hans åhörare. Hans lärdom verkade tilldragande på lärda män, och många av dem trodde på Jesus. Då han stod inför konungar och stora folksamlingar, utvecklade han en vältalighet, vilken liksom förtrollade alla. Detta förbittrade prästerna och de äldste i hög grad. Paulus kunde med lätthet hänge sig åt djupsinniga betraktelser, varunder han drog folket med sig i den mest upphöjda tankeflykt, utvecklade Guds nåds djupa rikedomar och skildrade Kristi underbara kärlek till dem. Därpå kunde han åter stiga ned till det enkla och rättframma, som den enklare befolkningen kunde förstå, och på det mest intrycksfulla sätt berätta om sina erfarenheter, vilket framkallade en brinnande önskan att bliva Kristi lärjungar.

Åter visade sig Herren för Paulus och uppenbarade för honom, att han skulle gå till Jerusalem och att han där skulle bliva bunden och komma att lida för hans namns skull. Fastän Paulus i längre tid var en fånge, utförde dock Herren ett särskilt verk genom honom. Apostelns bojor blevo ett medel att utbreda kunskapen om Kristus och att sålunda förhärliga Gud. I det han blev sänd från stad till stad för att förhöras, vittnade han om Jesus och om de intressanta tilldragelserna vid sin egen omvändelse inför konungar och landshövdingar, för att de skulle vara utan ursäkt med hänsyn till Jesus. Tusenden trodde på Frälsaren och fröjdade sig i hans namn. Jag såg, att Guds särskilda avsikt blev uppnådd under Paulus’ sjöresa; det var hans vilja, att skeppets besättning sålunda skulle få bevittna Guds kraft genom Paulus, att också hedningarna skulle höra Jesu namn och många bliva omvända

genom apostelns undervisning och genom att se de underverk han utförde. Konungar och landshövdingar kände sig tilltalade av de tankar han framhöll, och då han med iver och i den helige Andes kraft predikade Jesus och omtalade sina intressanta erfarenheter, blevo de överbevisade om att Jesus var Guds Son. Under det några blevo förvånade, då de hörde Paulus tala, var det en, som ropade: “Föga fattas, att du övertalar mig och gör mig till kristen.” Men de flesta av dem, som hörde på, tänkte, att de senare skulle överväga, vad de hade hört. Satan använde sig av uppskovet, och då de försummade tillfället, då deras hjärtan voro uppmjukade, kom det aldrig mer tillbaka. Deras hjärtan blevo förhärdade.

Jag såg, hur satan verkade, i det han först förblindade Judarnas ögon, sa att de ej kunde mottaga Jesus som sin frälsare, och därnäst ledde dem att begära hans liv på grund av avundsjuka över hans mäktiga gärningar. Satan trängde in hos en av Kristi egna anhängare och ledde denne att förråda honom i hans fienders händer, så att de skulle kunna korsfästa livets och härlighetens Herre.

Efter att Jesus hade uppstått från de döda, fogade judarna synd till synd, i det de sökte dölja hans uppståndelse genom att muta den romerska vakten, för att den _kulle säga en osanning. Men Jesu uppståndelse blev i dubbel måtto bekräftad, därigenom att en skara vittnen uppstod samtidigt. Efter sin uppståndelse visade sig Jesus för lärjungarna samt för över fem hundra bröder på en gång, under det att de, som uppstodo med honom, uppenbarade sig för många och vittnade, att Jesus var uppstånden.

Satan hade förlett judarna att sätta sig upp mot Gud genom att ej mottaga hans Son och genom att besudla sina händer med hans dyrbara blod. Nu hade det ingenting att betyda, hur kraftiga de bevis voro, som framlades för att Jesus var Guds Son, världens Frälsare; de hade dräpt honom och ville ej godkänna något bevis, som var till hans fördel. Liksom förhållandet var med satan efter hans fall, låg deras enda hopp och tröst i försöket att kunna övervinna Guds Son. De fortsatte därför i sin gensträvighet genom att förfölja Kristi lärjungar och döda dem. Ingenting lät så skärande i deras öron som namnet Jesus, han, som de korsfäst, och de hade beslutit att ej lyssna till något argument, som var till hans fördel. Liksom då den helige Ande genom Stefanus framhöll de starka bevisen för att Jesus var Guds Son, tillstoppade de sina öron för att ej bliva överbevisade. Satan hade Jesu dråpare i sitt våld. Genom ogudaktiga gärningar hade de överlämnat sig åt honom att vara hans lydiga tjänare, och genom dem skulle han verka för att besvära och plåga dem, som trodde på Kristus. Med judarnas hjälp verkade han för att uppegga hedningarna mot Kristus och mot hans efterföljare. Men Gud sände sina änglar att styrka lärjungarna för deras mission, så att de kunde vittna om de ting, de hade sett och hört, och till sist genom sin ståndaktighet besegla sina vittnesbörd med sitt blod.

Satan fröjdade sig över att han hade judarna säkert i sin snara. Ännu fortsatte de med sitt onyttiga formväsen, sina offer och förordningar. Då Jesus hängde på korset och ropade: “Det är fullkomnat, rämnade förlåten i templet från ovan och ända ned för att beteckna, att

Gud ej längre ville möta prästerna i templet och där antaga deras offer och förordningar samt även för att visa, att skiljemuren mellan judarna och hedningarna var nedbruten. Jesus hade offrat sig själv för båda, och om de ville bliva frälsta, måste båda tro på honom såsom det enda offret för synd, såsom världens Frälsare.

Då krigsmännen genomborrade Jesu sida, då han hängde på korset, flöt därur två skilda strömmar, en av blod och en av vatten. Blodet skulle avtvå synderna hos dem, som ville tro på hans namn, och vattnet föreställde det levande vatten, som erhålles av Jesus och som giver den troende liv.

Kapittel 49 - Det stora avfallet.

Jag blev visad framåt till den tid, då hedniska avgudadyrkare på ett hänsynslöst sätt förföljde de kristna och dödade dem. Blod flöt i strömmar. Den ädle, den lärde och den olärde bland folket blevo alla dräpta utan skonsamhet. Rika familjer blevo fattiga, emedan de ej ville avsäga sig sin tro. Oaktat den förföljelse och det lidande, som dessa kristna måste utstå, ville de dock ej sänka sin fana. De bevarade sin gudsdyrkan ren. Jag såg, att satan fröjdade sig och jublade över deras lidanden. Men Gud" såg med stort välbehag på sina trofasta martyrer. Hans kärlek till de kristna, som levde under denna fruktansvärda tid, var mycket stor, därför att de voro villiga att lida för hans skull. Varje lidande, som de utstodo, förökade deras belöning i himmelen.

Ehuru satan gladde sig över de heligas lidanden, var han ej nöjd. Han önskade härska över såväl själen som kroppen. De lidanden, som de kristna utstodo, drevo dem blott närmare Herren, kom dem att älska varandra och ledde dem att mer än någonsin frukta för att misshaga honom. Satan önskade förmå dem att förtörna Gud, ty då skulle de mista sin kraft, sin själsstyrka och sin ståndaktighet. Medan tusenden blevo dödade, uppstodo andra, som intaga deras platser. Satan såg, att han förlorade sina undersåtar, ty ehuru de kristna leda förföljelse och död, tillhörde de Jesus Kristus och skulle bliva undersåtar i hans rike. Satan lade därför sina planer för att föra en mera fruktbärande kamp mot Guds regering och för att omintetgöra församlingen. Han ledde de hedniska avgudadyrkarna att antaga en del av den kristna tron. De bekände sig tro på Kristi korsfästelse och uppståndelse och ville sluta sig till Jesu efterföljare utan någon hjärteförändring. O, vilken fara för församlingen! Detta var en tid av andlig ångest. Några menade, att om de kristna stege ned och förenade sig med dessa avgudadyrkare, som hade omfattat en del av den kristna tron så skulle det bliva ett medel till dessa hedningars fulla omvändelse. Satan sökte därför fördärva bibelns lära.

Jag såg, att kristendomens fana slutligen sänktes och att hedningarna förenade sig med de kristna. Dessa avgudsdyrkare utgåva sig för att vara omvända, men förde dock sitt avguderi med sig in i församlingen på så sätt, att de blott förvandlade föremålen för sin dyrkan till helgonbilder, ja, t. o. m. bilder av Kristus och jungfru Maria. Allt efter som Kristi efterföljare småningom förenade sig med dessa hedningar, blev den kristna religionen fördärvad; församlingen förlorade sin renhet och kraft. Några, som ej ville förena sig med dem, bevarade sin renhet och tillbåda Gud allena. De ville ej tillbedja en bild av något varken i himmelen ovantill eller på jorden nedantill.

Satan fröjdade sig över att så många kristna avföllo från tron. Därpå uppeggade, han den fallna församlingen till att tvinga dem,. som ville bevara sin religion ren, att antingen antaga dess ceremonier och bilddyrkan eller också bliva dödade. Förföljelsens eld tändes åter mot Kristi sanna församling, och miljoner blevo utan barmhärtighet dödade.

Detta blev framställt för mig på följande sätt: En stor skara hedniska avgudadyrkare bura ett stort baner med bilder av solen, månen och stjärnorna. Denna skara tycktes vara mycket vild och förbittrad. Jag fick därpå se en annan skara, som bar ett rent, vitt baner, varpå stod skrivet: “Renhet och helighet för Herren.” Denna skaras anletsdrag vittnade om fasthet och himmelsk resignation. Jag såg de hedniska avgudadyrkarna närma sig den, och stor manspillan uppstod. De kristna mejades ned framför dem, men de kristna trängde sig allt närmare tillsammans och uppreste baneret än mer. Under det många föllo, komma andra och intaga deras platser kring baneret.

Jag såg, att avgudadyrkarna rådslogo med varandra. Då det ej lyckades dem att få de kristna att ge vika, komma de överens om en annan plan. Jag såg, att de sänkte sitt baner, varpå de närmade sig den ståndaktiga skaran av kristna och framställde förslag till dem. Till att börja med avslogos förslagen helt och hållet. Därefter såg jag den kristna skaran hålla rådplägning. Några sade, att de ville sänka baneret, gå in på förslagen och rädda sina liv, samt att de tillslut skulle kunna få kraft att höja sitt baner bland hedningarna. Det fanns emellertid några få, som ej ville gå in på denna plan, utan ståndaktigt föredrogo att dö, medan de upplyfte baneret i stället för att sänka det. Därnäst såg jag många sänka baneret och sluta sig till hedningarna, men de ståndaktiga och orubbliga grepo det åter och höllo det högt. Jag såg, att några ständigt lämnade den skara, som bar det rena baneret, och förenade sig med avgudadyrkarna under det svarta baneret för att förfölja dem, som buro det vita. Många blevo dödade, men det vita baneret höjdes högt och troende trädde fram och ställde sig under det.

Judarna, som först uppväckte hedningarnas raseri mot Jesus, skulle ej slippa undan ostraffade. Då Pilatus i domsalen betänkte sig, då han skulle döma Jesus, ropade de förbittrade judarna: “Hans blod komme över oss och över våra barn!” Judafolket har erfarit uppfyllelsen av denna fruktansvärda förbannelse. som de nedkallade över sina egna huvuden. Både hedningar och så kallade kristna hava varit deras fiender. I sin nitälskan för Kristus, som judarna korsfäste, menade dessa s. k. kristna, att ju större lidanden de kunde tillfoga dem, dess behagligare skulle det vara för Gud. Många av de otrogna judarna blevo därför dödade, under det andra jagades från plats till plats och straffades på alla möjliga sätt.

Kristi och lärjungarnas blod var över dem, och de hemsöktes av fruktansvärda straffdomar, Guds förbannelse följde dem, och de blevo ett ordspråk och en visa såväl för hedningar som för s.k.kristna. De blevo vanärade, skydda och avskydda, såsom hade de varit brännmärkta liksom Kain. Men jag såg, att Gud på ett underbart sätt bibehållit detta folk och spritt det över jorden, för att de skulle bliva betraktade som i särskild grad hemsökta av Guds, förbannelse. Jag såg, att Gud hade lämnat judarna som en nation, men att enskilda individer bland dem skola omvända sig och riva bort täckelset från sina hjärtan och förstå, att profetian om dem gått i uppfyllelse; de skola antaga Jesus såsom världens Frälsare och inse, hur stor synd nationen begick, då den förkastade och korsfäste honom.

Kapittel 50 - Laglöshetens hemlighet.

Satans plan under alla tider har varit att leda människornas sinnen bort från Kristus till människor och att tillintetgöra det personliga ansvaret. Hans plan misslyckades, då han frestade Guds Son, men han hade bättre lycka med sig, då han vände sig mot fallna människor. Kristendomen blev fördärvad. Påvar och präster tillvällade sig upphöjda platser och lärde folket att söka syndernas förlåtelse hos dem i stället för att själva söka den hos Kristus.

Människorna blevo helt och hållet förda bakom ljuset. Man lärde dem, att påvarna och prästerna voro Kristi representanter, då de i verkligheten voro satans representanter, och de, som böjde sig för dem, tillbådo satan. Folket fordrade att erhålla bibeln, men prästerna ansågo det vara farligt att låta folket få bibeln, så att de själva kunde läsa den och sålunda bliva upplysta och avslöja sina ledares synder. Folket lärdes att antaga varje ord från dessa bedragare, som om det kommit från Guds egen mun. De utövade den makt över sinnet, som allena Gud bör utöva. De som vågade följa sin egen överbevisning, blevo föremål för samma hat, som satan och judarna utvisade mot Jesus, och de som hade makten, törstade efter deras blod.

Jag såg, att det var en tid, då satan i särskild grad triumferade. Skaror av kristna blevo på ett fruktansvärt sätt dödade, emedan de höllo fast vid den rena gudsdyrkan. Man hatade bibeln, och särskilda försök gjordes att utrota den. Folket förbjöds under dödsstraff att läsa den, och alla de exemplar, man kunde finna, blevo brända. Men jag såg, att Gud hade en särskild omsorg om sitt ord och beskyddade det. Vid vissa tider fanns det endast några få exemplar av bibeln; men han tillät ej sitt ord att bliva tillintetgjort, ty i de yttersta dagarna skulle bibeln utbredas i så stort antal, att varenda familj kunde äga den. Jag såg, att då det endast fanns få exemplar av bibeln, var den dyrbarare for Jesu förföljda efterföljare och gav dem tröst. Den lästes i djupaste hemlighet, och de som ägde den stora förmånen att få läsa den, kände, att de sålunda hade umgänge med Gud, med hans Son Jesus Kristus och med hans lärjungar. Denna välsignade förmån kostade många av dem livet. Blev det upptäckt, att de läste bibeln, blevo de förda till avrättsplatsen, till bålet eller till fängelsehålan för att här dö av svält.

Satan kunde ej omintetgöra frälsningsplanen. Jesus blev korsfäst och uppstod igen på den tredje dagen. Men satan sade till sina änglar, att han skulle använda korsfästelsen och uppståndelsen till sin egen fördel. Han var villig att låta dem, som bekände sin tro på Jesus, tro, att lagen angående de judiska offringarna upphörde vid Kristi död, om han blott kunde leda dem längre och få dem att tro, att också de tio buden dogo med Kristus.

Jag såg, att många beredvilligt gingo in på denna satans plan. Hela himmelen fylldes med harm, då det visade sig, att Guds heliga lag trampades under fötterna. Jesus och hela den himmelska härskaren kände Guds lags natur; de visste, att Gud ej skulle förändra eller

avskaffa den. Människans hopplösa tillstånd efter fallet förorsakade den djupaste sorg i himmelen och bevekte Jesus att erbjuda sig att gå i döden för dem, som överträtt Guds heliga lag. Men hade denna lag avskaffats, så hade ju människorna blivit frälsta utan Jesu död. Följaktligen tillintetgjorde ej hans död Faderns lag. utan den gjorde denna lag stor och härlig och stadfäste kravet på lydnad mot alla dess bud.

Hade församlingen förblivit ren och ståndaktig, skulle satan ej ha kunnat bedraga dess medlemmar och komma dem att nedtrampa Guds lag. I denna sin hänsynslösa plan riktar satan ett direkt slag mot grundvalen för Guds regering i himmelen och på jorden. På grund av sitt uppror blev han utkastad från himmelen För att frälsa sig själv önskade han efter sitt uppror, att Gud skulle förändra sin lag, men inför hela den himmelska härskaran meddelades det honom, att Guds lag var oföränderlig. Satan vet, att om han kan leda andra att överträda Guds lag, så har han vunnit dem för sin sak, ty var och en, som överträder denna lag, måste dö.

Satan beslöt att gå än längre. Han meddele sina änglar, att några skulle bliva så nitiska för Guds lag, att de ej kunde fångas i hans snara; de tio buden voro så tydliga, att många skulle tro, att de fortfarande voro bindande, och därför måste han söka få endast ett av buden för ändrat. Han förmådde därpå sina representanter att söka förändra det fjärde budet, sabbatsbudet och att sålunda förändra det enda av de tio buden, som utpekar den sanne Guden, himmelens och jordens skapare. Satan framställde Jesu härliga uppståndelse och sade till sina representanter, att han genom att uppstå på den första dagen i veckan förändrat sabbaten från den sjunde dagen i veckan _den första.

Sålunda använde satan uppståndelsen såsom stöd för sina egna planer. Han och hans anglar fröjdade sig över, att de villfarelser, som de framkommit med, slogo så väl an på dem, som gåvo sig ut för att vara Kristi vänner. Vad den ene betraktade med helig förskräckelse, kunde den andre antaga. Sålunda blevo åtskilliga villfarelser antagna och nitiskt försvarade. Guds vilja, som är så tydligt uppenbarad i hans ord, blev inhöljd i villfarelser och bedrägerier, vilka framställdes såsom Guds bud. Fastän denna stora förvillelse skulle tillåtas fortsätta intill Jesu andra ankomst, har Gud under hela denna tid med dess villfarelser och förförelser ej varit utan vittnesbörd. Under mörkret och förföljelsen mot församlingen har det alltid funnits sanna och trogna personer, som hållit alla Guds bud.

Jag såg, att änglaskaran fylldes med förvåning, då den såg härlighetens Konung lida och dö. Jag såg, att det ej väckte någon förundran hos dem, att livets och härlighetens Herre, han, som fyllde hela himmelen med fröjd och prakt, kunde bryta dödens band och gå ut från sitt fängelse som segerherre. Om därför någon av dessa händelser skulle vara i åminnelse genom en vilodag, så är det korsfästelsen. Men jag såg, att det ej var meningen, att någon av dessa händelser skulle förändra eller avskaffa Guds lag; de utgöra i stället det starkaste bevis för dess oföränderlighet.

Båda dessa viktiga händelser hava sina påminnelser. Genom att deltaga i Herrens nattvard med det brutna brödet och vinet förkunna vi Herrens död, till dess han kommer. Hans lidande och död hållas sålunda i friskt minne. Om Kristi uppståndelse påminnas vi, då vi begravas med honom i dopet och uppstå ur vattnets grav i likhet med hans uppståndelse för att leva ett nytt liv.

Jag såg, att Guds lag skall stå fast till evig tid och att den skall finnas i all evighet på den nya jorden. Vid skapelsen, då jordens grundval blev lagd, betraktade Guds söner med förvåning Skaparens verk, och hela den himmelska härskaran höjde glädjerop. Då lades sabbatens grundval. Efter de sex skapelsedagarna vilade Gud på den sjunde dagen från allt sitt verk, som han hade gjort, och han välsignade den sjunde dagen och helgade den, emedan han på den dagen vilade från allt sitt verk, som han hade gjort. Jag såg, att sabbaten aldrig blivit avskaffad, men att de återlösta heliga och hela änglaskaran skola i all evighet hålla den till den store Skaparens ära.

Kapittel 51 - Döden är ej ett evigt liv i plågor.

Satan började sin förförelse i Eden. Han sade till Eva: “Ingalunda skolen I dö.” Detta var satans första undervisning angående själens odödlighet, och från denna tid ända till nu har han fortsatt med denna förvillelse och skall fortsätta därmed, till dess Gud befriar sina barn ur fångenskapen. Jag hänvisades till Adam och Eva i lustgården. De åto av det förbjudna trädet och de blevo utdrivna ur lustgården, på det att de ej skulle äta av livets träd och bliva odödliga syndare. Frukten av detta träd skulle för eviga odödligheten. Jag hörde en ängel fråga: “Vem av Adams släkte har gått förbi det ljungande svärdet och ätit av livets träd?” Jag hörde en annan ängel svara: “Icke en av Adams släkte har gått förbi det ljungande svärdet och ätit av trädet, därför finnes ingen odödlig syndare.” Den själ, som syndar, skall dö en evig död - en död, angående vilken det ej gives något hopp om någon uppståndelse; och då skall Guds vrede upphöra.

Det väckte min förvåning, att satan kunde hava sådan framgång i att få människorna att tro, att dessa Guds ord: Den själ, som syndar, skall dö”, skulle betyda, att den själ, som syndar, skall ej dö, utan leva i eviga plågor. Ängeln sade: “Liv är liv, antingen det leves i smärta eller i lycka. Döden är utan smärta, utan glädje, utan hat.”

Satan befallde sina änglar göra en särskild ansträngning för att utbreda den första lögnen, som uttalades till Eva i lustgården: “Ingalunda skolen I dö”; och allt efter som människorna antogo villfarelsen och leddes att tro, att människan var odödlig, förde satan dem vidare och fick dem att tro, att syndaren skulle leva i eviga plågor. Därmed var vägen beredd, så att satan kunde verka genom sina redskap och framställa Gud för människorna såsom en hämndgirig tyrann - en som störtar alla, som ej behaga honom, i helvetet och där låter dem erfara hans vrede; och under det de sålunda lida outsägliga kval och vrida sig i de eviga flammorna, framställes han såsom skådande ned på dem med tillfredsställelse. Satan visste, att om denna villfarelse blev antagen, skulle många komma att hata Gud i stället för att älska och tillbedja honom, samt att många skulle bliva ledda att tro, att bibelns hotelser ej skola få en bokstavlig uppfyllelse, då det skulle vara i strid med Guds goda och kärleksfulla karaktär, att han störtade sina skapade varelser i eviga kval.

En annan ytterlighet, som satan fört människorna till, är, att de fullständigt förbise Guds rättfärdighet och de hotelser, som bibeln omtalar, samt framställa honom såsom varande endast kärlek, så att ingen skall gå förlorad, utan alla, både heliga och syndare, skola bliva frälsta i hans rike.

Med tillhjälp av de allmänt utbredda oriktiga åsikterna angående själens odödlighet och den eviga pinan, använder satan tillfället att leda en annan klass människor att betrakta bibeln såsom en bok, vilken ej är inspirerad av Gud. De mena, att den lär mycket, som är gott, men de kunna ej lita på den och älska den, emedan-de blivit undervisade om att den innehåller läran om evig pina.

Så finns en annan klass människor, som satan för än längre, så att de t. o. m. förneka Guds tillvaro. Om bibelns Gud låter en del av människosläktet i all evighet lida fruktansvärda kval, så kunna de ej se någon rättvisa i hans karaktär. Därför förneka de bibeln och dess upphovsman och betrakta döden som en evig sömn.

Det finnes än vidare en klass människor, som äro rädda och fruktande. Satan frestar dessa att synda, och då de syndat, framhåller han för dem, att syndens lön är ej döden, utan ett liv i förfärliga plågor, som skola räcka evigheterna igenom. Genom att sålunda förstora helvetets plågor för dessa svaga själar, tager han sinnet i besittning, och följden blir, att de förlora förståndet. Nu fröjdas satan och hans änglar, medan fritänkaren och gudsförnekaren förena sig med dem i att håna kristendomen. De påstå, att detta onda är en naturlig följd av tron på bibeln och på dess upphovsman, då det i stället är resultatet aven allmänt utbredd villolära.

Jag såg, att den himmelska härskaran fylldes med vrede över detta satans listiga verk. Jag frågade, varför alla dessa villfarelser fingo lov att påverka människornas sinnen, då Guds änglar voro i stånd att lätt bryta fiendens makt, om de blott finge tillåtelse därtill. Jag såg då, att Gud visste, att satan skulle försöka alla konstgrepp för att ödelägga människorna; därför hade han låtit skriva sitt ord och framställt sina avsikter med människosläktet så tydligt, att den svagaste ej behövde fara vilse. Efter att ha givit människorna sitt ord har han omsorgsfullt bevarat det från att bliva omintetgjort av satan och hans änglar eller av några av satans redskap och representanter. Under det andra böcker bliva förstörda, är denna bok oförgänglig, och nära tidens slut, då satans förvillelser tilltaga, skall den få en så stor spridning, att alla, som önska det, kunna komma i besittning av ett exemplar och, såvida de önska, väpna sig mot satans bedrägerier.

Jag såg, att Gud på ett särskilt sätt bevarat bibeln, men på den tiden, då det endast fanns få exemplar av den, hade lärda män i några fall förändrat dess ordalydelse i den tron, att de gjorde den mera tydlig, medan de i verkligheten fördunklade det, som var klart, genom att få den att överensstämma med deras förutfattade meningar, som voro grundade på traditionen. Men jag såg, att Guds ord som ett helt utgör en fullkomlig kedja, av vilken den ena länken liksom går in i den andra. De som verkligen söka efter sanningen, behöva ej fara vilse, ty icke endast är Guds ord klart och tydligt i sin framställning av livets väg, utan den helige Ande gives som en vägledare, för att vi skola förstå livets väg, som uppenbaras i ordet.

Jag såg, att Guds änglar aldrig härska över människans vilja. Gud förelägger människorna livet och döden, och de få själva välja. Många önska livet, men fortsätta likväl vandringen på den breda vägen. I trots av Guds stora nåd och barmhärtighet, i det han givit sin Son i döden för dem, välja de att sätta sig upp mot Guds regering. De som ej välja att mottaga den frälsning, som blivit köpt så dyrt, måste lida straffet. Men jag såg, att Gud ej skall kasta dem i helvetet för att där lida evig pina, liksom han ej heller skall taga dem till himmelen, ty det skulle göra dem oändligt olyckliga att vistas i de renas och heligas

sällskap. Däremot skall han tillintetgöra dem fullständigt och låta dem bliva såsom om de aldrig varit till; och därmed skall all rättfärdighet bliva uppfylld. Gud skapade människan av jordens stoft, och de olydiga och oheliga skola, i det de förtäras av eld, återvända till stoft. Jag såg, att Guds godhet och medlidsamhet rörande denna sak borde leda alla att beundra hans karaktär och tillbedja hans heliga namn. Då de ogudaktiga blivit utrotade från jorden, skall hela den himmelska härskaran säga: “Amen.”

Satan ser med stor tillfredsställelse därpå, att de, som bekänna Kristi namn, likväl hålla fast vid de villfarelser, som han själv är upphovet till. Hans verk består fortfarande i att uppfinna nya villfarelser, och hans makt och _konst i detta avseende tilltaga ständigt. Han ledde sina representanter, påvar och präster, att upphöja sig och att uppegga folket att bittert förfölja och tillintetgöra dem, som ej ville antaga hans villfarelser. O, vilka lidanden och kval måste ej Kristi dyra efterföljare tåla! Änglar hava fört noga räkenskap över allt detta. Satan och hans änglar sade till de änglar, som tjänade dessa lidande heliga, att de alla skulle dödas, så att ej en enda sann kristen skulle bliva kvar på jorden. Jag såg, att Guds församling den gången var ren. Det var då ingen fara för, att människor med fördärvade hjärtan slöto sig till församlingen; ty den sanne kristne, som vågade bekänna sin tro, lades på sträckbänken eller bålet eller pinades på andra sätt, som satan och hans änglar kunde uppfinna eller ingiva människorna att tillämpa.

Kapittel 52 - Reformationen.

Trots all förföljelse mot de kristna framträdde överallt levande vittnen, som vittnade om Guds sanning. Herrens änglar utförde det verk, som var dem anförtrott. På de mörkaste platser och ut ur mörkret samlade de de människor, som hade ett uppriktigt hjärta. Dessa vara alla indragna i villfarelser, men Gud kallade dem, liksom han kallade Saulus, till att vara hans utvalda redskap, som skulle förkunna hans sanning och upplyfta sin röst mot synden hos dem, som kallade sig för hans folk. Guds änglar påverkade Martin Luther, Melanchthon och andra på olika platser och väckte hos dem en törst efter Guds ords levande vittnesbörd. Som en flod hade fienden kommit in, och nu gällde det att uppresa ett baner mot den. Luther var den, som var utsedd att möta stormen, trotsa en fallen kyrkas vrede och styrka de få, som vara trogna mot sin bekännelse. Han fruktade alltid för att förtörna Gud, och han sökte vinna Guds ynnest med tillhjälp av egna gärningar, men blev ej nöjd, förrän en ljusstråle från himmelen skingrade mörkret i hans sinne och kom honom att ej längre lita på sina egna gärningar utan på Kristi blod och hans förtjänst. Då kunde han själv träda fram inför Gud, men ej genom påvar och biktfäder såsom medlare, utan genom Jesus Kristus allena.

O, hur dyrbart var ej detta nya och härliga ljus for Luther! Det hade skingrat mörkret, som vilade över hans förstånd, och fördrivit hans övertro. Han värderade det högre än de största jordiska skatter. Guds ord blev såsom nytt för honom. Allting hade förändrats. Den bok, han hade fruktat, emedan han ej kunde se någon skönhet i den, blev nu liv för honom, evigt liv. Den blev hans glädje, hans tröst, hans välsignade lärare. Ingenting kunde förmå honom att försumma att granska. Den. Han hade fruktat för döden, men under läsningen af Guds ord försvann all hans fruktan, och han beundrade Guds karaktär och älskade honom. Han granskade bibeln för sin egen del och fröjdade sig över de rika skatter, som den innehöll, och därpå granskade han den för församlingens skull. Han vämjdes vid de synder, han såg hos dem, som han förtröstat på till frälsning, och då han såg många andra insvepta i samma mörker, som omgivit honom, sökte han ivrigt efter tillfälle at visa dem Guds Lamm, som allena bär världens synd.

I det han lät sin stämma ljuda mot påvekyrkans villfarelser och synder, sökte han allvarligt bryta den mörkrets kedja, som fjättrade tusenden och som fick dem att tro, att deras gärningar skulle bringa dem frälsning. Han längtade efter att kunna för dem upplåta Guds nåds sanna rikedom och härligheten af den frälsning, som erhålles genom Jesus Kristus. I den helige Andes kraft upphöjde han sin röst mod de synder, som voro vanliga bland de ledande inom kyrkan, och då motståndets storm från prästerna ansatte honom, svek ej modet honom; ty han förtröstade på Guds starka arm och litade fullt och fast på, att han skulle skaffa honom seger. I det han förde striden allt vidare framåt, blev prästernas raseri mot honom allt större. De önskade ej någon förändring, utan föredrogo att fortsätta i maklighet, vällust och ogudaktighet, och de önskade, at även kyrkan skulle hållas i mörker.

Jag såg, at Luther var ivrig och nitisk, oförfärad i att bestraffa synden och förfäkta sanningen. Han tog ej hänsyn varken till ogudaktiga människor eller till djävlar; ty han visste, att med honom var en, som var mäktigare än de. Luther var i besittning af nit, mod och oförskräckthet och var därför ibland i fara att gå till ytterligheter; men Gud uppreste Melanchthon, vars karaktär var raka motsatsen till Luthers, för att han skulle bistå Luther i reformationen. Melanchthon var lugn, försiktig och tålmodig. Han var högt älskad av Gud. Han hade stor kunskap i Guds ord samt ägde god omdömesförmåga och visdom. Han älskade Guds sak lika högt som Luther. Herren sammanknöt dessa mäns hjärtan. De voro oskiljaktiga vänner. Luther var till stor hjälp för Melanchthon, då denne var benägen att vara allt för senfärdig och rädd, medan Melanchthon i gengäld var till stor hjälp för Luther, då denne stod i fara att förhasta sig. Melanchthons vidsynthet och försiktighet avvärjde ofta svårigheter, som saken skulle ha blivit utsatt för, om arbetet varit överlämnat åt Luther ensam, och ofta skulle verksamheten icke gått mycket framåt, om den varit överlämnad åt Melanchthon ensam. Jag såg Guds visdom uppenbaras i valet av dessa män för att driva reformationens verk framåt.

Jag blev därefter förd tillbaka till apostlarnas tid och såg, att Gud valde som medarbetare den ivrige, nitiske Petrus och den milde, tålige Johannes. Petrus var ibland häftig, och när så var fallet, kunde den älskade lärjungen ofta lugna honom. Detta framkallade emellertid ingen förändring hos honom. Men efter att han förnekat sin Herre, ångrat sin synd och blivit omvänd, var en mild varning från Johannes nog att dämpa hans iver och nit. Kristi sak skulle ofta ha lidit skada, om den varit överlämnad åt Johannes ensam. Det fanns bruk för Petrus' nitälskan. Hans djärvhet och kraft hjälpte honom ut ur svårigheter och tillslöt munnen på deras fiender. Johannes hade ett vinnande väsen, och han vann många för Kristi sak genom sin tålmodighet, sin fördragsamhet och sin djupa gudsfruktan.

Gud uppreste män, som talade såväl mot den synd, vilken rådde inom påvekyrkan, som till förmån för reformationen. Satan sökte tillintetgöra dessa levande vittnen, men Herren satte ett skydd omkring dem. Av hänsyn till sitt namns ära tillät Gud, att några beseglade sitt vittnesbörd med sitt blod; men det fanns andra kraftiga män, som liknade Luther och Melanchthon, och dessa kunde bäst förhärliga Gud genom att leva och avslöja prästernas, påvarnas och konungarnas synder. Dessa bävade, då Luther och hans medarbetare läta höra sina röster. Genom dessa utvalda män begynte ljusstrålar att skingra mörkret, och många vara de, som med glädje mottaga ljuset och följde det. Och då ett vittne blev dödat, uppstod i stället ett eller flera andra.

Men satan var ej nöjd. Han hade makt endast över kroppen, och han kunde ej förmå de kristna att uppgiva sitt hopp och sin tro, utan till och med i döden fröjdade de sig över ett levande hopp om odödlighet i de rättfärdigas uppståndelse. De ägde mer än mänsklig kraft; de vågade ej ett ögonblick giva sig ro, utan vara ständigt iklädda Guds vapenrustning, beredda till strid, ej endast mot andliga fiender, utan mot satan i skepnad av män, vilkas ständiga rop var: "Avstå från eder tro eller dö!" Dessa få kristna vara starka i Gud och

dyrbarare i hans ögon än en halv värld, som bär det kristna namnet men som dock är oduglig i hans sak. Då församlingen blev förföljd, var det enighet och kärlek bland dess medlemmar, som vara starka i Gud. Syndare fingo ej inträde i församlingen; endast de, som vara villiga att försaka allt för Kristi skull, kunde bliva hans lärjungar. Dessa funno sin lust i att vara fattiga och ödmjuka och likna Kristus.

Kapittel 53 - Församlingen och världen förenade.

Därefter såg jag satan samråda med sina änglar, övervägande vad de hade uppnått. Visserligen hade de, tack vare fruktan för döden, kunnat avhålla några rädda själar från att antaga sanningen, men många, även av de mest fruktande, hade mottagit sanningen, varpå deras betänkligheter och fruktan ögonblickligen lämnat dem. Då dessa blevo vittne till sina bröders död och sågo deras ståndaktighet och tålamod, visste de, att Gud och änglarna stodo dem bi, så att de kunde tåla sådana lidanden, och de blevo modiga och oförfärade. Då det föll på deras lott att giva sina egna liv, höllo de fast vid tron med en tålmodighet och en ståndaktighet, som kom t. o. m. deras mördare att bäva. Satan och hans änglar kommo till den slutsatsen, att det måste finnas ett bättre sätt att tillintetgöra själar - ett sätt, som i längden skulle föra till säkrare resultat. Nog måste de kristna lida, men deras ståndaktighet och det saliga hopp, som uppmuntrade dem, gjorde de svagaste starka och satte dem i stånd att oberörda bestiga bål och pinbänk. De liknade Kristus i hans ädla uppträdande, då han stod inför sina mördare, och genom deras orubblighet och genom den Guds härlighet, som vilade över dem, blevo många överbevisade om sanningen.

Satan kom därför till det resultatet, att han måste uppträda under mildare former. Han hade redan förfalskat bibelns läror, och traditioner, som skulle bliva miljoner till fall, slogo djupa rötter. Han lade band på sitt hat och beslutade att ej utsända sina tjänare att anställa förföljelser, utan leda församlingen till att kämpa för åtskilliga traditioner i stället för den tro, som en gång blivit överlämnad åt de heliga. Efter hand som det lyckades honom att förmå församlingen att mottaga ynnestbevis och förmåner från världen omkring den under föregivande, att den erhöll företräden, började den förlora sin ynnest hos Herren. Då den uraktlät att framhålla de tydliga sanningar, vilka föranledde uteslutning av dem, som älskade vällust och som voro världens vänner, förlorade den småningom sin kraft.

Församlingen utgör ej nu det avskilda egendomsfolk, som den var, då förföljelsens eld rasade mot den. Hur har ej guldet förlorat sin glans! Hur har ej det finaste guld förändrats! Jag såg, att om församlingen alltid upprätthållit sin särskilda, heliga karaktär, skulle den helige Andes kraft, som gavs åt lärjungarna, framdeles ha kännetecknat den. De sjuka skulle ha blivit helbrägda, djävlar blivit utdrivna, och församlingen skulle ha varit mäktig, en skräck för sina fiender.

Jag såg en mycket stor skara människor, som bekände Kristi namn, men Gud erkände dem ej som sina. Han hade ej något behag i dem. Satan tycktes taga på sig en religiös prägel och var mycket ivrig att få folket till att tro, att de voro kristna. Han var angelägen om att de skulle tro på Jesus, på hans korsfästelse och uppståndelse. Satan och hans änglar tro även därpå, men bäva. Men om denna tro ej frambringar goda gärningar och kommer dem, som bekänna sig hava den, att likna Kristi självförsakande liv, besvärar det ej satan; ty de antaga blott Kristi namn, under det att deras hjärtan fortfarande äro köttsliga; han kan därför

använda dem i sin tjänst med ännu större fördel, än om de ingen bekännelse hade. Under Kristi namn dölja de sin ogudaktighet och behålla sin vanhedrande natur, utan att deras onda böjelser bliva besegrade. Detta giver den otrogne anledning att håna Kristus för deras ofullkomligheter och bringar dem, som hava en ren och obesmittad gudstjänst, i vanrykte.

Ordets förkunnare tala behagliga ting, som kunna passa för köttsliga kristendomsbekännare. De våga ej predika Jesus och framhålla bibelns skarpa sanningar, ty om de gjorde det, skulle dessa köttsliga kristendomsbekännare ej bliva kvar i församlingen. Men eftersom många av dem äro rika, måste man behålla dem, fastän de äro lika opassande att vara där, som satan och hans änglar äro det. Detta är just, vad satan önskar. Att hylla Jesu religion kommer att se ut som något stort och populärt i världens ögon. Man lär människorna, att de, som bekänna sig vara kristna, skola åtnjuta större ära i världen. En sådan lära är helt olik Kristi lära. Hans lära och världen kunna ej förenas. De som följde honom, måste försaka världen. Dessa behagliga ting hava sin upprinnelse hos satan och hans änglar. Det var de, som lade planen, och s. k. kristendomsbekännare förverkligade den i livet. Tilltalande fabler framhöllos och mottogos med lätthet, medan hycklare och uppenbara syndare slöto sig till församlingen. Om sanningen blivit förkunnad i sin renhet, hade denna klass av människor ställts utanför. Men det är ingen skillnad mellan s. k. Kristi efterföljare och världen. Jag såg, att om kyrkosamfundens medlemmar berövades sin falska kappa, skulle en sådan ogudaktighet, ett sådant fördärv och en sådan ondska komma i dagen, att det mest tillbakadragna Guds barn skulle utan några betänkligheter kalla dessa kristendomsbekännare vid deras rätta namn: barn av den fadern djävulen, ty det är hans gärningar de göra.

Jesus och hela den himmelska härskaran betraktade dessa förhållanden med avsky. Men Gud hade ett heligt och viktigt budskap till församlingen. Bleve det mottaget, skulle det åstadkomma en grundlig reformation i församlingen och återuppväcka det levande vittnesbördet, som skulle bortrensa hycklare och syndare, så att Guds församling åter kunde finna nåd inför Herren.

Kapittel 54 - William Miller.

Gud sände sin ängel till en bonde, som ej trodde på bibeln, för att han skulle påverka hans hjärta och leda honom till att granska profetiorna. Guds änglar besökte denne man upprepade gånger för att vägleda hans sinne och upplåta för hans förstånd profetior, som alltid varit dunkla för Guds folk. Början till sanningens kedja blev honom given, och han leddes allt vidare, till dess han betraktade Guds ord med förvåning och beundran. Det ord, han betraktat såsom ej inspirerat, upplät sig nu i sin skönhet och härlighet för hans blickar, Han såg, att det ena skriftstället förklarar det andra, och när han ej kunde förstå ett ställe, fann han andra ställen i bibeln, som förklarade det. Han betraktade Guds heliga ord med glädje och med den djupaste vördnad och aktning.

I det han följde profetiorna, såg han, att jordens befolkning levde i slutet av denna världens historia, men visste det ej. Han betraktade kyrkosamfunden och såg, att de voro fördärvade; de älskade ej längre Jesus, utan voro fästa vid världen, i det de sökte världslig ära i stället för den ära, som kommer ovanifrån, och strävade efter jordisk rikedom i stället för att samla sig skatter i himmelen. överallt såg han hyckleri, mörker och död. Hans ande vämjdes därvid. Gud kallade honom att lämna sitt jordagods, såsom han fordom kallade Elisa att lämna sina oxar och sin åker för att följa Elias. Med bävan började William Miller att förklara för folket Guds rikes hemligheter, under det han förde sina åhörare ned genom de profetiska förutsägelserna till Kristi andra ankomst. Varje nytt försök ökade hans kraft. Liksom Johannes döparen förkunnade Jesu första ankomst och beredde hans väg, så förkunnade William Miller och de, som slöto sig till honom, Guds Sons andra ankomst.

Jag blev förd tillbaka till apostlarnas dagar och såg, att Gud hade ett särskilt verk för den älskade' Johannes. Satan var fast besluten på att förhindra detta verk, och han påverkade sina tjänare att bringa Johannes om livet. Men Gud sände sin ängel och bevarade honom på ett underbart sätt. Alla, som bevittnade Guds stora makt, såsom den uppenbarades i Johannes befrielse, blevo förvånade, och många blevo överbevisade om, att Gud var med honom och att det vittnesbörd, han frambar angående Jesus, var sant. De som sökte tillintetgöra honom, voro rädda för att åter försöka taga hans liv. Falskeligen anklagad av sina fiender, blev han snart förvisad till en öde ö, dit Herren sände sin ängel för att visa honom händelser, som skulle ske på jorden, samt församlingens tillstånd ända ned till tidens ände, dess avfall och den ställning, som den måste intaga, om den skulle behaga Gud och slutligen vinna seger.

Ängeln från himmelen kom till Johannes i majestät; hans ansikte sken av Guds övermåttan stora härlighet. Han lät Johannes se händelser i Guds församlings historia, vilka voro av stor och gripande betydelse, och framställde för honom de svåra strider, som Kristi efterföljare skulle komma att genomgå. Johannes såg dem genomgå eldprov; han såg dem vita och luttrade och till slut stående såsom segervinnare, sedan de uppnått en evig frälsning

i Guds rike. Ängelns ansikte strålade av glädje och var övermåttan härligt, då han visade Johannes Guds församlings slutliga seger. Då aposteln såg församlingens slutliga befrielse, blev han intagen av det härliga skådespelet, och gripen av djup vördnad föll han ned för ängelns fötter för att tillbedja honom. Det himmelska sändebudet lyfte ögonblickligen upp honom, tillrättavisade honom milt och sade: “Gör icke så. Jag är din medtjänare och dina bröders, deras som hava Jesu vittnesbörd. Gud skall du tillbedja. Ty Jesu vittnesbörd är profetians ande.” Ängeln visade därnäst Johannes den himmelska staden med all dess prakt och bländande härlighet, varpå aposteln, hänryckt och överväldigad, glömmande den givna tillrättavisningen, åter föll ned för att tillbedja vid ängelns fötter. Åter ljöd den milda tillrättavisningen: “Gör icke så. Jag är din med tjänare och dina bröders, profeternas, och deras, som taga vara på denna boks ord. Gud skall du tillbedja.”

Predikanter och andra ha betraktat Uppenbarelseboken såsom hemlighetsfull och såsom av mindre betydelse än andra delar av den heliga skrift. Men jag såg, att denna bok i sanning är en uppenbarelse, given särskilt till gagn för dem, som leva i de yttersta dagarna, för att leda dem till klarhet över deras rätta ställning och plikt. Gud ledde William Millers tankar till profetiorna och gav honom stort ljus i uppenbarelseboken.

Om Daniels syner blivit förstådda, kunde folket bättre ha förstått Johannes’ syner. Men vid den rätta tiden påverkade Gud sin utvalde tjänare, som med klarhet och i den helige Andes kraft upplät profetiorna och påvisade överensstämmelsen mellan Daniels och Johannes’ syner och andra delar av bibeln samt överbevisade människornas hjärtan om ordets heliga och förskräckliga varningar, på det de skulle bereda sig för Människosonens ankomst. En djup och allvarlig överbevisning intog dem, som hörde honom, och både predikanter, lekmän, syndare och gudsförnekare vände sig till Herren för att bereda sig att bestå i domen.

Guds änglar ledsagade William Miller på hans mission. Han var bestämd och oförskräckt och förkunnade utan fruktan det budskap, som var honom anförtrott. En ogudaktig värld tillika med en kall, världslig kyrka var nog att sätta alla hans krafter i verksamhet och kom honom att villigt uthärda möda, försakelse och lidande. Oaktat han motarbetades både av kristendomsbekännare och av världen och ansattes av satan och hans änglar, upphörde han dock ej med att förkunna det eviga evangeliet för massorna, varhelst han fick inbjudning därtill, och när och fjärran lät han ropet ljuda: “Frukten Gud och given honom ära, ty stunden för hans dom har kommit.”

Kapittel 55 - Den första ängelns budskap.

Jag såg, att Gud var med i förkunnandet av tiden år 1843. Hans avsikt var att uppväcka människorna och bringa dem i en sådan prövande ställning, att de skulle taga ståndpunkt antingen för sanningen eller mot sanningen. Predikanter blevo överbevisade om riktigheten av de åsikter, som framställdes angående de profetiska tidsperioderna, och några lade bort sitt högmod, avstodo från lönande anställningar och lämnade sina kyrkosamfund för att resa om. kring från plats till plats och förkunna budskapet. Men eftersom endast få bland dem, som utgåvo sig för att vara Kristi tjänare, anammade budskapet, blev arbetet lagt på många, som ej voro predikanter. Några lämnade sina åkrar för att predika budskapet, under det andra kallades från verkstaden och saluboden, ja, t. o. m. män, som innehade högre ämbeten, blevo kallade att lämna dessa för att deltaga i det oansedda verket att förkunna den första ängelns budskap.

Predikanter bortlade sina sekteriska åsikter och fördomar och hjälpte till att förkunna Kristi återkomst. Varhelst budskapet förkunnades, gjorde det ett djupt intryck på folket. Syndare omvände sig, gräto och bådo om förlåtelse, och de som fört en oärlig vandel, strävade efter att föra allt till rätta. Föräldrar kände det djupaste bekymmer för sina barn. De som antogo budskapet, verkade för sina oomvända vänner och släktingar, och med bördan av det allvarliga budskapet vilande på sina själar, varnade och förmanade de dem att bereda sig för Människosonens ankomst. Endast de mest förhärdade ville ej låta sig påverkas av den kraft, som låg i dessa hjärtgripande varningar. Detta reningsverk ledde deras sinnen från världsliga ting och ledde dem till en större hängivenhet åt Gud, än de någonsin förut haft.

Tusentals leddes att omfatta sanningen genom William Millers verksamhet; och Guds tjänare förkunnade budskapet i Elias' anda och kraft. De som predikade detta högtidliga budskap, kände sig, liksom Jesu förelöpare Johannes, drivna att sätta yxan till roten på trädet och förmana människorna att bära omvändelsens frukter. Deras vittnesbörd var ägnat att väcka och mäktigt påverka kyrkosamfunden och uppenbara deras sanna karaktär. Och då den allvarliga varningen att fly från den tillkommande vreden ljöd, anammades det helande budskapet av många, som stodo i kyrkosamfunden; de sågo sin avfällighet och med ångerfulla tårar och djup själsångest ödmjukade de sig inför Gud. Och då Guds Ande vilade över dem, hjälpte de till att förkunna budskapet: "Frukten Gud och given honom ära, ty stunden för hans dom har kommit."

Förkunnandet aven bestämd tid väckte stort motstånd från alla samhällsklasser, från predikanten på talarstolen ned till den mest likgiltiga himmeltrotsande syndare. "Om den dagen och den stunden vet ingem, hördes från skrymtaktiga predikanter och hånfulla bespottare. Dessa ville ej mottaga undervisning och tillrättavisning från dem, som kallade deras uppmärksamhet till det år, då de trodde, att de profetiska tidsperioderna skulle taga

slut, och till de tecken, som visade, att Kristi ankomst var nära för dörren. Många herdar över hjorden, som bekände sig älska Jesus, sade, att de hade ingenting emot förkunnandet av Kristi ankomst, men de satte sig upp mot den bestämda tidpunkten. Guds allseende öga genomskådade deras hjärtan. De älskade ej den tanken, att Jesus var nära. De visste, att deras okristliga vandel ej skulle bestå provet, ty de vandrade ej på den ödmjuka väg, som han hade visat dem. Dessa falska herdar stodo i vägen för Guds verk. Sanningen, som framhölls i sin överbevisande kraft, uppväckte folket, och likt fångvaktaren började de fråga: "Vad skall jag göra, att jag måtte bliva frälst?" Dessa herdar ställde sig emellan sanningen och folket och förkunnade behagliga ting, som förde dem bort från sanningen. De slöto sig till satan och hans änglar under ropet: "Frid! Frid!", när det alls ingen frid var. De som hade lust förmaklighet och vara nöjda med att vara långt borta från Gud, ville ej låta sig uppväckas från sin köttsliga säkerhet. Jag såg, att Guds änglar lade märke till allt detta; dessa ogudaktiga herdars kläder voro befläckade med själars blod.

Predikanter, som ej själva ville antaga detta frälsande budskap, hindrade dem, som skulle hava antagit det. De voro befläckade med själars blod. Predikanter och andra slöto sig tillsammans för att motarbeta detta budskap från himmelen och förfölja William Miller och hans medarbetare. Falska rykten utspriddes för att skada hans inflytande, och då han för sina åhörare tydligt framhållit Guds råd och allvarliga sanningar, upptändes ibland bittert hat mot honom, och när han lämnade mötena, lade sig någon i försåt på vägen för att döda honom. Men Guds änglar blevo sända att beskydda honom och rädda honom från den rasande pöbeln. Hans verk var ännu ej fullbordat.

De mest gudfruktiga själar antogo budskapet med glädje. De visste, att det kom från Gud och att det blev förkunnat i rätt tid. Med största intresse gåvo änglarna akt på resultatet av det himmelska budskapet, och då kyrkosamfunden vände sig bort och förkastade det, samrådde de bedrövade med Jesus, som vände bort sitt ansikte från kyrkosamfunden och bad sina änglar att troget vaka över de dyrbara själar, som ej förkastade vittnesbördet; ty det var ännu ett ljus, som skulle framlysa för dem.

Jag såg, att om de, som kallade sig kristna, hade älskat Frälsarens uppenbarelse, om de hade fäst sin kärlek vid honom och känt, att på Jorden fanns ingen annan, som kunde jämföras med honom, skulle de med glädje ha anammat den första antydan om hans återkomst. Men den motvilja, som de visade, då de hörde talas om hans återkomst, var ett avgörande bevis för, att de ej älskade honom. Satan och hans änglar gladde sig häröver och hånade Kristus och hans änglar med att de, som bekände sig vara hans folk, hyste så ringa kärlek för honom, att de ej önskade, att han skulle komma igen.

Jag såg Guds folk i glad förväntan bidande sin Herre. Men Gud ville pröva dem. Hans hand dolde ett fel i uträkningen av de profetiska tidsperioderna. De som väntade sin Herre, upptäckte ej detta fel, och ej heller de lärdaste män som voro motståndare till frågan rörande tiden: kunde upptäcka det. Det var Guds plan, att hans barn skulle bliva missräknade. Tiden

gick, och de som med glädje hade förväntat Frälsaren, blevo bedrövade och försagda, medan de, som ej hade älskat Jesu uppenbarelse, utan antagit budskapet av fruktan, voro väl till freds med att han ej kom den tid, man hade väntat honom. Deras bekännelse hade ej inverkat på deras hjärtan eller renat deras liv. Denna missräkning behövdes för att avslöja sådana hjärtan. Dessa voro de första att begynna göra spe av de bedrövade och missräknade själar, som verkligen älskade Frälsarens uppenbarelse. Jag såg Guds visdom däri, att han prövade sitt folk och lät det genomgå en svår prövning för att avslöja dem, som skulle giva vika i prövningens stund.

Jesus och hela den himmelska härskaran betraktade med kärlek och medlidsamhet dem, som med ljuv förhoppning väntat att se honom, som deras själ älskade. Änglar svävade omkring dem för att uppehålla dem i prövningens stund. De som försummat att mottaga det himmelska budskapet, lämnades i mörker, och Guds vrede var upptänd mot dem, emedan de ej ville antaga det ljus, han hade sänt dem från himmelen. Men de trogna och missräknade själar, som ej kunde förstå, varför deras Herre ej kom, lämnades icke i mörker. De leddes att åter undersöka den heliga skrifts profetiska tidsperioder. Herren tog bort sin hand från siffertalen, och felet upptäcktes. De sågo, att de profetiska tidsperioderna nådde till 1844 och att samma bevis de framhållit för att visa, att de profetiska tidsperioderna slutade 1843, visade, att de skulle sluta år 1844. Ljuset från Guds ord klargjorde deras ställning, och de upptäckte en väntetid - “om den [synen] dröjer, så förbida den”. I sin längtan efter Kristi snara återkomst hade de ej märkt det dröjsmål med synen, som var beräknat att uppenbara dem, som verkligen väntade Herren. Åter hade de en bestämd tidpunkt att hålla sig till. Jag såg, att många ej kunde sätta sig över den allvarliga missräkning, de hade genomgått, och åter komma i besittning av det nit och den kraft, som hade utmärkt deras tro år 1843.

Satan och hans änglar triumferade över dem, och de, som ej ville antaga budskapet, lyckönskade sig själva över sin omfattande kunskap och klokhet, i det de icke antogo villfarelsen, såsom de kallade det. De insågo ej, att de förkastade Guds råd med dem och att de samverkade med satan och hans änglar för att förvirra Guds folk, som efterlevde det himmelska budskapet.

De som trodde detta budskap, ledo förtryck inom kyrkosamfunden. De som ej mottogo budskapet, undertryckte för en tid av fruktan sina fientliga känslor; men så snart tiden gått förbi, uppenbarades deras verkliga sinnelag. De önskade bringa de vittnesbörd till tystnad, som de väntande kände sig manade att frambära, nämligen att de profetiska tidsperioderna nådde till 1844. De troende förklarade tydligt sitt misstag och angåvo sina skäl, varför de väntade Herren 1844, och deras motståndare kunde ej framlägga några argument mot dessa starka skäl. Men kyrkosamfunden voro förbittrade på dem och beslutna att ej lyssna till något skäl, utan utestänga vittnesbördet från sina församlingar, så att andra ej skulle få tillfälle att höra det. De som ej vågade undanhålla andra det ljus, de erhållit från Gud, blevo uteslutna från församlingarna; men Jesus var med dem, och de fröjdade sig i hans ansiktes ljus. Dessa voro också beredda att mottaga den andra ängelns budskap.

Kapittel 56 - Den andra ängelns budskap.

Då kyrkosamfunden ej ville mottaga den första ängelns budskap, förkastade de ljuset från himmelen och förlorade Guds ynnest. De förlitade sig på sin egen kraft, och genom att sätta sig upp mot den första ängelns budskap ställde de sig på en sådan ståndpunkt, där de ej kunde se ljuset av den andra ängelns budskap. Men de som älskade Gud och som ledo förtryck, antogo budskapet: "Fallet, fallet är det stora Babylon", och lämnade kyrkosamfunden.

Nära slutet av den andra ängelns budskap såg jag ett stort ljus skina ned från himmelen på Guds folk. Strålarna av detta ljus voro klara såsom solen; och jag hörde änglaröster, som ropade: "Se, brudgummen kommer! Gån ut och möten honom!"

Detta var midnattsropet, som skulle giva kraft åt den andra ängelns budskap. Änglar utsändes från himmelen för att väcka de försagda heliga och bereda dem för det stora verk, som skulle utföras. De män, som hade de största gåvorna, voro ej de första att antaga detta budskap. Änglar sändes till ödmjuka, gudfruktiga personer och nödgade dem att ropa: "Se, brudgummen kommer! Gån ut och möten honom!" De som blevo anförtrodda detta rop, skyndade sig åstad och förkunnade det i den helige Andes kraft och väckte de försagda bröderna. Detta verk var ej grundat på människors klokhet och lärdom, utan på Guds kraft, och då Guds barn hörde ropet, kunde de ej motstå det. De som voro mest andligt sinnade, voro de första att mottaga budskapet, och de som förut varit ledare i verket, voro nu de sista att antaga och förkunna budskapet: "Se, brudgummen kommer! Gån ut och möten honom!"

I alla delar av landet utbredde sig ljuset om den andra ängelns budskap, och ropet grep tusentals hjärtan. Det ljöd från stad till stad, från by till by, till dess Guds väntande barn blevo uppväckta. I många kyrkosamfund fick man ej tillåtelse att förkunna budskapet, och en stor skara, som hade det levande vittnesbördet, lämnade dessa fallna samfund. Ett mäktigt verk utfördes genom midnattsropet. Budskapet var hjärterannsakande och föranledde de troende att söka få en personlig, levande erfarenhet. De visste, att de ej kunde lita på varandra.

Ivrigt väntade de heliga på sin Herre under fasta, vaksamhet och nästan oavlåtlig bön. Även enskilda syndare sågo framåt till denna händelse med fruktan och bävan; men den stora mängden uppenbarade satans anda, i det de motstodo budskapet. De hånade och bespottade och sade allestädes: "Om den dagen och den stunden vet ingen." Onda änglar ledde dem att förhärda sina hjärtan och att förkasta varje ljusstråle från himmelen, på det de måtte bliva insnärjda i satans garn. Många, som bekände sig vänta Kristus, hade ingen del i budskapet. Den Guds härlighet, som de hade bevittnat, de väntande heligas ödmjukhet och stora hängivenhet tillika med de överväldigande bevisen bragte dem till att bekänna sig till sanningen; men de hade ej blivit omvända och voro ej redo för Herrens ankomst.

En allvarlig och uppriktig bönens ande gjorde sig gällande överallt bland de troende, och et! heligt allvar vilade över dem. Med det djupaste intresse gåvo änglarna akt på den verkan budskapet hade, och dem, som antogo budskapet, drogo de bort från de timliga tingen, för att de skulle erhålla ett större förråd ur frälsningens källa. Gud erkände dem såsom sitt folk, och Jesus betraktade dem med välbehag, ty de återspeglade hans bild. De hade helt upppoffrat sig för Gud och väntade nu att bliva förvandlade till odödlighet. Men de skulle åter få genomgå en bitter missräkning. Den tid, som de sett framåt till för sin förlossning, gick förbi; de voro ännu kvar på jorden, och förbannelsens verkningar tycktes aldrig ha varit mera uppenbara än nu. Deras håg hade stått till himmelen, och i livlig förväntan hade de smakat den eviga förlossningen, men deras förhoppningar blevo ej förverkligade.

Den fruktan, som bemäktigat sig många bland folket i allmänhet, försvann ej med detsamma; de triumferade ej strax över de missräknade. Men då inga synliga tecken på Guds vrede visade sig, försvann snart den fruktan de hade känt, och de började åter att förlöjliga och håna Guds folk, som sålunda åter blev prövat. Världen hånade, förlöjligade och smädade dem; och de, som utan minsta tvivel hade trott, att Jesus redan skulle vara kommen för att uppväcka de döda, förvandla de levande heliga och mottaga riket för att besitta det evinnerligen, kände liksom lärjungarna vid Kristi grav: “De hava tagit bort min Herre, och jag vet icke, var de hava lagt honom.”

Kapittel 57 - Adventrörelsen belyst.

Jag såg flera grupper, som tycktes vara sammanbundna med rep. Många av dessa grupper befunno sig i fullständigt mörker; deras ögon voro riktade mot jorden, och de tycktes ej hava någon förbindelse med Jesus. Men här och där i dessa olika grupper syntes personer, vilkas ansikten strålade och vilkas ögon voro riktade mot himmelen. Ljusstrålar från Jesus, lika solens strålar, blevo dem meddelade. En ängel bad mig giva noga akt, och jag såg då en ängel vaka över var och en enskild av dem, som hade en ljusstråle, medan onda änglar omgåvo dem, som voro i mörker. Jag hörde en ängel säga: “Frukten Gud och given honom ära; ty stunden är kommen, då han skall hålla dom.”

Ett härligt ljus sänkte sig ned över dessa grupper för att upplysa alla, som ville mottaga det. Några av dem, som voro i mörker, mottogo ljuset och fröjdade sig. Andra förkastade ljuset från himmelen, i det de sade, att det var sänt för att vilseleda dem. Ljuset lämnade dessa, och de kvarlämnades i mörker. De som hade mottagit ljuset från Jesus, gladde sig över det större mått av dyrbart ljus, som föll på dem. Deras ansikten strålade av helig glädje, medan deras blick med djupaste intresse var vänd uppåt mot Jesus, och man hörde deras stämmor ljuda i samklang med änglarnas: “Frukten Gud och given honom ära, ty stunden är kommen, då han skall hålla dom.” Då de höjde detta rop, såg jag, att de, som voro i mörker, knuffade dem. Många av dem, som mottogo det heliga ljuset, söndersleto nu de band, som bundo dem, och trädde utanför och stodo avskilda från dessa grupper. I det de gjorde detta, gingo män, som tillhörde de olika grupperna och vilka de högaktade, förbi, några med vänliga ord och andra med vreda blickar och hotande åtbörder. Dessa män åtsnörde banden, som höllo på att lossna. och upprepade oavbrutet: Gud är med oss Vi stå i ljuset. Vi hava sanningen.” Jag frågade då, vilka dessa män voro, och fick veta, att de voro predikanter och ledande män, som själva hade förkastat ljuset och ej ville, att andra skulle antaga det.

Jag såg, att de, som mottogo ljuset, riktade blicken uppåt med en innerlig längtan, förväntande, att Jesus skulle komma och taga dem till sig. Snart överskyggdes de aven sky, och deras ansikten antogo en bedrövad uppsyn. Jag frågade om orsaken till denna sky och fick se, att den berodde på missräkningen. Tiden, då de väntat Frälsaren, hade gått förbi, och han kom ej. Då nu missmodet grep dessa väntande väckte det glädje hos de predikanter och ledande män, som jag förut lagt märke till, och alla de, som förkastat sanningens ljus, triumferade storligen, under det även satan och hans änglar jublade.

Nu hörde jag en annan ängels röst säga: “Fallet, fallet är det stora Babylon!” Ett ljus sken på dessa missmodiga, och med en innerlig längtan efter hans uppenbarelse fäste de åter blicken på Jesus. Jag såg flera änglar samtala med den, som hade ropat: .Fallet, fallet är det stora Babylon I” och dessa förenade sig med honom i ropet: “Se, brudgummen kommer! Gån ut och möten honom. Dessa änglars melodiska röster tycktes ljuda överallt. Ett övermåttan klart och härligt ljus omstrålade dem, som hade mottagit det ljus, som blivit dem

givet. Deras ansikten strålade aven utomordentlig härlighet, och de förenade sig med änglarna i ropet: “Se, brudgummen kommer!” Och då de såsom med en röst ropade bland de olika grupperna, stötte de, som hade förkastat ljuset, till dem och med vreda blickar bespottade och hånade dem. Men Guds änglar bredde ut sina vingar över de förföljda, under det satan och hans änglar sökte inhölja dem i sitt mörker för att leda dem till att förkasta ljuset från himmelen.

Därpå hörde jag en röst säga till dem, som varit föremål för hån och bespottelse: “Gån ut ifrån dem och... kommen icke vid det orent är.” Många efterkommo denna uppmaning, söndersleto de band, som bundo dem, lämnade de grupper, som voro i mörker, och slöto sig till dem, som förut gjort sig fria, samt blandade fröjdefullt sina röster med deras. Jag hörde allvarliga och brinnande böner uppsändas från några få, som ännu stodo kvar i de grupper, som voro i mörker. Predikanterna och de ledde männen gingo omkring i dessa olika grupper och knöto banden ännu fastare; men ännu hörde jag ljudet av allvarlig bön. Därpå såg jag dem, som hade bedit, räcka ut händerna efter hjälp från dem, som gjort sig fria och nu fröjdade sig i Gud. I det dessa blickade allvarligt mot himmelen och pekade uppåt, sade de: “Gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån dem!” Jag såg en del personer kämpa för frihet, och till slut söndersleto de de band, som bundo dem. De motstodo de försök, som gjordes att draga åt banden, och vägrade att lyssna till de upprepade påståendena: “Gud är med oss. Vi hava sanningen hos oss.”

Ständigt funnos några, som lämnade de grupper, som voro i mörker, och förenade sig med de fria grupperna, som tycktes stå på en öppen plats, höjd över jorden. Deras blickar voro riktade uppåt, Guds härlighet vilade över dem, och de sjöngo hans pris. De voro innerligt förenade och tycktes vara omgivna av himmelskt ljus. Omkring denna grupp voro några, som kommo under ljusets inflytelse, men som dock ej ägde någon synnerlig förbindelse med själva gruppen. Alla, som mottogo det ljus, som utgöts över dem, blickade uppåt med spänt intresse, och Jess betraktade dem med livligt välbehag. De väntade, att han skulle komma, och längtade efter hans uppenbarelse. Ej ett ögonblick läto de sina blickar dväljas vid jorden. Men åter sänkte sig en sky över de väntande, och jag såg dem vända sina ögon mot jorden. Jag frågade om orsaken till denna förändring, och min ledsagande ängel svarade: “De bliva åter missräknade i sina förhoppningar. Jesus kan ej ännu återvända till jorden. De måste uthärda större prövningar för hans skull. De måste lämna sina av människor uppdiktade villfarelser och traditioner och helt vända sig till Gud och hans ord. De måste göras vita, renas och prövas. De som uthärda denna bittra missräkning, skola vinna en evig seger.”

Jesus kom ej till denna jorden, såsom nämnda väntande skara förmodade, han skulle göra, för att rena helgedomen genom att rena jorden medelst eld. Jag såg, att deras beräkningar rörande de profetiska tidsperioderna var rätt, att profetisk tid slutade år 1844 och att Jesus ingick i det allraheligaste för att vid slutet av de profetiska dagarna rena helgedomen. Deras misstag berodde på, att de ej förstått vad helgedomen var och vari dess

rening bestod. Då jag åter betraktade den väntande, missräknade skaran, hade den ett bedrövat utseende. De undersökte noggrant skälen för sin tro och uträkningen av de profetiska tidsperioderna, men kunde ej upp täcka något fel. Tiden var fullbordad, men var var deras Frälsare? De hade förlorat honom ur sikte.

Min uppmärksamhet riktades till lärjungarnas missräkning, då de kommo till graven och ej funno Jesu kropp. Maria sade: “De hava tagit bort min Herre, och jag vet icke, var de hava lagt honom.” Änglarna meddelade de sörjande lärjungarna, att deras Herre hade uppstått och att han skulle gå före dem till Galiléen.

Jag såg, att på samma sätt hade Jesus med djupt deltagande betraktat de missräknade, som hade väntat hans återkomst, och han sände sina änglar att vägleda deras sinnen, så att de kunde följa honom dit, där han var. Han visade dem, att jorden ej är helgedomen, utan han måste gå in i det allraheligaste av den himmelska helgedomen för att göra försoning för sitt folk och för att mottaga riket av sin Fader, samt att han sedan skulle återvända till jorden och hämta sitt folk, på det att de alltid skulle vara hos honom. De första lärjungarnas missräkning är en träffande förebild av deras missräkning, vilka väntade sin Herre år 1844.

Jag blev förd tillbaka till den tid, då Jesus red segrande in i Jerusalem. De glada lärjungarna trodde, att han då skulle övertaga riket och härska såsom en jordisk konung. Med stora förhoppningar följde de sin Konung. De avskuro de vackra palmkvistarna, togo av sina mantlar och bredde ut dem på vägen; några gingo före och andra följde efter, ropande: “Hosianna, Davids Son! Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden!” Den spänning, som gjorde sig gällande, förvirrade fariséerna, och de ville, att Jesus skulle tillrättavisa sina lärjungar. Men han sade till dem: “Om dessa tiga, skola stenarna ropa.” Profetian i Sak. 9: 9 måste bliva uppfylld. Likväl voro lärjungarna dömda till en bitter missräkning. Några få dagar därefter följde de Jesus till Golgata och sågo honom hänga blödande och sårad på det grymma korset. De voro vittnen till hans kvalfulla död, och de lade honom i graven. Deras hjärtan blevo förkrossade av sorg, deras förhoppningar hade ej förverkligats i ett enda avseende, och med Jesu död var det slut med deras hopp. Men då han uppstod från de döda och visade sig för sina sörjande lärjungar, återupplivades deras hopp. De hade åter funnit honom.

Jag såg, att deras missräkning, vilka väntade, att Herren skulle komma år 1844, ej kunde jämföras med de första lärjungarnas missräkning. Profetian hade blivit uppfylld i den första och andra ängelns budskap. Dessa budskap förkunnades på den rätta tidpunkten och utförde det verk, som Gud hade bestämt, att de skulle utföra.

Kapittel 58 - En annan bild.

Jag såg det intresse, varmed hela himmelen hade följt den verksamhet, som försiggick på jorden. Jesus bjöd en mäktig ängel stiga ned för att uppmana jordens inbyggare att bereda sig för hans andra ankomst. Ett övermåttan klart och härligt ljus gick framför ängeln, då han lämnade Jesu åsyn i himmelen. Det blev sagt till mig, att hans mission var att upplysa jorden med sin härlighet och varna människorna för Guds kommande vrede. Skaror av människor mottogo ljuset. Några bland dem tycktes vara mycket allvarliga, under det andra voro glada och hänryckta. Var och en, som mottog ljuset, vände sitt ansikte mot himmelen och prisade Gud. Oaktat ljuset utgöts över alla, fanns det några, som blott kommo under dess inverkan, men ej gåvo det ett hjärtligt mottagande. Många fylldes med stor vrede. Präster och lekmän förenade sig med de onda och satte sig hårdnackat upp mot det ljus, som utgick från den mäktige ängeln. Men alla, som mottogo det, drogo sig bort från världen och slöto sig innerligt tillsammans.

Satan och hans änglar voro ivrigt sysselsatta med att leda så mångas sinnen som möjligt bort från ljuset. Den skara, som förkastade det, blev åter sittande i mörker. Jag såg, hur Guds änglar med det djupaste intresse gåvo akt på Herrens folk för att kunna avlägga berättelse om den karaktär de utvecklade, då budskapet från himmelen framställdes för dem. Och då många av dem, som bekände sig älska Jesus, med hån, hat och förakt vände sig bort från det himmelska sändebudet, skreven ängel, som hade ett pergament i sin hand, den sorgliga berättelsen därom. Hela himmelen fylldes med harm, emedan Jesus blev så ringaktad av dem, som kallade sig hans efterföljare.

Jag såg, huru de tillitsfulla blevo missräknade, då de ej fingo se sin Herre den tid de väntat. Det hade varit Guds avsikt att dölja framtiden och att föra sitt folk till en avgörande punkt. Hade ej en bestämd tid för Kristi ankomst blivit förkunnad, skulle det av Gud bestämda verket ej blivit utfört. Satan ledde många att först långt in i framtiden vänta de stora händelser, som skulle ske i förbindelse med domen och nådatidens upphörande. Men det var nödvändigt, att Guds folk leddes till att allvarligt sträva efter en ögonblicklig beredelse.

Då tiden var förbi, förenade sig de, som ej helt mottagit ängelns ljus, med dem, som hade föraktat budskapet, och de vände sig mot de missräknade och förlöjligade dem. Änglarna sågo den ställning, i vilken de, som kallade sig Kristi efterföljare, befunno sig. De hade blivit prövade därigenom, att den fastställda tiden gått förbi, och många blevo vägda i vägskålen och befunna för lätta. De förkunnade högljutt, att de voro kristna, men försummade i nästan varje detalj att följa Kristus. Satan jublade över det tillstånd, vari Jesu s. K. efterföljare befunno sig. Han hade fångat dem i sin snara. Flertalet hade han lett att lämna den rätta vägen, och de försökte nu att komma till himmelen på en annan väg. Änglarna såga de rena och heliga sammanblandade med syndare i Sion och med hycklare,

som älskade världen. De hade vakat över Jesu sanna lärjungar; men de fördärvade utövade sitt inflytande över de heliga. I några hjärtan brann en innerlig önskan att se Jesus, men de, som kallade sig för deras bröder, förbjödo dem att tala om hans ankomst. Änglar betraktade detta skådespel och kände medlidande med den kvarleva, som älskade Herrens uppenbarelse.

En annan mäktig ängel fick befallning att stiga ned till jorden. Jesus gav honom en skrivelse i handen, och då ängeln kom ned till jorden, ropade han: "Fallet, fallet är det stora Babylon!" Jag såg då de missräknade åter lyfta blicken mot himmelen i tro och hopp, förväntande sin Herres uppenbarelse. Men många tycktes förbliva i ett slött tillstånd, såsom om de sova; likväl kunde jag i deras ansikten se spår av djup sorg. De missräknade såga i den heliga skrift, att de befunna sig i fördröjandets tid och att de med tålamod måste vänta på synens uppfyllelse. Samma bevis, som kom dem att förvänta Herren år 1843, kom dem nu att vänta honom år 1844. Men jag såg, att flertalet ej hade det nit, som kännetecknade deras tro år 1843. Missräkningen hade avkylt deras tro.

Då Guds folk slöto sig tillsammans under den andra ängelns rop, lade den himmelska härskaran med största intresse märke till budskapets verkan. Den såg, att många, som hade namn av att vara kristna, vände sig med hån och spott mot dem, som blivit missräknade. Då hånfulla läppar sade: "Såå - du har ännu inte farit upp till himmelen!" nedskrevos orden av en ängel. Ängeln sade: "De häda Gud." Jag blev visad en liknande synd, som begicks fordom. Elias hade blivit upptagen till himmelen, och hans mantel hade fallit på Elisa. Ogudaktiga unga personer, som av sina föräldrar lärt att första gudsmannen, följde efter Elisa och ropade hånfullt: "Upp med dig, du flintskalle! Upp med dig, du flintskalle!" Genom att sålunda håna Guds tjänare, hånade de Gud och fingo ögonblickligen sitt straff. På liknande sätt skola de, som hånat och bespottat tanken på de heligas himmelsfärd, bliva hemsökta av Guds vrede och skola få erfara, att det ej är en likgiltig sak att gäckas med Skaparen.

Jesus bjöd andra änglar hastigt flyga bort för att återuppliva och styrka den sviktande tron hos hans folk och bereda dem att förstå den andra ängelns budskap och den viktiga händelse, som snart skulle äga rum i himmelen. Jag såg dessa änglar mottaga stor kraft och stort ljus från Jesus och med hast flyga till jorden för att fullborda sin mission, som var att stödja den andra ängeln i hans verk. Ett stort ljus lyste över Guds folk, då änglarna ropade: "Se, brudgummen kommer! Gån ut och möten honom! "Jag såg därpå de missräknade stå upp och i överensstämmelse med den andra ängeln förkunna: "Se, brudgummen kommer! Gån nt och möten honom!" Ljuset från änglarna genomträngde mörkret allestädes. Satan och hans änglar sökte förhindra, att detta ljus utbreddes och utövade sin bestämda verkan. De ordväxlade med änglarna från himmelen och sade, att Gud hade förvillat folket och att de, trots sitt ljus och all sin makt, ej kunde få världen att tro, att Kristus skulle komma. Fastän satan försökte spärra vägen och draga folkets tankar bort från ljuset, fortsatte dock Guds änglar sitt verk.

De som mottogo ljuset, tycktes vara mycket lyckliga. Troget blickade de upp mot himmelen och längtade efter Jesu uppenbarelse. Några gräto och bådo under stor nöd. De tycktes ha fäst sina ögon på sig själva, och de vågade ej se uppåt. Ett ljus från himmelen fördrev mörkret från dem, och deras blickar, som i förtvivlan varit fästa på dem själva, riktades uppåt, under det tacksamhet och glädje syntes i varje anletsdrag. Jesus och hela änglaskaran gåvo med välbehag akt på de väntande trogna.

De som förkastade ljuset av den första ängelns budskap och satte sig upp mot det, gingo även miste om den andra ängelns ljus och fingo ingen nytta av den kraft och härlighet, som ledsagade budskapet: “Se, brudgummen kommer!” Jesus vände sig bort från dem med en vredesblick, ty de hade ringaktat och förkastat honom. De som mottogo budskapet, inhöljdes i en sky av härlighet. De voro mycket rädda att förtörna Gud, och de väntade och vakade och bådo för att känna hans vilja. Jag såg, hur satan och hans änglar försökte att tillbakahålla detta gudomliga ljus från Guds folle; men så länge de väntande höllo fast vid ljuset och hade blicken vänd från jorden till Jesus, hade satan ingen makt att beröva dem dess dyrbara strålar. Budskapet från himmelen förbittrade satan och hans änglar och föranledde dem, som gåvo sig ut för att älska Jesus, men som föraktade hans ankomst, att håna och bespotta de trogna och tillitsfulla. Men en ängel förde räkenskap över varje förnärmelse, varje ringaktning, varje orätt, som Guds barn blevo utsatta för från deras sida, som kallade sig deras bröder.

Många utropade: “Se, brudgummen kommer!” och lämnade sina bröder, som ej älskade Jesu uppenbarelse och ej ville tillåta dem dväljas vid ämnet om hans andra ankomst. Jag såg Jesus vända bort ansiktet från dem, som förkastade och föraktade hans ankomst, varpå han bjöd några av änglarna att skilja hans folk från de orena, så att de ej skulle bliva besmittade. De som åtlydde budskapet, trädde nu ut och stodo fria och förenade. Ett heligt ljus strålade på dem. De drogo sig bort från världen och sina timliga intressen, avstodo från sina jordiska skatter och vände sina ängsliga blickar mot himmelen, förväntande att se sin käre Förlossare. Ett heligt ljus strålade i deras ansikten och vittnade om den frid och glädje, som härskade i deras inre. Jesus bjöd sina änglar att gå och styrka dem, ty stunden för deras prövning närmade sig. Jag såg, att dessa väntande själar ännu ej blivit prövade, såsom de måste bliva, och att de ej voro fria från villfarelser. Och jag såg Guds nåd och godhet uppenbaras, därigenom att han sände en varning till människorna på jorden och upprepade budskapen för att leda dem att flitigt rannsaka sina hjärtan och granska skriften, så att de kunde befria sig från de villfarelser, som härstammade från hedendomen och från påvekyrkans anhängare. Genom dessa budskap har Gud verkat för att uttaga ett folk och bringa det i den ställning, att han kunde verka för det med större kraft och att det kunde hålla alla hans bud.

Kapittel 59 - Helgedomen.

Jag blev visad Guds barns stora missräkning, i det de ej fingo se Jesus den tid, de väntade honom. De visste ej, varför deras Frälsare icke kom; ty de kunde ej se annat, än att den profetiska tidsperioden hade gått till ända. Ängeln sade: “Har Guds ord slagit fel? Har Gud uraktlåtit att uppfylla sina löften? Nej; han har fullbordat allt, som han lovat. Jesus har stått upp och tillslutit dörren till det heliga i den himmelska helgedomen och har öppnat en dörr till det allraheligaste samt inträtt där för att rena helgedomen. Alla, som tålmodigt vänta, skola förstå hemligheten. Människor ha tagit fel; men Gud å sin sida har icke svikit. Allt, som Gud lovade, har uppfyllts; men människor hava misstagit sig, i det de trott, att jorden var helgedomen, som skulle renas vid slutet av de profetiska tidsperioderna. Det är människors förväntan och icke Guds löfte, som slagit fel.”

Jesus sände sina änglar att leda de missräknades tankar till det allraheligaste, dit han ingått för att rena helgedomen och göra en särskild försoning för Israel. Jesus sade till änglarna, att alla, som funno honom, skulle förstådet verk, han skulle utföra. Jag såg, att medan Jesus var i det allraheligaste, skulle han bliva vigd vid det nya Jerusalem, och sedan han utfört sitt verk i det allraheligaste, skulle han stiga ned till jorden i konungslig makt och taga till sig sina trogna, som tåligt bidat hans återkomst.

Jag fick se, vad som ägde rum i himmelen vid slutet av de profetiska tidsperioderna år 1844. Då Jesus avslutade sin tjänst i det heliga och stängde dörren till denna avdelning, sänkte sig ett djupt mörker över dem, som hade hört och förkastat budskapen om hans ankomst, och de förlorade honom ur sikte. Jesus iförde sig därpå dyrbara kläder. Omkring nedre fållen på hans klädnad sutto bjällror och granatäpplen. En bröstsköld av konstnärligt arbete hängde ned från hans skuldror. Då han rörde sig, strålade denna som diamanter och förstorade de bokstäver, som liknade namn och som voro skrivna eller ingraverade på bröstskölden. På sitt huvud hade han något, som liknade en krona. Då han var fullt färdigklädd, omringades han av änglar, och i en vagn av eld fördes han innanför den andra förlåten.

Jag blev sedan uppmanad att lägga märke till de två avdelningarna i den himmelska helgedomen. Förlåten eller dörren öppnades, och jag fick tillåtelse att träda innanför. I första avdelningen såg jag ljusstaken med sju lampor, skådebrödsbordet, rökelsealtaret och rökelsekaret. Alla föremål i denna avdelning sågo ut som det renaste guld och återspeglade bilden av den inträdande. Förhänget, som skilde de två avdelningarna, var av olika färger och material, med en vacker bård, på vilken voro invävda figurer av guld, föreställande änglar. Förhänget drogs åt sidan, och jag såg in i den andra avdelningen. Där såg jag en ark, som såg ut att vara av finaste guld. Omkring arken upptill var en övermåttan vackert tillverkad list, som föreställde kronor. I arken lågo stentavlor, innehållande de tio buden.

Två vackra keruber, en på varje ända av arken, stodo med vingarna utbredda över arken och med vingspetsarna vidrörande varandra ovanför Jesu huvud, när han stod framför nådastolen. Deras ansikten voro vända mot varandra medan de sågo ned mot arken, föreställande hela änglaskaran, som med intresse betraktar Guds lag. Mellan keruberna var ett rökelsekar av guld, och när de heligas böner, uppsända i tro, kommo upp till Jesus och han framställde dem för sin Fader, uppsteg ett välluktande moln från rökelsen, liknande rök med de vackraste färger. Framför arken, ovanför den plats, där Jesus stod, var en övermåttan stor härlighet, som jag ej kunde se på; den liknade Guds tron. I det rökelsen steg upp till Fadern, kom den överväldigande härligheten från tronen till Jesus, och från honom utgöts den över alla dem, vilkas böner uppstego som rökelse. Ljus i riklig mängd utgöts över Jesus och överskyggde nådastolen, och härlighetsglansen fyllde templet. Jag kunde ej längre beskåda den utomordentliga klarheten. Ord kunna ej beskriva den. Jag blev överväldigad och vände mig bort från det härliga, majestätiska skådespelet.

En jordisk helgedom med två avdelningar blev också visad mig. Den liknade den himmelska, och det blev sagt till mig, att den var en bild av helgedomen i himmelen. Föremålen i den första avdelningen i den jordiska helgedomen liknade dem, som funnos i den första avdelningen i den himmelska. Förhänget drogs åt sidan, och jag blickade in i det allraheligaste och såg, att allt var likadant som i det allraheligaste i den himmelska helgedomen. Prästen tjänstgjorde i båda avdelningarna av den jordiska helgedomen. Han gick dagligen in i den första avdelningen, men i det allraheligaste gick han in endast en gång om året för att rena den från de synder, som blivit överförda dit. Jag såg, att Jesus tjänstgjorde i båda avdelningarna i den himmelska helgedomen. I den jordiska gingo prästerna in med blodet av ett djur som offer för synd; Kristus gick in i den himmelska helgedomen med sitt eget blod som offer. De jordiska prästerna blevo bortryckta av döden och kunde därför ej förbliva; men Jesus var en präst till evig tid. Genom de olika offer, som offrades i den jordiska helgedomen, skulle Israels barn göras delaktiga aven tillkommande Frälsares förtjänster. Och i överensstämmelse med Guds vishet blevo enskildheterna i detta verk meddelade oss, på det att vi, genom att skåda tillbaka på dem, kunde få ett begrepp om Jesu verk i den himmelska helgedomen.

Då Jesus dog på Golgata, ropade han: “Det är fullkomnat”, och förlåten i templet rämnade från ovan och ända ned. Detta skulle visa, att tjänsten i den jordiska helgedomen upphört för evig tid och att Gud ej mer skulle möta prästerna i deras jordiska tempel för att mottaga deras offer. Då blev Jesu blod, som han själv skulle offra i den himmelska helgedomen, utgjutet. Liksom prästen en gång om året gick in i det allraheligaste för att rena den jordiska helgedomen, så gick Jesus år 1844, vid slutet av de 2,300 dygnen, som omtalas i Dan. 8:de kap., in i det allraheligaste i den himmelska helgedomen för att göra en slutlig försoning för alla, som kunde bli delaktiga av hans medlaregärning, och sålunda rena helgedomen.

Kapittel 60 - Den tredje ängelns budskap.

Då Jesu tjänst upphörde i det heliga och han fördes in i det allraheligaste och stod framför arken, som innehöll Guds lag, sände han en annan mäktig ängel med ett tredje budskap till världen. Ängeln fick ett pergament i sin hand, och i det han steg ned till jorden i kraft och majestät, förkunnade han en fruktansvärd varning, innehållande den förfärligaste hotelse, som någonsin ljudit för människorna. Genom att påvisa, att frestelsens och ångestens stund förestod, skulle detta budskap leda Guds barn att vara vaksamma. Ängeln sade: “De skola få en hård kamp med vilddjuret och dess bild. Deras enda hopp om evigt liv beror på, om de äro ståndaktiga. Även om deras liv står på spel, måste de hålla fast vid sanningen.” Den tredje ängeln avslutar sitt budskap sålunda: “Här gäller det för de heliga att hava ståndaktighet, för dem som hålla Guds bud och bevara tron på Jesus.” Då han upprepade dessa ord, pekade han mot den himmelska helgedomen. Och alla de, som anamma detta budskap, få sin uppmärksamhet riktad till det allraheligaste, där Jesus står framför arken och utför den slutliga medlafetjänsten för alla dem, för vilka det ännu finnes nåd och för dem, som ovetande brutit Guds lag. Denna försoning göres för såväl de rättfärdiga döda som för de rättfärdiga levande. Den innefattar alla, som dött i tron på Kristus, men ej erhållit ljus angående Guds bud och som därför syndat i okunnighet genom att överträda dem.

Då Jesus öppnat dörren till det allraheligaste, uppenbarades ljuset angående sabbaten, och Guds folk prövades liksom Israels barn fordom för att det skulle visa sig, om de ville hålla Guds lag eller ej. Jag såg den tredje ängeln peka uppåt och visa de missräknade vägen till det allraheligaste i den himmelska helgedomen. Då de i tro gå in i det allraheligaste, finna de Jesus, och hoppet och glädjen väckas upp på nytt. Jag såg dem skåda tillbaka och göra en överblick över den flydda tiden från förkunnandet av Kristi andra ankomst och ned genom sina erfarenheter, till dess tiden gick förbi år 1844. De sågo förklaringen på sin missräkning och fylldes åter med glädje och visshet. Den tredje ängeln hade kastat ljus över det flydda, över den närvarande tiden och över framtiden, och de visste, att Gud i sin underbara försyn i sanning hade lett dem.

Det blev framställt för mig, att kvarlevan av Guds folk följde Jesus in i det allraheligaste, dar de sago arken och nådastolen och grepos av brundran över dessas härlighet. Jesus upplyfte därpå arkens lock, och se, där ligga stentavlorna, på vilka de tio buden äro skrivna. De läsa de levande orden, men vika bävande tillbaka när de bland de heliga tio buden se det fjärde lysa med ett klarare ljus än de övriga nio, helt omgivet aven strålande gloria. De finna intet där, som säger dem, att sabbaten blivit avskaffad eller förändrad till den första dagen i veckan. Budet har samma ordalydelse, som då Gud högtidligt talade det på Sinai berg, under det ljungelden flammade och åskan dundrade; det lyder just såsom då han skrev det med sitt eget finger på stentavlorna: “Sex dagar skall du arbeta och förrätta alla dina sysslor; men den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat.” De förvånas, då de se, huru omsorgsfullt de

tio buden bevarats. De se dem anbragta nära Jehova, överskuggade och beskyddade av hans härlighet. De se, att de ha trampat det fjärde budet i lagen under sina fötter och att de i stället för den dag, som Jehova helgat, hava hållit en dag, som är en kvarleva från hedendomen och påvekyrkan. De ödmjuka sig inför Gud och begråta sina begångna överträdelser.

Jag såg röken av rökelsen uppstiga från rökelsekaret, då Jesus uppsände deras bekännelser och böner till Fadern. Och i det den uppsteg, vilade ett klart ljus "över Jesus och över nådastolen, och de allvarliga, bedjande människorna, som kände sig besvärade över den upptäckten, att de hade överträtt Guds lag, blevo välsignade, och deras ansikten upplystes av hopp och glädje. De slöto sig till den tredje ängelns verk och läto sina röster ljuda i förkunnandet av den högtidliga varningen. Till att börja med var det emellertid endast få, som mottogo den; men de trofasta fortsatte ivrigt att förkunna budskapet. Därefter såg jag många andra antaga den tredje ängelns budskap och förena sina röster med de andras, som förut förkunnat varningen, och de ärade Gud genom att hålla hans heliga vilodag.

Många, som antaga det tredje budskapet, hade ej haft någon erfarenhet under de föregående två budskapen. Satan förstod detta, och han hade sitt onda öga fäst på dem för att övervinna dem; men den tredje ängeln gjorde dem uppmärksamma på det allraheligaste, och de, som haft erfarenhet angående de föregående budskapen, visade dem vägen till den himmelska helgedomen. Många såga den fullkomliga sanningskedjan i änglarnas budskap och mottaga dem med glädje i den ordning, vari de komma, samt följde Jesus genom tron in i den himmelska helgedomen. Dessa budskap blevo framställda för mig såsom ett ankare för Guds folk. De som förstå dem och antaga dem, skola bliva bevarade från att ryckas med i satans många villfarelser.

Efter den stora missräkningen år 1844 voro satan och hans änglar strängt upptagna med att lägga snaror för att få adventfolkets tro att vackla. Han påverkade somliga, som haft någon erfarenhet i budskapen och som såga ut att vara ödmjuka. Några menade, att det första och det andra budskapet hörde framtiden till, medan andra påstodo, att de uppfylldes långt tillbaka i tiden. Dessa fingo inflytande över de oerfarnas sinnen och komma deras tro att vackla. Några granskade bibeln för att förskaffa sig en egen tro oberoende av adventfolket. Satan fröjdade sig över allt detta, ty han visste, att dem, som lösgjorde sig från ankaret, kunde han påverka genom olika villfarelser och blott ställa för varje lärdomsväder. Många, som tagit en ledande del i det första och det andra budskapet, förkastade nu budskapen, och split och förvirring uppstod inom adventskaran.

Min uppmärksamhet blev därpå riktad på William Miller. Han såg besvärad ut och var nedtyngd av ängslan och bekymmer för sitt folk. Den skara av troende, som år 1844 varit sammanknutna med enighetens och kärlekens band, höllo på att förlora sin kärlek, så att de motstodo varandra och försjönko i ett tillstånd av kyla och likgiltighet. Åsynen härav fyllde honom med en sorg, som tärde på hans krafter. Jag såg ledande män giva akt på honom,

fruktande, att han skulle antaga Gen tredje ängelns budskap och Guds befallningar. Och när han tycktes bliva dragen mot ljuset från himmelen, lade dessa män en eller annan plan för att leda hans tankar bort därifrån. En mänsklig inflytelse gjorde sig gällande för att hålla honom i mörker och för att hålla hans inflytelse på deras sida, som stodo emot sanningen. Till sint lät William Miller sin stämma ljuda mot ljuset från himmelen. Han antog ej det budskap, som skulle hava givit honom en tydlig förklaring på hans missräkning samt kastat ljus och klarhet över den flydda tiden, vilket skulle hava återupplivat hans avtagande krafter, gjort hans hopp ljust och kommit honom att ära Gud. Han stödde sig på mänsklig visdom i stället för på gudomlig; men, nedbruten som han var av ålder och ihärdigt arbete i Mästarens tjänst, var han ej ansvarig i samma grad som de, vilka höllo honom borta från sanningen. De bära ansvaret; synden vilar på dem.

Hade William Miller kunnat se ljuset av det tredje budskapet, skulle många ting, som före" kommo honom dunkla och mystiska, blivit förklarade. Men hans bröder föregåvo sig omfatta honom med så mycken kärlek och med sådant intresse, att han tyckte sig ej kunna lösgöra sig från dem. Ibland ville hans hjärta liksom dragas till sanningen; men då vände han sig till sina bröder, och dessa stodo sanningen emot. Kunde han väl riva sig lös från dem, som stått skuldra mot skuldra med honom i förkunnandet av Jesu ankomst? Han trodde, att de säkert ej skulle leda honom på villospår.

Gud tillät honom komma under satans makt, dödens herravälde, och lät graven gömma honom för dem, som ständigt drogo honom bort från sanningen. Moses begick ett fel, då han stod färdig att ingå i det förlovade landet, och jag såg, att även William Miller handlade orätt, strax innan han skulle gå in i det himmelska Kanaan, i det han lät sitt inflytande riktas mot sanningen. Andra förledde honom därtill, och andra måste taga ansvaret därför på sig. Men änglar vaka över det dyrbara stoftet av denne Guds tjänare, och han skall träda fram, då den yttersta basunen ljuder.

Kapittel 61 - En fast plattform.

Jag såg en skara, som stod väl skyddad och säker och som ej fäste något avseende vid dessa, som ville rubba den tro, församlingen hade. Gud betraktade skaran med välbehag. Jag blev visad tre trappsteg - första, andra och tredje ängelns budskap. Min ledsagande ängel sade: “Ve den, som flyttar ett block eller rör en prick i dessa budskap. Den riktiga förståelsen av dessa budskap är. av den största betydelse. Själars öde beror på det sätt, varpå de bliva mottagna.” Jag blev åter förd genom dessa budskap och såg, hur dyrt Guds folk köpt sin erfarenhet. De hade uppnått den genom mycket lidande och allvarlig kamp. Gud hade fört dem framåt steg för steg, till dess han ställt dem på en solid, orubblig plattform. Jag såg personer närma sig plattformen och undersöka grundvalen. Några trädde ögonblickligen upp på den med glädje, medan andra funno fel med grundvalen. Dessa senare önskade, att förbättringar skulle göras, så att plattformen bleve mera fullkomlig och folket lyckligare. Några stego ned från plattformen för att undersöka den och förklarade att den var fel anlagd. Men jag såg, att nästan alla stodo orubbliga på plattformen och uppmanade dem, som stigit ned, att upphöra med sina klagomål; ty Gud var den store byggmästaren, och det var mot honom de stredo. De talade om Guds underbara verk och om huru han hade fört dem till den fasta plattformen och tillsammans upplyfte de sina ögon mot himmelen och ärade Gud med hög röst. Några av dem, som hade klagat och lämnat plattformen, blevo påverkade härav och stego i ödmjukhet åter upp på den.

Jag blev visad tillbaka till förkunnandet av Kristi första ankomst. Johannes blev utsänd i Elias’ ande och kraft för att bereda vägen för Jesus.. De som förkastade Johannes’ budskap, fingo Ingen nytta av Jesu lära. Deras motstånd mot det budskap, som förutsade hans ankomst förde dem därhän, att de ej beredvilligt antogo ens de kraftigaste bevis för att han var Messias. Satan ledde dem, som förkastade Johannes’ budskap, att gå ännu längre: att förkasta och korsfästa Kristus. Genom att så göra intogo de en sådan ställning, att de ej kunde mottaga pingstdagens välsignelse, som skulle hava visat dem vägen in i den himmelska helgedomen. Detta, att förlåten i templet rämnade, visade, att de judiska offringarna och förordningarna ej längre skulle bliva antagna. Det stora, gudomliga offret hade offrats och blivit antaget, och den helige Ande, som nedsteg på pingstdagen, ledde lärjungarnas tankar från den jordiska helgedomen till den himmelska, dit Jesus med sitt blod ingått för att utgjuta över lärjungarna det goda, som hans försoning åvägabragt. Men judarna överlämnades åt fullständigt mörker. Allt det ljus de kunde hava haft angående frälsningsplanen gick förlorat för dem, och de litade fortfarande på sina onyttiga offringar. Den himmelska helgedomen hade trätt i stället för den jordiska; men de visste intet om den inträdda förändringen. Därför kunde Kristi medlaretjänst i det heliga icke gagna dem.

Många se med förskräckelse på judarnas handlingssätt mot Kristus, som judarna förkastade och korsfäste; och då de läsa berättelsen om den grymma misshandel, som han blev utsatt för, mena de, att de älska honom och att de ej, såsom Petrus, skulle hava förnekat

honom eller korsfäst honom, såsom judarna gjorde. Men Gud känner allas hjärtan, och den kärlek, som de mena sig hysa för Jesus, har han satt på prov. Med djupaste intresse gav hela himmelen akt på det mottagande, som den första ängelns budskap fick. Många, som bekände sig älska Jesus och som gräto, då de läste berättelsen om korset, hånade budskapet om hans ankomst. I stället för att mottaga budskapet med glädje förklarade de, att det var bedrägeri. De hatade dem, som älskade Jesu uppenbarelse, och utstötte dem ur kyrkosamfunden, De som förkastade det första budskapet, kunde ej erhålla någon nytta av det andra, ej heller var midnattsropet, som skulle bereda dem att genom tron ingå i de allraheligaste i den himmelska helgedomen, av någon nytta för dem. Genom att förkasta de två första budskapen har också deras förstånd blivit så förmörkat, att de ej kunna se något ljus i den tredje ängelns budskap, som visar vägen in i det allraheligaste. Jag såg, att liksom judarna korsfäste Jesus, så ha de namnkristna samfunden korsfäst dessa budskap, och därför ha de ingen kunskap om vägen till det allraheligaste, ej heller är Jesu medlareverk av någon nytta för dem. Liksom judarna offrade sina gagnlösa offer, så uppsända dessa sina onyttiga böner till den avdelning, som Jesus lämnat; och satan, mycket belåten med detta bedrägeri, påtager sig en religiös mantel och leder dessa så kallade kristnas tankar till sig själv, i det han verkar med sin makt, sina tecken och sina lögnunder för att fånga dem i sin snara. Några förvillar han på ett sätt, andra på ett annat. Han har olika villfarelser i beredskap för att påverka olika karaktärer. Några se med förfäran på ett bedrägeri, under det de med lätthet antaga ett annat. Satan förvillar några genom spiritismen. Han kommer också som en ljusets ängel och sprider sin inflytelse över landet med tillhjälp av falska reformer. Dessa kyrkosamfund äro högmodiga och mena, att Gud verkar på ett underbart sätt bland dem, medan det är en annan ande, som verkar. Sådana rörelser skola dö bort och lämna världen och församlingen i värre tillstånd än förut.

Jag såg, att Gud har uppriktiga barn bland de fallna kyrkosamfunden och bland dem, som till namnet hylla adventläran, och innan plågorna utgjutas, skola predikanter och andra kallas ut ur dessa kyrkosamfund och med glädje antaga sanningen. Detta vet satan, och innan den tredje ängelns höga rop ljuder, åvägabringar han en rörelse inom dessa religiösa kretsar, för att de, som förkastat sanningen, skola tro, att Gud är med dem. Han hoppas kunna förföra de uppriktiga och få dem att tro, att Gud fortfarande verkar för kyrkosamfunden. Men ljuset skall lysa, och alla de uppriktiga skola lämna de fallna samfunden och sluta sig till kvarlevan av Guds folk.

Kapittel 62 - Spiritismen.

Förvillelsen rörande knackningarna blev framställd för mig, och jag såg, att satan har makt att framställa för oss skepnader, som skola gälla för att vara våra släktingar eller vänner, vilka avsomnat i Kristus. Det skall komma att se ut, som om dessa vänner verkligen vore närvarande; de ord de talade, medan de voro här och som äro bekanta för oss, skola talas, och samma röst, som de hade, medan de levde, skall ljuda för våra öron. Avsikten härmed är att förvilla världen och förleda den att tro på detta bedrägeri.

Jag såg, att de heliga måste hava en grundlig förståelse av den närvarande sanningen, som de skola bliva tvungna att försvara med den heliga skrift. De måste tydligt förstå de dödas tillstånd, ty djävulens andar skola komma att visa sig för dem och utgiva sig för att vara kära vänner och släktingar, som skola framhålla oskriftenliga läror för dem. De skola göra allt, som står i deras makt, för att väcka sympati, och de skola utföra underverk inför deras ögon för att bekräfta sina påståenden. Guds folk bör vara berett att motstå dessa andar med den bibliska sanningen, att de döda veta alls intet och att de, som visa sig för dem, äro djävlars andar.

Vi böra noggrant rannsaka grundvalen för vårt hopp, ty vi skola komma att från den heliga skrift giva skäl för detsamma. Denna villfarelse skall sprida sig, och vi skola komma att kämpa mot den ansikte mot ansikte, och om vi ej äro förberedda därpå, bliva vi insnärjda och övervunna. Men om vi göra vad vi kunna för att bliva beredda för den strid, som vi stå alldeles inför, skall Gud utföra sin del, och hans allmakts arm skall beskydda oss. Han vill hellre sända alla änglar från härlighetens rike att bilda ett skydd omkring trofasta själar, än att de skola bedragas och vilseledas genom satans bedrägliga underverk.

Jag såg den hast, varmed denna villfarelse spridde sig. Jag blev visad ett järnvägståg, som gick med blixtens hastighet. Ängeln bad mig noga betrakta det. Jag fäste då min blick på tåget, vilket såg ut som om hela världen varit ombord på det. Därpå visade ängeln mig lokomotivföraren, en ståtlig, tilldragande person, som alla passagerarna sågo upp till och högaktade. Jag blev förvånad och frågade min ledsagande ängel, vem denne man var, och han svarade: “Det är satan. Han är lokomotivföraren i skepnad aven ljusets ängel. Han har tagit världen till fånga. Människorna äro insnärjda i kraftiga villfarelser, så att de sätta tro till lögnen, för att de skola bliva dömda. Hans medhjälpare, den som står näst honom i rang, är maskinisten, och andra av hans medhjälpare intaga olika ställningar, allt efter som han kan använda dem, och med blixtens hastighet gå de alla till sin undergång.”

Jag frågade ängeln, om ingen fanns kvar. Han bad mig rikta blicken åt motsatt håll, och jag fick då se en liten skara, som vandrade på en smal stig och av vilken alla tycktes vara fast förenade genom sanningen. Denna lilla skara hade ett uttröttat och bekymrat utseende,

såsom om den genomgått allvarliga prövningar och strider. Och det såg ut som om solen just kommit fram bakom ett moln, och den lyste på skarans ansikten och gav dem ett uttryck av seger, såsom om striden nästan varit till ända.

Jag såg, att Herren givit världen tillfälle att upptäcka snaran. Om intet annat bevis funnes, vore detta ena bevis nog för den kristne, nämligen att det ej göres någon skillnad mellan det värdefulla och det dåliga. Thomas Paine, vars kropp nu är förvandlad till stoft och som skall uppstå i den andra uppståndelsen, vid slutet av de tusen åren, för att få sin lön och lida den andra döden, framställes av satan såsom varande i himmelen och där högt upphöjd. Satan använde honom på jorden, så länge han kunde, och nu fortsätter han samma verksamhet genom att låta det se ut, som om Thomas Paine är högt upphöjd och hedrad i himmelen; han vill det skall se ut som om denne man nu förkunnade samma lära där, som han förkunnade på jorden. Och några, som med förskräckelse betraktat såväl hans liv och död som hans fördärvliga lära, medan han levde, äro nu villiga att låta sig undervisas av honom - en av de dåligaste och mest fördärvade bland människor, en som föraktade Gud och hans lag.

Han, som är lögnens fader, förblindar och förvillar världen genom att utsända sina änglar för att tala i apostlarnas ställe och låta påskina, att apostlarna nu motsäga, vad de skrev o under den helige Andes ingivelse, då de voro här på jorden. Dessa lögnaktiga änglar låta apostlarna förvanska sin egen lära och förklara, att den blivit förfalskad. Det gläder satan att på detta sätt få de så kallade kristna, ja, hela världen att tvivla på Guds ord. Den heliga boken står honom direkt i vägen och korsar hans planer; därför söker han få människorna att tvivla på dess gudomliga ursprung. Vidare framhåller han fritänkaren Thomas Paine, såsom om denne vid sin död fått tillträde till himmelen och nu i förening med de heliga apostlarna, vilka han hatade här på jorden, är upptagen med att undervisa världen.

Satan giver var och en av sina änglar ett värv att utföra. Han ålägger dem alla att vara sluga och listiga. Några giver han i upp drag att spela apostlarnas roll och tala å deras vägnar, under det andra skola framträda som fritänkare och ogudaktiga människor, vilka i döden förbannade Gud, men nu uppträda såsom mycket religiösa. Ingen skillnad göres mellan de heligaste apostlar och de mest ogudaktiga fritänkare. Man låter dem bägge förkunna samma lära. För satan är det likgiltigt, vem som talar, blott han uppnår sin avsikt. Han var så intimt förenad med Paine här på jorden, varest han bistod honom i hans verksamhet, att det är en lätt sak för honom att känna till just de ord och den handskrift, som användes av Paine, vilken tjänade honom så troget och som motsvarade hans avsikter så väl. Satan dikterade en stor del av Paines skrifter, och det är lätt för honom nu att genom sina änglar framställa tankar, som bära sken av att komma från Thomas Paine. Detta är satans mästerstycke. All sådan lära, som påstås härstamma från apostlarna och från såväl heliga som ogudaktiga människor, vilka avsomnat, kommer direkt från hans majestät satan.

Då satan påstår, att en man, som han älskade så högt och som hatade Gud med ett så fullkomligt hat, skulle vara tillsammans med de heliga apostlarna och änglarna i härligheten, så borde detta vara nog att avlägsna täckelset från allas ögon och avslöja satans mörka, hemlighetsfulla gärningar. I verkligheten säger han till världen och till fritänkaren: “Det betyder ingenting, hur ogudaktiga I ären; det betyder ingenting, om I tron på Gud och bibeln eller ej; leven, såsom det behagar eder; himmelen är edert hem; ty alla veta, att om Thomas Paine är i himmelen och där är så högt upphöjd, så skolen också I förvisso komma dit.” Detta är så uppenbart, att alla kunna se det, om de vilja. Satan utför nu genom sådana personer som Thomas Paine, vad han sökt utföra allt sedan sitt fall. Genom sin makt och sina falska underverk river han bort grundvalen till de kristnas hopp och utestänger den sol, som skall upplysa den smala vägen till himmelen. Han får världen att tro, att bibeln icke är inspirerad, att den ingenting annat är än en äventyrsbok, under det han erbjuder något annat i bibelns ställe, nämligen spiritistiska uppenbarelser.

Här är ett verksamhetsmedel, som helt och hållet är hans eget och står under hans kontroll, och med tillhjälp av detta kan han få världen att tro, vad han vill. Den bok, som skall döma honom och hans anhängare, ställer han i skuggan, just där han önskar att hava den. Världens Frälsare gör han till blott en vanlig människa; och liksom de romerska soldaterna, som höllo vakt vid Jesu grav, utspridde det falska rykte, som översteprästerna och de äldste lade dem i munnen, så skola arma, vilseledda anhängare av dessa föregivna andliga företeelser påstå och söka giva sken av, att det icke är något övernaturligt förbundet med vår Frälsares födelse, död och uppståndelse. Efter att hava ställt Jesus i bakgrunden, leda de världens uppmärksamhet till sig själva, sina egna falska tecken och under, som de påstå vida överträffa Kristi gärningar, Sålunda fångas världen i snaran och invaggas i en känsla av trygghet för att ej upptäcka det förfärliga bedrägeriet, förrän de sju sista plågorna utgjutas, Satan ler, då han märker, att hans planer lyckas så bra och att hela världen låter sig fångas i snaran.

Kapittel 63 - Satans snaror.

Jag såg, att satan bjöd sina änglar att lägga sina snaror särskilt för dem, som förväntade Kristi andra ankomst och höllo alla Guds bud. Han meddelade sina änglar, att kyrkosamfunden sovo, och han skulle nu föröka sin makt och sina falska under för att kunna behålla dem. “Men”, sade han, “dem, som hålla sabbaten, hata vi; de motarbeta oss ständigt och beröva oss våra undersåtar och komma dem att hålla Guds förhatliga lag. Gån åstad och gören dem, som hava lantegendomar och penningar, druckna av bekymmer, Kunnen I få dem att fästa sitt sinne vid dessa ting, skola vi kunna behålla dem. Låt deras bekännelse vara vad den vill, om I blott kunnen förmå dem att intressera sig mera för penningar än för Kristi rikes framgång eller utbredandet av de sanningar, som vi hata. Framställen världen för dem i det mest tilldragande ljus, så att de komma att älska och avguda den, Alla de penningar, vi kunna få kontroll över, måste vi hålla inom vår räckvidd, Ju mera medel Kristi efterföljare giva till hans tjänare, desto mera skola de skada vårt rike genom att beröva oss våra undersåtar. Då de bestämma möten på olika platser, stå vi i fara, och I måsten då vara noga på eder vakt. Åstadkommen förvirring och förbistring, om det är möjligt. Tillintetgören den inbördes kärleken. Gören deras predikanter modlösa och försagda, ty dem hata vi. Söken på allt sätt att få dem, som hava medel, att ej uppoffra dem, Behärsken penningeförhållandena, om det är eder möjligt, och låten deras predikanter komma i nöd och brist. Detta skall beröva dem deras. mod och nit. Fören eder kamp på varje fält. Gören begärelse och lust till jordiska skatter till ett förhärskande drag i deras karaktär, ty då detta drag är förhärskande, hållas nåd och frälsning i bakgrunden. Omgiven dem med allt, som är tilldragande, så skola de för visso höra oss till. Ej endast skola vi kunna vara säkra på dem, utan deras förhatliga inflytelse skall då ej leda andra till himmelen. Om någon vill giva någon gåva, ingjut då i honom en knorrande ande, så att han giver endast sparsamt.”

Jag såg, att satan genomför sina planer väl. Då Guds tjänare bestämma möten, äro satan och hans änglar på platsen för att förhindra verket. Satan giver ständigt Guds folk ingivelser. Några leder han på ett sätt, andra på ett annat, alltid sökande att använda sig av brödernas och systrarnas svaga karaktärsdrag, i det han påverkar och uppväcker deras naturliga svagheter. Äro de benägna för självviskhet och egennytta, så ställer satan sig vid deras sida och leder dem till att omhulda dessa skötesynder. Guds nåd och sanningens ljus kunna kanske för en kort tid undanträngа deras självviskhet och egennytta, men om de ej vinna en fullständig seger, tränger satan sig in, då de ej befinna sig under en frälsande inflytelse, och tillintetgör varje god och ädel princip, och de tycka, att det kräves allt för mycket av dem. De tröttna på att göra gott och glömma det stora offer, som Jesus bragte för att förlossa dem från satans makt och från hopplöst elände.

Satan drog fördel av Judas’ girighet och egennytta och fick honom att vara missnöjd, då Maria smorde Jesus med den dyrbara smörjelsen. Judas betraktade detta som ett stort slöseri och påstod, att smörjelsen hade kunnat säljas och penningarna givits åt de fattiga. Han

brydde sig ej om de fattiga, men ansåg detta frikostiga offer vara slöseri. Judas värderade sin Herre just så mycket, att han sålde honom för några få silverpenningar. Och jag såg, att bland dem, som bekänna sig vänta Herren, finnas sådana, som likna Judas. Satan har dem i sitt våld, men de veta det icke. Gud kan ej gilla den minsta grad av självishet eller egennytta, och han avskyr deras böner och förmaningar, som hava dessa onda karaktärsdrag. Eftersom satan ser, att hans tid är kort, förleder han människorna att bliva mer och mer egennyttiga och självishet, varpå han fröjdar sig, då han ser, att de äro upptagna med sig själva, att de äro snåla, småaktiga och självishet. Kunde sådana få upp sina ögon, skulle de se, att den onde jublar över dem med satanisk fröjd och ler åt deras dårskap, som följa hans ingivelser och låta sig fångas i hans snaror.

Satan och hans änglar lägga märke till alla dåliga, småaktiga handlingar hos dessa personer, och satan framställer dem för Jesus och hans heliga änglar, i det han hånande säger: “Dessa äro Kristi efterföljare! De bereda sig för himmelsfärd!” Han jämför deras handlingssätt med skriftställen, där det tydligen fördömes, och hånar därpå de himmelska änglarna, sägande: “Dessa följa Kristus och hans ord! De äro frukterna av Kristi offer och hans återlösningsverk.” Änglarna vända sig med avsky bort. Gud fordrar, att hans barn alltid skola vara i verksamhet, och då de tröttna på att göra gott, tröttnar han på dem. Jag såg, att det minsta uttryck av egenkärlek hos Guds folk, för vilket Jesus ej sparade sitt eget dyrbara liv, misshagade Gud storligen. Varje egenkär, självisk person skall duka under på vägen. Liksom Judas, som sålde sin Herre, skola sådana sälja goda principer och ett ädelt, givmilt sinnelag för en smula jordisk vinning. De skola alla avskiljas från Guds folk. De som önska nå himmelen måste med all den kraft de äga tillägna sig himmelens principer. I stället för att förtvina av självishet böra deras själar växa i godhet. De böra taga varje tillfälle i akt och göra gott mot var. andra och sålunda omhulda de himmelska principerna. Jesus framställdes för mig såsom det fullkomliga mönstret. Hans liv var utblottat på egenkära intressen samt alltid präglat av godhet och oegennytta.

Kapittel 64 - Sållningen

Jag såg några, som med stark tro och ångestrop bådo innerligt till Gud. Deras ansikten voro bleka och buro prägel av djup själsångest, ett vittnesbörd om deras inre kamp./Deras ansikten präglades av fasthet och stort allvar, i det stora svettdroppar föllo från deras pannor. Nu och då upplystes deras ansikten av bevisen på Guds välbehag, varpå samma allvarliga, ängsliga uttryck åter märktes hos dem.

Onda änglar trängde sig omkring dem, insvepande dem i mörker för att dölja Jesus för dem, medan deras ögon fästes vid mörkret, som omgav dem, och de sålunda leddes till att misströsta på Gud och knorra mot honom. Det enda sä_ra för dem var att hålla blicken vänd uppåt. Himmelens änglar vakade över Guds folk och då den giftiga atmosvären från onda änglar trängde sig omkring dessa ängsliga själar, rörde himmelens änglar oavbrutet sina vingar över dem för att skingra det tjocka mörkret.

Då dessa bedjande själar fortsatte sina allvarliga rop, kom ibland en ljusstråle från Jesus till dem för att uppmuntra dem och upplysa deras ansikten. Jag såg, att det var några, som ej togo del i dessa innerliga böner till Gud utan tycktes vara likgiltiga och sorglösa. De kämpade ej mot mörkret, som omgav dem som en tjock sky. Guds änglar lämnade dessa och gingo bort för att komma de allvarliga, bedjande till hjälp. Jag såg Guds änglar skynda för att stå alla dem bi, som av all makt kämpade för att motstå de onda änglarna och som sökte hjälpa sig själva genom att oupphörligt anropa Gud om hjälp. Men Guds änglar lämnade dem, som ej gjorde någon ansträngning att hjälpa sig själva, och jag förlorade dem ur sikte.

“Jag frågade om betydelsen av den sållning, Jag hade sett, och det visades mig, att den hade sin orsak i det tydliga vittnesbörd, som framkom genom det sannskyldiga vittnets råd till församlingen i Laodicea. Detta råd skall hava Sin verkan på mottagarens hjärta, och det skall leda honom att lyfta rättfärdighetens principer högt och framhålla den tydliga sanningen. Några skola icke fördraga detta tydliga vittnesbörd, utan sätta sig upp mot det, och det är detta, som skall förorsaka en sållning bland Guds folk.

Jag såg, att det sannskyldiga vittnets vittnesbörd ej blivit på långt när till fullo beaktat. Det allvarliga vittnesbörd, varpå församlingens öde beror, har ringaktats, om ej helt och hållet lämnats utan avseende. Detta vittnesbörd måste verka en djup omvändelse; alla, som i sanning mottaga det, skola lyda det och bliva renade.

Ängeln sade: “Lyssna!” Snart hörde jag en röst lik många musikinstrument, som alla ljuda fulltonigt, harmoniskt och vackert. Den överträffade all musik, jag någonsin hört, och tycktes vara full av barmhärtighet och medlidande samt upplyftande, helig fruktan. Den genomträngde hela mitt väsen. Ängeln sade: “Se!” Min uppmärksamhet leddes då till den skara, som jag sett genomgå sållningen. De som jag förr sett gråta och bedja i själsångest, visades mig. Antalet beskyddande änglar omkring dem var fördubblat, och de voro iförda en

rustning från huvudet till fötterna. De rörde sig i fullkomlig ordning liksom en trupp soldater. Deras ansiktsdrag vittnade om den allvarliga strid, de hade haft, och den själskamp de hade genomgått. Trots tecken på allvarliga själskval strålade dock deras ansikten av himmelsk glans och härlighet. De hade vunnit seger, och detta framkallade hos dem den djupaste tacksamhet och en helig glädje.

Denna skara hade minskats i antal. Några hade blivit frånskilda och lämnade vid vägen. De likgiltiga och sorglösa, vilka icke slöto sig till dem, som satte nog värde på seger och frälsning för att bedja allvarligt och ihärdigt därom, uppnådde den ej, utan efterlämnades i mörker, medan deras platser genast fylldes av andra, som antogo sanningen och trädde in i leden. Onda änglar trängdes fortfarande omkring dessa, men kunde ej få makt över dem.

Jag hörde dem, som voro iförda rustningen, förkunna sanningen med stor kraft och verkan. Många av dem hade varit bundna, hustrur av sina män, barn av sina föräldrar. De uppriktiga, som avhållits från att höra sanningen, grepo den nu med begärlighet. All fruktan för anhöriga var försvunnen, och sanningen allena var stor för dem. De hade hungrat och törstat efter sanningen, och den var för dem nu dyrbarare och kärare än livet. Jag frågade, vad det var, som hade förorsakat denna stora förändring. En ängel svarade: .Det är särla regnet, vederkvickelsen från Herrens ansikte, den tredje ängelns höga rop.”,

Stor kraft följde dessa utvalda. Ängeln sade: “Se!” Min uppmärksamhet riktades då på de ogudaktiga och otrogna. En stor rörelse uppstod bland dem. Guds folks nitälskan och kraft hade uppväckt dem och förbittrat dem. Det var förvirring, förvirring på alla håll. Jag såg, att åtgärder vidtogos mot den skara, som hade Guds ljus och sanning. Mörkret blev tjockare omkring dem, men de stodo fast, förtröstande på Gud, vars välbehag vilade över dem. Jag såg, att de voro oroliga; därnäst hörde jag dem ropa innerligt till Gud. Dag och natt fortsatte de ropet: “Ske din vilja, o Gud! Kan det förhärliga ditt namn, så bered en väg till räddning för ditt folk! Befria oss från hedningarna runt omkring oss. De hade beslutit vår död, men din arm kan skaffa oss frälsning.” Dessa äro alla de ord, jag kan erinra mig. Alla tycktes hava en djup känsla av sin ovärdighet och underkastade sig fullständigt Guds vilja, men liksom Jakob kämpade envar av dem utan undantag allvarligt för befrielse.

Kort efter att de börjat ropa på detta allvarliga sätt, önskade änglarna av medlidande komma till deras hjälp och befria dem. Men en hög, befallande ängel avhöll dem därifrån. Han sade: “Guds vilja är ännu ej fullbordad. De måste tömma bägaren. De måste döpas med dopet.”

Snart hörde jag Guds röst, som skakade himmelen och jorden. En stor jordbävning uppstod. På alla sidor skakades byggnader omkull. Därpå hörde jag ett fröjdefullt segerrop, kraftigt, melodiskt och klart. Jag betraktade den skara, som kort förut befunnit sig i sådan nöd och sådant trångmål. Deras fångenskap var tillända. Ett härligt ljus lyste på dem. Vilket tilldragande utseende hade de ej! Alla spår av ängslan och utmattning voro försvunna, och hälsa och skönhet syntes i allas ansikten. Deras fiender, hedningarna omkring dem, föllo till

marken liksom döda; de kunde ej uthärda det ljus, som strålade på de befriade heliga. Detta ljus och denna härlighet fortsatte att vila över dem, till dess Jesus uppenbarade sig i himmelens skyar och den trofasta, prövade skaran i hast, i ett ögonblick, förvandlades från härlighet till härlighet. Gravarna öppnades, och de heliga framträdde, iförda odödlighet, i det de ropade: “Seger över döden och graven!” och tillsammans med de levande heliga rycktes bort för att möta sin Herre i luften, under det att höga, melodiska segerrop ljödo från varje odödlig tunga.

Kapittel 65 - Babylons synder.

Jag såg, att kyrkosamfunden blivit mer och mer fördärvade sedan den tid, då den andra ängeln förkunnade deras fall. De hava namn av att vara Kristi efterföljare, men det är omöjligt att skilja dem från världen. Prästerna taga sina texter från Guds ord, men tala smickrande ting. Detta har det naturliga hjärtat ingenting emot. Det är endast sanningens ande och kraft och frälsningen i Kristus, som väcker motvilja hos det köttsliga hjärtat. I den populära förkunnelsen finns ingenting, som väcker satans vrede eller leder syndare att bäva eller framställer för hjärtat och samvetet den förfärliga verkligheten, att domen är nära förestående. Ogudaktiga människor finna vanligen behag i en form av fromhet utan sann gudsfruktan, och en sådan kristendom vilja de understödja och främja.

Ängeln sade: “Ingenting mindre än rättfärdighetens fulla vapenrustning kan sätta en människa i stånd att övervinna mörkrets makter och behålla segern över dem. Satan har tagit kyrkosamfunden som ett helt i full besittning. Man fäster sig mera vid människors uttalanden och handlingar än vid Guds ords tydliga, skarpa sanningar. Världens ande och världens vänskap äro fiendskap mot Gud. Då sanningen i sin enkelhet och kraft, sanningen, såsom den är i Jesus, riktas mot världens ande, väckes strax förföljelsens ande till liv. En mycket stor del av dem, som utgiva sig för att vara kristna, känna ej Gud. Det naturliga hjärtat har ej blivit förändrat, och det köttsliga sinnet är fortfarande fientligt mot Gud. De äro satans trofasta tjänare, även om de antagit ett annat namn.”

Jag såg, att sedan Jesus lämnat det heliga i den himmelska helgedomen och gått innanför den andra förlåten, hava kyrkosamfunden blivit fyllda med allahanda “orena och vederstyggliga fåglar”. Jag såg stor ogudaktighet och moraliskt fördärv i dessa kretsar; likväl bekänna sig dessa kyrkosamfunds anhängare att vara kristna. Deras bekännelse, deras böner och deras förmaningstal äro en vederstygglighet i Guds ögon. Ängeln sade: “Gud finner ej behag i deras sammankomster. De äro egenkära, svekfulla och bedrägliga utan några samvetsförebråelser. Och över alla dessa dåliga drag breda de kristendomens kappa.” De namnkristna samfundens högmod visades mig. Gud är ej i deras tankar. Deras köttsliga sinne dväljes vid dem själva; de pryda sina usla, förgängliga kroppar, och så betrakta de sig själva med tillfredsställelse och välbehag, medan Jesus och änglarna betrakta dem med vrede. Ängeln sade: “Deras synder och deras stolthet nå till himmelen. Deras öde är förberett för dem. Rättfärdighet och dom ha länge slumrat, men skola snart vakna. Hämnden är min, och jag skall vedergälla, säger Herreu.” Den tredje ängelns fruktansvärda hotelser skola förverkligas, och alla ogudaktiga skola komma att dricka av Guds vredes vin. En otalig här av onda änglar spridas över hela landet och fylla kyrkosamfunden. Dessa satans redskap betrakta de religiösa samfunden med fröjd; ty kristendomens mantel döljer de största förbrytelser och den största ogudaktighet.

Hela himmelen ser med harm därpå, att mänskliga väsen, Guds händers verk, av sina medmänniskor nedsänkts i det största elände och ställts på samma ståndpunkt som oskäliga djur. Så kallade efterföljare av den käre Frälsaren, som alltid rördes till medlidande över all mänsklig nöd, äro djupt insnärjda i denna stora och förfärliga synd, handlande med slavar och människosjälar. Mänskliga varelser föras från plats till plats, köpas och säljas. Änglar hava fört räkenskap över allt detta; det står upptecknat i boken. Gudfruktiga slavars och slavinnors, mödrars och barns, bröders och systrars tårar har Gud gömt i sin lägel i himmelen. Endast en liten kort tid skall ban hålla tillbaka sin vrede, vilken liksom brinner mot denna nation, och då huvudsakligast mot de religiösa kretsar, som byllat denna fruktansvärda trafik och själva deltagit däri. Många s. k. efterföljare av den ödmjuke och saktmodige Jesus betrakta en sådan orättfärdighet, sådant förtryck och sådana lidanden med hjärtlös likgiltighet. Och många av dem kunna själva med en avskyvärd tillfredsställelse åsamka andra alla dessa obeskrivliga kval och likväl våga tillbedja Gud. Detta är ett stort hån mot Gud; satan fröjdar sig också däröver samt hånar Jesus och hans änglar på grund av detta självmotsägande handlingssätt, i det satan med djävulsk triumf utbrister: “Sådana äro Kristi efterföljare!”

Dessa s. k. kristna läsa om martyrernas lidanden och tårar rinna utför deras kinder. De förundras över att människor någonsin blivit så förhärdade, att de kunnat vara så grymma mot sina medmänniskor. Men de, som tänka och tala så, hålla samtidigt mänskliga väsen i slaveri. Och detta är ej allt: de sönderslita naturens band och förtrycka sina medmänniskor. Med samma obarmhärtiga grymhet, som katoliker och hedningar visat gent emot Kristi efterföljare, kunna de låta andra genomgå den grymmaste tortyr. Ängeln sade: “På den dag, då Guds straffdomar fullbordas, skall det bliva drägligare för hedningar och för påvekyrkans anhängare än för sådana människor.”

De förtrycktas rop stiger upp till Gud, och änglar stå slagna med förvåning över de outsägliga kval och lidanden, som människor, skapade till Guds avbild, förorsaka dessa sina medmänniskor. Ängeln sade: “Förtryckarnas namn äro skrivna med blod, överkorsade med blod och vätta av smärtans bittra, brännande tårar. Guds vrede skall ej lägga sig, förrän detta upplysta land druckit hans’ vredes bägare i botten, förrän han betalt Babylon dubbelt igen. Betalen henne, såsom hon har betalt eder, och vedergällen henne dubbelt efter hennes gärningar; iskänken henne dubbelt i den bägare, vari hon har iskänkt.”

Jag såg, att slavägaren skall komma att hållas ansvarig för sin slavs själ, vilken han hållit i okunnighet, och slavens synder skola bliva hemsökta på hans herre. Gud kan ej upptaga till himmelen den slav, som hållits i okunnighet och förtryck, som ingen kunskap fått om Gud eller bibeln, som ingenting annat fruktat än sin herres piska och som intagit en lägre ståndpunkt än ett oskäligt djur. Men han gör det bästa för honom, som en barmhärtig Gud kan göra. Han låter honom bliva, såsom om han aldrig varit till, varemot hans herre måste genomgå de sju sista plågorna och därefter uppstå igen i den andra uppståndelsen för att lida den fruktansvärda andra döden. Då skall Guds rättfärdighet vara uppfylld.

Kapittel 66 - Det höga ropet.

(Den “starka rösten” enligt nya svenska bibelöversättningen.) Jag såg änglar skynda fram och tillbaka i himmelen, stiga ned till jorden och därpå åter stiga upp till himmelen, i det de gjorde förberedelser för fullbordandet aven eller annan viktig händelse. Därefter såg jag, att en annan mäktig ängel fick befallning att stiga ned till jorden för att förena sin röst med den tredje ängeln och giva kraft åt hans budskap. Denna ängel blev given stor kraft och härlighet, och då han steg ned, upplystes jorden av hans glans. Det ljus, som ledsagade denna ängel, trängde in överallt, i det han med hög röst och mäktigt rop sade: “Fallet, fallet är det stora Babylon; det har blivit en boning för onda andar, ett tillhåll för alla slags orena andar och ett tillhåll för alla slags vederstyggliga fåglar.” Budskapet om Babylons fall, som förkunnas av den andra ängeln, återupprepas, varjämte det hänvisas till det fördärv, som trängt sig in i kyrkosamfunden sedan år 1844. DJ,Jlnil ängels verksamhet infaller på den rätta tidpunkten för att kunna för!,na sig med det tredje änglabudskapets stora verk, samtidigt ,som detta utvecklar sig till ett högt rop. Guds folk bliva sålunda iståndsatta alt bestå i den- prövningens stund, som snart skall komma över dem. Jag såg ett stort ljus vila över dem, och de slöto sig tillsammans för alt oförfärat förkunna den tredje ängelns budskap.

Änglar blevo sända för att bistå den mäktiga ängeln från himmelen, och jag hörde röster, som tycktes ljuda överallt: “Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder och fån eder del av hennes plågor. Ty hennes synder räcka ända upp till himmelen, och Gud har kommit ihåg hennes orättfärdiga gärningar.” Detta budskap tycktes vara ett tillägg till det tredje budskapet, anslutande sig till detta senare, liksom midnattsropet år 1844 förenades med den andra ängelns budskap. Gud; härlighet vilade över de tålmodiga, väntande heliga, som utan fruktan gåva den sista högtidliga varningen, i det de förkunnade Babylons fall och uppmanade Guds folk att gå ut från Babylon för alt ej få del av dess plågor.

Det ljus, som utgöts över de väntande, trängde fram överallt, och de i de religiösa samfunden, som hade ljus och som ej förkastat de tre budskapen, åtlydde kallelsen och lämnade de fallna samfunden, Sedan dessa budskap började förkunnas, hade många kommit till en ansvarsfull ålder; ljuset lyste över dessa, och de fingo tillfälle att välja mellan liv och död. Några valde livet och togo plats vid deras sida, som förväntade Herren och höllo alla hans bud. Det tredje budskapet skulle uträtta sitt värk; det skulle ställa alla på prov, och de utvalda skulle kallas ut från de religiösa samfunden. En tvingande kraft påverkade de uppriktiga, under det uppenbarelsen av Guds kraft ingöt fruktan hos deras otrogna släktingar och vänner och lade ett band på dem, så att de ej vågade och ej heller hade makt att hindra dem, som kände, att Guds Ande verkade på dem. Den sista kallelsen ljöd även för de stackars slavarna, och de fromma bland dem sjöngo hänryckt fröjdesånger vid tanken på sin lyckliga befrielse. Deras herrar kunde ej avhålla dem därifrån; fruktan och förvåning gjorde

dem stumma. Mäktiga underverk blevo utförda, sjuka blevo botade, och tecken och under följde de troende. Gud var med i ,verket, och utan fruktan för resultatet följde envar sitt hjärtas överbevisning och förenade sig med dem, som höllo alla Guds bud, och med det läto de det tredje budskapet ljuda vida omkring. Jag såg, att detta budskap skall avslutas med en kraft och en styrka, som vida överträffa midnatts-ropets.

Utrustade med kraft från det höga och med ansikten strålande av helig hängivenhet, gingo Guds tjänare ut för att förkunna budskapet från himmelen själar, som voro spridda överallt i de religiös lägren, åtlydde kallelsen, och de utvalda blev skundsamt tagna ut ur de dömda kyrkosamfunden, liksom Lot skyndsamt för des ut ur Sodom, innan staden tillintetgjordes. Guds folk ständes genom den underbara härlighet, som i rikt mått vilade över dem och gjorde dem redda att bestå i prövningens stund. Överallt hörde jag en mångfald av röster säga: “Här gäller det förde heliga att hava ståndaktighet, för dem, som hålla Guds bud och bevara tron på Jesus.”

Kapittel 67 - Det tredje budskapet avslutas.

Jag blev visad framåt till den tid, då den tredje ängelns budskap avslutas. Guds kraft hade vilat över hans folk; de hade fullbordat sitt verk och voro beredda för den prövningens stund, som väntade dem. De hade mottagit särlaregnet, vederkvickelsen från Herrens ansikte, och det levande vittnesbördet hade blivit återuppväckt.]Den sista stora varningen hade ljudit överallt, och den hade uppväckt och förbittrat jordens invånare, som ej ville antaga budskapet.

Jag såg änglar skynda fram och tillbaka i himmelen. En ängel med ett skrivtyg vid sidan kom tillbaka från jorden och meddelade Jesus, att han hade fullbordat sitt verk och att de heliga voro räknade och beseglade. Därpå såg jag Jesus, som gjort tjänst vid arken, vilken innehöll de tio buden, ställa ned rökelsekaret. Han upplyfte nu sina händer och sade med hög röst: “Det är gjort!” Och hela änglaskaran lade av sina kronor, under det Jesus sade: “Må den, som är orättfärdig, fortfara att öva sin orättfärdighet, och den, som är oren, att orena sig. Så ock den som är rättfärdig, han fortfare att öva sin rättfärdighet, och den, som är helig, att helga sig.”

Vars och ens öde var nu avgjort antingen för liv eller för död. Under det Jesus utfört sin tjänst i helgedomen, hade domen försiggått över de rättfärdiga döda och därefter över de rättfärdiga levande. Kristus hade mottagit sitt rike, sedan han gjort försoning för sitt folk och utplånat deras synder. Rikets undersåtar voro fulltaliga. Lammets bröllop var fullbordat, och rike och välde och storhet utöver alla riken under himmelen blevo givna åt Jesus och frälsningens arvingar, och Jesus skulle nu regera som konungarnas Konung och herrarnas Herre.

Då Jesus lämnade det allraheligaste, hörde jag ljudet av bjällrorna på hans klädnad, och då han gick ut, insveptes jordens inbyggare i mörker. Då fanns ej längre någon medlare mellan syndiga människor och en förtörnad Gud. Så länge Jesus stod mellan Gud och syndiga människor, låg liksom ett hämmande band på folket; men då han lämnade sin plats mellan människorna och Fadern, borttogs det hämmande bandet, och satan fick fullt herravälde över de oåterkalleligen obotfärdiga. Det var omöjligt, att plågorna kunde falla, så länge Jesus tjänstgjorde i helgedomen; men då hans gärning där. inne avslutades och hans medlarekall upphörde, fanns intet, som tillbakahöll Guds vrede, och den bröt lös över de ogudaktiga syndarnas oskyddade huvuden, emedan de ringaktat Frälsaren och hatat tuktan. Under denna fruktansvärda tid, sedan Jesu medlarekall upphört, levde de rättfärdiga inför Guds åsyn utan någon förebedjare. Vars och ens öde var avgjort, varje juvel eller utvald var räknad. Jesus dröjde ett ögonblick i den yttre avdelningen i den himmelska helgedomen, och de synder, som blivit bekända, medan han var i det allraheligaste, lades på satan, syndens upphovsman, som måste lida straffet för dessa synder.

Därpå såg jag Jesus avlägga sina prästerliga kläder och ikläda sig sin konungsliga skrud. På sitt huvud bar han många kronor, den ena inuti den andra. Omgiven av änglaskaran lämnade han himmelen. Plågorna höllo på att falla över jordens inbyggare. Några anklagade Gud och förbannade honom. Andra skyndade till Guds barn och bådo att få undervisning om huru de skulle kunna undfly hans straffdomar. Den sista tåren för syndare var fälld, den sista innerliga bönen uppsänd, den sista bördan buren, den sista varningen given. Nådens milda röst skulle ej mer rikta någon inbjudning till dem. Den gång de heliga och alla himmelens invånare intresserade sig för deras frälsning, hade de ej något intresse för sig själva. Livet och döden hade förelagts dem. Många önskade livet, men gjorde ingen ansträngning att erhålla det. De valde ej livet, och nu fanns ej något försoningsblod, som kunde rena de skyldiga, ingen förbarmande Frälsare, som kunde bedja för dem och säga: “Spara, spara syndaren ännu litet längre!” Alla himmelens invånare hade slutit sig till Jesus, då de hörde de förfärliga orden: “Det är gjort I Det är fullkomnat!” Frälsningsplanen var fullbordad, men få hade valt att antaga den. Och då nådens milda röst dog bort, grepos de ogudaktiga av fruktan och rädsla. Med fruktansvärd tydlighet hörde de orden: “För sent! För sent!.

De som ej satt värde på Guds ord, skyndade fram och tillbaka, från hav till hav, från nord till syd, för att söka Herrens ord. Ängeln sade: “De skola ej finna det. Det är hunger i landet, men ej hunger efter bröd eller törst efter vatten, utan efter att höra Herrens ord. Vad skulle de ej giva för ett enda bifallande ord från Gud I Men nej, de måste fortfarande hungra och törsta. Dag efter dag hava de försummat frälsningen, aktande jordiska skatter och. timliga fördelar högre än någon himmelsk skatt eller tillfredsställelse. De hava förkastat Jesus och föraktat hans heliga. De orena fortfare att orena sig.”

Många av de ogudaktiga blevo mycket förbittrade över de plågor, som kommo över dem. Det var ett fruktansvärt skådespel. Föräldrar förebrådde bittert sina barn, barn sina föräldrar, bröder sina systrar och systrar sina bröder. Från alla håll hördes bittra jämmerrop: “Det var du, som avhöll mig från att antaga den sanning, som skulle hava frälst mig från denna fruktansvärda stund!” Folket vände sig mot sina präster med bittert hat och förbrådde dem, sägande: “I haven icke varnat oss. I saden, att hela världen skulle bliva omvänd, och ropaden: Fred, fred! för att stilla varje fruktan, som uppkom. I haven icke upplyst oss om denna stund; och dem, som förkunnade den för oss, förklaraden I för att vara fantaster och dåliga människor, som ville fördärva oss.” Men jag såg, att prästerna undgingo ej Guds vrede. Deras lidanden voro tiofalt större än de, som drabbade folket.

Kapittel 68 - Nödens tid.

Jag såg de heliga lämna städerna och landsbygden, sammanslutande sig i grupper och uppehållande sig på de mest avsidesliggande platser. Änglar försågo dem med föda och vatten, under det de ogudaktiga ledo hunger och törst. Jag såg de ledande männen på jorden rådslå, under det satan och hans änglar kretsade omkring dem. Jag såg en skrivelse, varav exemplar spredos i olika delar av landet, innehållande befallningen, att om ej de heliga ville avstå från sin egendomliga tro, uppgiva sabbaten och helighålla den första dagen i veckan, så stod det folket fritt att efter en viss tid döda dem. Men under denna prövningens stund voro de heliga besinningsfulla och lugna, i det de helt förtröstade på Gud och hans löfte om att en utväg skulle öppnas för dem till räddning. På många platser angrepo de ogudaktiga de troende, innan tiden för befallningens verkställande ännu var kommen; men änglar i skepnad av krigsmän stredo för dem. Satan sökte efter tillfälle att föröda den Högstes heliga; men Jesus bjöd sina änglar att vaka över dem. Gud skulle bliva ärad genom att i hedningars åsyn göra ett förbund med dem, som hållit hans lag; och Jesus skulle bliva ärad genom att låta de trogna, som så länge väntat på honom, bliva förvandlade utan att se döden.

Snart såg jag de heliga lida stora andliga kval. De tycktes vara omringade av jordens ogudaktiga inbyggare. Allt tycktes vara emot dem. Några började frukta, att Gud överlämnat dem att omkomma genom de ogudaktigas hand. Men om deras ögon kunnat upplåtas, skulle de hava sett, att de voro omgivna av Guds änglar, Därefter kom en stor skara av förbittrade ogudaktiga människor, och så ytterligare en mängd onda .änglar, som påverkade de ogudaktiga att döda de heliga. Men för att närma sig de heliga måste de ogudaktiga först komma förbi denna mäktiga skara av heliga änglar. Detta kunde de ej göra, utan Guds änglar fingo dem att vika och kommo även de onda änglar, som trängde sig omkring dem, att draga sig tillbaka.

Detta var en fruktansvärd ångestens stund för de heliga. Dag och natt ropade de till Gud om räddning, men så vitt man kunde se, fanns ingen räddning. De ogudaktiga hade redan börjat triumfera, i det de ropade: “Varför befriar eder Gud eder icke ur våra händer? Varför faren I ej upp till himmeien och rädden edra liv?” Men de heliga aktade ej på dem. Liksom Jakob kämpade de med Gud. Änglarna längtade efter att befria dem, men de måste dröja ännu litet: Guds folk måste dricka kalken och döpas med dopet. Trogna i fullbordaudet av sin uppgift förblevo änglarna på sin post. Gud ville ej tillåta, att hans namn blev förhånat bland hedningarna. Tiden var nästan kommen, då han skulle lägga sin väldiga makt i dagen och skaffa sina heliga en härlig förlossning. Till sitt namns förhärligande skulle han befria varenda en av dem, som tålmodigt hade väntat på honom och vilkas namn voro skrivna i boken.

Jag blev hänvisad till den trogne Noa. Då det började regna och floden kom, hade Noa och hans familj gått in i arken, och Gud hade stängt igen dörren efter dem. Före floden hade

Noa troget varnat jordens inbyggare, under det de hånat och bespottat honom. Och då vattenmassorna störtade ned över jorden och den ena efter den andra drunknade, sågo de arken, som de gjort så mycket spe av, flyta lugnt på böljorna med den trofaste Noa och hans familj i säkerhet. Och jag såg, att på samma sätt skall Guds folk, som troget varnat världen för den tillkommande vreden, bliva räddat. Gud ville ej tillåta de ogudaktiga att tillintetgöra dem, som väntade på förvandling och som ej ville lyda vilddjurets befallningar eller taga dess märke. Jag såg, att om de ogudaktiga fått tillåtelse att döda de heliga, så skulle det ha fröjdat satan och hela hans onda här samt alla dem, som hata Gud. Vilken seger skulle det ej blivit för satan, om han i den sista, avgörande striden fått makt över dem, som så länge väntat att se honom, som de älskat!

De som hava hånat tanken angående de heligas himmelsfärd, skola få bevittna Guds omsorg om sina barn och få se deras härliga befrielse. Då de heliga lämnade städerna och landsbyarna, blevo de förföljda av de ogudaktiga, som sökte döda dem. Men de svärd, som lyftes för att döda Guds folk, gingo sönder och nedföllo lika vanmäktiga som ett halmstrå. Änglar från Gud beskyddade de heliga. Deras rop dag och natt om befrielse uppsteg till Herren.

Kapittel 69 - De heligas befrielse.

Det var midnatt, då det behagade Gud att befria sitt folk. Under det att de ogudaktiga hånade runt omkring dem, visade sig plötsligt solen, skinande i all sin kraft, och månen stod stilla. De ogudaktiga betraktade detta skådespel med förvåning, medan de heliga med högtidlig glädje iakttogo tecknen på sin befrielse. Tecken och under följde tätt på varandra. Allting tycktes ha kommit ur sin vanliga gång. Floderna upphörde att flyta; mörka, tunga moln stego upp och stötte samman. Men det fanns en klar fläck av oföränderlig härlighet, varifrån Guds röst ljöd såsom ljudet av många vatten, skakande himmelen och jorden. Det blev en stor jordbävning gravarna öppnades, och de som under den tredje ängelns budskap hållit sabbaten och avsomnat i tron, trädde förhärligade fram från sina stoftläger för att höra det fridsförbund, som Gud ville ingå med dem, som hållits hans lag.

Himmelen öppnade och slöt sig och var i rörelse. Bergen skälvde som löv för vinden och kastade omkring ojämna klippblock överallt. Havet kokade som en gryta och uppkastade stenar på stranden. Och under det Gud tillkännagav dagen och stunden för Jesu ankomst och förkunnade för sitt folk det eviga förbundet, talade han en mening och gjorde därefter ett uppehåll, medan orden rullade fram över jorden. Guds Israel stod med blicken riktad uppåt och lyssnade till orden, som utgingo från Jehovas mun och rullade ut över jorden som det starkaste åskväder. Det var övermåttan högtidligt. Och vid slutet av varje mening ropade de heliga: “Ära, halleluja!” Deras ansikten upplystes av Guds härlighet, och härligheten strålade från dem, liksom den strålade från Moses’ ansikte, då han kom ned från Sinai. De ogudaktiga kunde ej se på dem på grund av den härlighet, som utstrålade från dem. Och då den eviga välsignelsen uttalades över dem, som ärat Gud genom att helighålla hans sabbat, ljöd ett mäktigt rop om seger över vilddjuret och dess bild.

Därpå började jubelåret, då landet skulle vila. Jag såg den gudfruktige slaven resa sig segrande upp och avskaka de bojor, som bundo honom, under det hans ogudaktige herre var förvirrad och ej visste, vad han skulle göra; ty de ogudaktiga kunde ej förstå de ord, som Gud talade.

Snart visade sig den stora, vita skyn, på vilken Människosonen satt. Då denna sky först visade sig i fjärran, var den mycket liten. Ängeln sade, att den var Människosonens tecken. Då den kom närmare jorden, kunde vi se Jesu överväldigande härlighet och majestät, i det han drog ut till seger. Ett sällskap av heliga änglar med skinande, strålande kronor på sina huvuden ledsagade honom på hans färd. Intet språk förmår skildra detta skådespels härlighet. Den levande skyn, majestätisk och av oöverträfflig härlighet, kom ännu närmare, och vi kunde tydligt se Jesu härliga gestalt. Han bar ej en törnekrona, utan en härlighetskrona satt på hans heliga panna. På hans mantel och på hans länd var ett namn skrivet: “Konungarnas Konung och herrarnas Herre.” Hans ansikte lyste som middagssolen, hans ögon voro såsom eldslågor, och hans fötter liknade glänsande malm. Hans röst ljöd

såsom många musikinstrument. Jorden bävade för honom, himmelen vek undan, såsom då en bokrulle rullas tillhopa, och alla berg och öar flyttades bort från sin plats. “Och konungarna på jorden och stormännen och krigsöverstarna och de rika och de väldiga, ja, alla både trälar och fria, dolde sig i hålor och bland bergsklippor. Och de sade till bergen och klipporna: ‘Fallen över oss, och dölj en oss för dens ansikte, som sitter på tronen, och för Lammets vrede. Ty deras vredes stora dag är kommen, och vem kan bestå ?’” De som kort förut velat utrota Guds trofasta barn från jorden, blevo nu vittnen till Guds härlighet, som vilade över dem. Och mitt i all sin förskräckelse hörde de de heligas röster ropa av glädje: “Se, där är vår Gud, som vi förbidade, och som skulle frälsa oss!”

Jorden skakade våldsamt, då Guds Sons röst kallade fram de sovande heliga. De hörde kallelsen och framträdde odödliga, i det de ropade: “Seger, seger över döden och graven! Död, var är din udd? Grav, var är din seger?” De levande heliga och de, som uppstått, höjde nu sina röster i ett långt, hänryckande segerrop. De kroppar, som lagts i graven med märken av sjukdom och död, uppstodo i odödlig hälsa och kraft. De levande heliga förvandlades i hast, i ett ögonblick, och rycktes bort tillika med de uppståndna, och tillsammans mötte de sin Herre i luften. O, vilket härligt möte! Vänner, som döden åtskilt, förenades för att aldrig mer skiljas.

På båda sidor om moln vagnen vara vingar och under den levande hjul; och då vagnen rullade uppåt, ropade hjulen: “Helig!” Då vingarna rörde sig, ropade även de: “Helig!” och den heliga änglaskaran omkring skyn ropade: “Helig, helig, helig är Herren Gud, den allsmäktige!” medan de heliga i skyn ropade: “Ära, halleluja!” Och vagnen rullade upp till den heliga staden. Innan de heliga tågade in i staden, blevo de ordnade i en fullkomlig fyrkant med Jesus i mitten. Hans huvud och skuldror räckte över de heliga och över änglarna. Hans majestätiska skepnad och älskvärda åsyn kunde ses av alla i fyrkanten.

Kapittel 70 - De heligas belöning.

Därefter såg jag ett mycket stort antal änglar bringa härliga kronor från staden - en krona åt envar av de heliga, med vars och ens namn anbragt på kronan. Då Jesus bad om kronorna, överräckte änglarna dem åt honom, och med sin egen högra hand satte Jesus kronorna på de heligas huvuden. På liknande sätt hämtade änglarna harporna, och Jesus räckte även dessa åt de heliga. De ledande änglarna anslago först tonen, varpå envar höjde sin röst i tacksam, glad lovsång, och varje hand rörde sig med färdighet över harpans strängar, frambringande melodisk musik i rika, fullkomliga toner. Därnäst såg jag Jesus föra den återlösta skaran till stadens port. Han fattade tag i porten och svängde den tillbaka på de skinande gångjärnen och bjöd dem, som hållit sabbaten, att träda in. Inne i staden fanns allt, som kunde glädja ögat. Överallt var prakt och härlighet. Jesus betraktade därpå sina återlösta heliga; deras ansikten lyste av härlighet, och i det han fäste sina kärleksfulla ögon på dem, sade han med sin fylliga, melodiska stämma: “Jag ser det, som min själ mödit sig för, och är nöjd. Denna fullhet av härlighet hör eder till i all evighet. Edra sorger äro slut. Där skall ej mer finnas död, ej heller sorg, ej heller rop, ej heller värk varder mer!” Jag såg den återlösta skaran böja sig och kasta de strålande kronorna ned för Jesn fötter, varefter de, sedan hans kärleksfulla hand rest upp dem, berörde sina guldharpor och fyllde hela himmelen med sång och musik till Lammets ära.

Därefter såg jag Jesus föra sitt folk till livets träd, och åter hörde vi hans älskade röst, livligare än någon musik, som någonsin ljudit i dödliga människors öron, säga: “Löven på detta träd tjäna till läkedom för folken. Äten därav alla!” På livets träd fanns den härligaste frukt, av vilken de heliga kunde njuta fritt. I staden stod en övermåttan härlig tron, varifrån utgick livets vatten, klar som kristall. På varje sida av denna flod stod livets träd, och på flodens stränder stodo andra vackra träd, som buro frukt, vilken var god att äta.

Språket är allt för vanmäktigt för att beskriva himmelen. Då detta skådespel upprullas för min syn, förstummas jag av förvåning. överväldigad av den underbara prakten och den utomordentliga härligheten nedlägger jag pennan och utbrister: “0, vilken kärlek! Vilken underbar kärlek!” Det mest upphöjda språk förmår ej att beskriva himmelens härlighet eller den frälsande kärlekens oändliga djup.

Kapittel 71 - Jorden ödeläggs

Min uppmärksamhet riktades åter till jorden. De ogudaktiga hade blivit dödade, och deras döda kroppar lågo på marken. Guds vrede i de sju sista plågorna hade bemsökt jordens invånare och kommit dem att förbanna Gud och bita sönder sina tungor av smärta. De falska herdarna hade i särskild grad varit föremål för Jehovas vrede. Deras ögon hade blivit uppfrätta i sina hålor, likaså tungan i deras mun, medan de ännu kunde stå på sina fötter. Efter att de heliga blivit befriade genom Guds röst, läto de ogudaktiga sin vrede gå ut över varandra. Jorden tycktes vara översvämmad av blod, och döda kroppar lågo från den ena ändan till den andra.

Jorden liknade en öde öken. Genom jordbävningen hade städer och byar lagts i ruiner. Bergen hade flyttats från sina platser, efterlämnande stora fördjupningar. Söndersplittrade klippblock, uppkastade av havet eller upprivna ur själva jorden, lågo spridda över hela jordytan. Stora träd hade ryckts upp och lågo strödda över landet. Här skola satan och hans änglar hava sitt hemvist i ett tusen år. Här skall satan bliva innesluten för att vandra fram och tillbaka över jordens sönderrivna yta och betrakta följderna av sitt uppror mot Guds lag. I ett tusen år skall han njuta frukten av den förbannelse, som han förorsakat. Inskränkt uteslutande till denna jorden, skall han ej få tillfälle att besöka andra planeter för att fresta och plåga dem, som ej fallit i synd. Under denna tid lider satan oerhört. Sedan hans fall har hans onda egenskaper ständigt varit i verksamhet. Men då berövas han sin makt och får tillfälle att övertänka den roll han spelat, sedan han föll, samt att med bävan och rädsla se framåt till den tid, då han skall lida för allt det onda, han har gjort, och straffas för alla de synder, som han varit orsaken till.

Från änglarna och de återlösta hörde jag fröjderop, vilka ljödo såsom tio tusende musikinstrument, emedan satan ej mer skulle kunna fresta och plåga dem och emedan invånarna i andra världar voro befriade från hans närvaro och frestelser.

Därnäst såg jag troner, på vilka Jesus och de återlösta heliga sutto, och de heliga regerade som konungar och präster inför Gud. Tillsammans med sitt folk dömde Kristus de ogudaktiga döda, i det han jämförde deras handlingar med lagboken, Guds ord, och avgjorde varje enskilt fall efter de gärningar, som blivit gjorda. Därpå utmätte de åt de ogudaktiga den del, som dessa måste lida efter sina gärningar, och detta blev skrivet ovanför deras namn i dödens bok. Även satan och hans änglar blevo dömda av Jesus och de heliga. Satans straff skulle bliva mycket större än deras, som han förvillat. Hans lidande skulle övergå deras i den grad, att någon jämförelse skulle vara omöjlig. Efter att alla, som han förvillat, blivit tillintetgjorda, skulle satan fortfarande leva och lida mycket längre.

Efter att domen över de döda avslutats vid slutet av de tusen åren, lämnade Jesus staden, och de heliga och en del av änglaskaran ledsagade honom. Jesus steg ned på ett stort berg, och så snart han satte sina fötter därpå, delade det sig och blev till en stor slätt. Därefter

vände vi blicken uppåt och sågo den stora, sköna staden med tolv grundvalar och tolv portar, tre på varje sida, och en ängel vid varje port. Vi ropade: .Staden! Den stora staden! Den kommer ned av himmelen från Gud!" Och den kom ned i all sin prakt och bländande härlighet och tog plats på den stora slätten, som Jesus hade berett för den.

Kapittel 72 - Den andra uppståndelsen.

Jesus och hela änglahären tillika med alla de återlösta lämnade därpå staden. Änglarna omringade sin härförare och ledsagade honom på hans väg, och den återlösta skaran följde efter. I fruktansvärt majestät kallade Jesus därpå fram de ogudaktiga döda, som uppstodo med samma svaga, sjukliga kroppar, som de hade, då de gingo ned i graven. Vilken syn! Vilket skådespel! I den första uppståndelsen kommo alla fram med oförgänglig hälsa och kraft; men i den andra uppståndelsen äro förbannelsens märken synliga på alla. Jordens konungar och stormän, höga och låga, lärda och olärda komma fram tillsammans. Alla se Människosonen, och de män, som föraktade och hånade honom, satte törnekronan på hans heliga huvud och slogo honom med röret, se honom i all hans konungsliga härlighet. De som spottade på honom, då ,han stod inför rådet, vända sig nu bort från hans genomträngande blick och från hans ansiktes härlighet. De som slogo spikarna genom hans händer och fötter, betrakta nu märkena efter hans korsfästelse. De som stucko spjutet i hans sida, se på hans kropp märkena efter sin grymhet. Och de veta, att han är densamme, som de korsfäste och som de hånade i hans dödsångest. Och så uppstiger ett långt, genomträngande, kvalfullt jämmerskri, då de fly bort för att gömma sig för hans åsyn, som är konungarnas Konung och herrarnas Herre.

Alla söka gömma sig i klipporna och skyla sig för den utomordentliga härlighet, vilken omgiver honom, som de en gång föraktade. Överväldigade och tillintetgjorda av åsynen av hans majestät och stora härlighet, upplyfta de alla endräktigt sin röst och utbrista med fruktansvärd tydlighet: “Välsignad vare den, som kommer i Herrens namn!”

Jesus och de heliga änglarna, ledsagade av alla de heliga, återvända därpå till staden, under det de fördömdas jämmer och bittra klagorop fyller luften. Då såg jag, att satan åter begynte sitt verk. Han gick omkring bland sina anhängare och gjorde de svaga och skröpliga starka och sade dem, att han och hans änglar hade stor makt. Han pekade på de otaliga miljoner, som blivit uppväckta. Där voro mäktiga krigare och konungar, som voro övade i strid och som erövrat riken. Där voro väldiga kämpar och modiga män, som aldrig förlorat ett slag, Där var den stolte och äregirige Napoleon, vars ankomst bragt riken att bäva. Där stodo höga, ståtliga män, som fallit i slag, i det de traktat efter erövringar. När de framgå ur sina gravar, fortsätta de samma tankegång, som avbröts i döden. De hysa samma erövringslust, som behärskade dem, då de föllo. Satan rådgör med sina änglar och därefter med dessa konungar, erövrare och mäktiga män. Därpå skådar han ut över den ofantliga hären och säger till den, att skaran där inne i staden är fåtalig och svag och att de kunna gå upp och intaga staden, fördriva dess inbyggare och själva taga dess rikedom och härlighet i besittning.

Det lyckas satan att sålunda förvilla dem, och alla börja ögonblickligen att bereda sig för striden. Det finns många dugliga män i denna ofantliga här, och de förfärdiga alla slags

krigsredskap. Med satan i spetsen rycker skaran därpå fram. Konungar och krigare följa tätt efter satan, och mängden följer i kompanier. Varje kompani har sin anförare, och ordning iakttages, i det de över jordens sönderrivna yta marschera fram till den heliga staden. Jesus stänger stadens portar, och den oerhörda armen omringar staden och ställer sig i slagordning, väntande en våldsam kamp. Jesus och hela änglaskaran samt alla de, heliga med skinande kronor på. sina huvuden stiga upp överst på stadens mur. Jesus talar i majestät och säger: .Sen, I syndare, de rättfärdigas lön! Och sen, I mina återlösta, de ogudaktigas lön!" Den oerhörda mängden ser den härliga skaran på stadens mur. Och då de betrakta deras glittrande, praktfulla kronor och se deras ansikten strålande av härlighet, i det de återspegla Jesu avbild, samt därpå beskåda konungarnas Konung och herrarnas Herre i hans översvinnliga härlighet och majestät, sviker modet dem, En förnimmelse av den rikedom och härlighet, som de gått miste om, tränger sig in på dem, och de inse, att syndens lön är diiden. Den heliga, lyckliga skara, som de föraktat, se de nu iförd härlighet, ära, odödlighet och evigt liv, under det att de själva äro utanför staden tillsammans med allt, som är nedrigt och vederstyggligt.

Kapittel 73 - Den andra döden.

Satan störtar in bland mängden och försöker uppegga den till handling. Men eld från himmelen, från Gud, regnar ned över dem, och stormännen och de mäktiga, de rika, de fattiga och eländiga bliva allasamman förtärda. Jag såg, att några omkommo hastigt, medan andra ledo längre. De blevo alla straffade efter de gärningar de gjort. Några fingo lida i flera dagar, innan de blevo förtärda, och så länge det fanns någon del av dem som ej var förtärd, fortfor känslan av smärta? Ängeln sade: “Livets mask skall icke dö; deras eld skall icke utsläckas, så länge det finnes aldrig så litet kvar att nära den.”

Satan och hans änglar ledo länge. Satan bar ej allenast ansvaret och straffet för sina egna synder, utan även för den återlösta skarans synder, som blivit lagda på honom, och han måste dessutom lida för det fördärv av själar, som han förorsakat. Därefter såg jag, att satan till lika med hela den ogudaktiga skaran voro förtärda, och Guds rättfärdighet var uppfylld; och hela änglaskaran och alla de återlösta heliga sade med hög röst: “Amen!”

Ängeln sade: “Satan är roten, hans barn äro grenarna. De äro nu förtärda till både rot och krona. De hava lidit en evig död. De skola aldrig mer uppstå, och Gud skall hava ett rent universum.” Därpå skådade jag och såg, hurusom elden, som hade förtärt de ogudaktiga, uppbrände allt orent och renade jorden. Jag skådade åter och såg jorden renad. Ej ett enda spår av förbannelsen fanns kvar. Jordens söndertrasade, ojämna yta liknade nu en jämn slätt. Hela Guds universum var rent, och den stora striden var för evigt avslutad. Åt vilket håll vi än blickade, var allt, som ögat såg, skönt och heligt. Och hela den återlösta skaran, gamla och unga, stora och små, lade sina skinande kronor vid Frälsarens fötter och nedföllo tillbedjande inför honom, som lever alltid och evinnerligen. Den sköna nya jorden med all sin härlighet var de heligas eviga arv. Rike och välde och storhet utöver alla riken under himmelen blev givet åt den Högstes heliga folk, som skulle besitta det till evig tid, ja, alltid och evinnerligen.
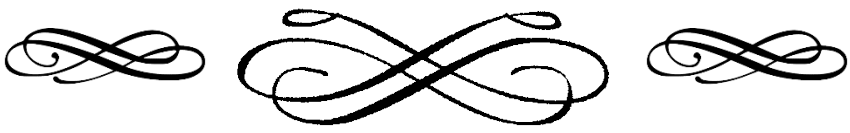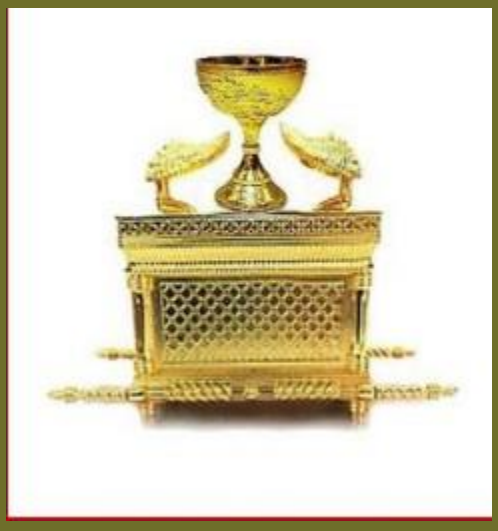
I Väntan på Slutet